

Giới thiệu Lời Hứa Định Mệnh

Thể loại: fanfiction

Truyện kể về tình yêu của hai người bạn thơ ấu sau mười năm xa cách, hai người họ đã trở về bên nhau và không quên lời hứa năm xưa của chính mình.

Một lời hứa để cho họ hy vọng và sự tin tưởng vào người kia.

Mời các bạn đón đọc và theo dõi truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Lời Hứa Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1-1: Giới thiệu chung

Nhân vật chính gồm có:

- Sakura Kinomoto (18 tuổi): tiểu thư của tập đoàn Kinomoto, xinh đẹp, dễ thương, tính tình như một đứa con nít, ham chơi... Nhưng có đôi lúc thì chính chắn. Dễ hoà đồng và hay giúp đỡ mọi người.
- Tomoyo Daidouj (18 tuổi): là người bạn thân của Sakura từ nhỏ, rất hiểu tính cách của Sakura và luôn cho Sakura những lời khuyên khi cần. Là tiểu thư của tập đoàn Daidouj, xinh đẹp, hiền lành...
- Li Syaoran (18 tuổi): thiếu gia của tập đoàn Li, là một người lạnh lùng, khó gần, nhưng lại rất tốt...
- Eriol Hiragizawa (18 tuổi): là bạn thân của Syaoran, sống chung nhà với Syaoran (do ba mẹ Syaoran đi làm ở nước ngoài), là một người vui vẻ, hoà đồng, luôn kiếm chuyện "gây sự" với Syaoran và luôn cho Syaoran những lời khuyên...

Nhân vật phụ gồm:

- Fujitaka Kinomoto (ba của Sakura)
- Nedesiko Kinomoto (mẹ của Sakura)
- Toya Kinomoto (anh trai của Sakura)
- Mika Sasaki (quản gia nhà Kinomoto)
- Yumi Suzuki
- Gin Akutsu

Bạn đang đọc truyện *Lời Hứa Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1-2

Reng...reng...

- Tiểu thư Sakura... đến... - người giúp việc chưa kịp nói dứt câu thì cánh cửa phòng mở ra với một nụ cười của một cô gái vô cùng dễ thương
- Buổi sáng tốt lành!

Người giúp việc hết sức ngạc nhiên:

- Sao hôm nay tiểu thư dậy sớm quá vậy?

- À. Hôm nay là ngày đầu tiên của năm học mới mà. Em phải đến trường sớm chứ!

Người giúp việc mỉm cười:

- Vâng! Chủ tịch, phu nhân và thiếu gia đang chờ người đây ạ!

Nghe thấy thế Sakura vội chạy ngay xuống nhà với tâm trạng vô cùng phấn khởi. Hôm nay cô mặc một bộ đồng phục nữ sinh, tóc xõa ngang vai, trên vai thì mang một cái ba lô...

- Con chào cả nhà!

- Chào con yêu! Hôm nay trông con xinh lắm! - Nedesiko-mẹ Sakura mỉm cười hiền hậu.

- Chào buổi sáng, con gái của ba! - cha của Sakura nói

Sakura cõ ba lô ra để lên ghế rồi ngồi vào ghế kế bên.

- Chà... Nay quái vật dậy sớm vậy?! Ko biết có chuyện gì ko đây? - Anh Toya nói với vẻ mặt châm chọc

Sakura tức giận nhưng lại kiềm chế lại, mỉm cười nói

- Hôm nay em ko muốn gây sự với anh. Em tha cho anh lần này đây.

Toya nghe thấy vậy! giật mình xém bật ngửa. Sakura thấy vậy mỉm cười

- Thôi các con ăn đi!

- Dạ. Mời cả nhà dùng bữa - nói rồi Sakura ăn thật nhanh, sau đó chào ba mẹ, anh hai rồi đến trường.

Đến cổng trường, Sakura nhìn thấy một cô gái, mái tóc dài ngang lưng đang đi đến.

- Chào Sakura! Lâu rồi ko gặp bạn - cô gái ấy nói.

- Chào Tomoyo! Hi... Sakura ra thăm nghĩ:“ Mình và bạn ấy mới gặp nhau hôm qua mà!” Hôm nay trông bạn xinh quá, Tomoyo à!

- Hìhì... Bạn nói làm mình ngại quá! Bạn cũng vậy mà! Sakura hôm nay kute lắm!

Sakura e ngại trước lời khen của cô bạn thân. Khuôn mặt e ngại ửng hồng cùng với mái tóc phát phơ bồng bềnh trog gió càng khiến cho Sakura xinh đẹp hơn. Cả hai người cùng nhau đi vào trường và nhanh chóng trở thành tâm điểm của sự chú ý cho toàn trường

- Sakura nè! Bạn xem lớp chưa? - Tomoyo hỏi

- Á... Mình quên xem mắt rồi! - Sakura lo lắng, vội chạy ra bảng thông báo thì Tomoyo cười

- Mình đã xem giúp bạn rồi, Sakura à!

- Thật ko? Mình học lớp nào vậy? Có học chung với bạn ko?

- Dĩ nhiên là có rồi. Chúng ta học lớp 12A. Vì chúng ta mới chuyển đến nên phải lên phòng giáo viên trước...

Nói rồi Tomoyo cùng với Sakura đi lên phòng giáo viên với biết bao cặp mắt dồn về phía họ. Những lời bàn tán xôn xao - Hình như hai bạn ấy mới chuyển đến thì phải?

- Ko biết họ học lớp mấy ta?

Một bạn bắt giác la lên:

- Hình như họ là... tiểu thư của hai tập đoàn Kinomoto và Daidouj thì phải

- Thật ko vậy?!

- Wow... Họ vừa xinh đẹp lại vừa giàu có, ước gì họ là bạn gái mình nhỉ!

- Ước gì họ học chung lớp với mình...

- Thế là trường mình lại có thêm hai hotgirl rồi!

Bọn con trai xuyết xoa khen ngợi.

Giờ vào học cũng đã đến. Mọi người ai nấy đều nhanh chóng vào lớp. Trong lớp 12A xôn xao tiếng nói chuyện, chào hỏi nhau của các học sinh trong lớp.

Dưới ở một góc lớp, một chàng trai với mái tóc màu cà phê, đôi mắt màu hổ phách, gương mặt lạnh lùng đang gục mặt xuống bàn, mắt lim dim ngủ. Phía trên là một chàng trai khác mái tóc màu xanh dương, gương mặt thân thiện đang trò chuyện cùng mọi người. Hai người họ là hai hotboy của trường, thân với nhau từ nhỏ và cũng là hai thiếu gia của hai công ti lớn, Syaoran Li và Eriol Hiragizawa.

Cô giáo bước vào lớp, mọi người ai nấy đều trở về chỗ ngồi, chỉ riêng mình Syaoran vẫn ngủ một cách ngon lành.

- Chào các em! Hôm nay đã chính thức bước vào năm học mới, cô hi vọng các em sẽ cố gắng - cô nói rồi nhìn xuống cuối lớp - Syaoran, em mệt lắm hả? - cô nói với giọng tức giận. Eriol thấy vậy bèn quay xuống - Syaoran à...

- Cái gì nữa? - Syaoran tỏ vẻ khó chịu.

- Hay là em muốn ăn cái cây hả?-mắt cô giáo té lửa.

Syaoran nghe vậy bèn giật mình ngồi dậy - Em xin lỗi... - với một vẻ mặt tỉnh bơ, không có một chút gì tỏ vẻ biết lỗi cả.

- Vậy thôi được rồi, em có thể ngồi, nhưng đây là lần cuối đấy! - cô nói rồi quay lên lớp. Syaoran cũng ngồi xuống bàn.

- Cô giới thiệu với các em, hôm nay lớp chúng ta sẽ có thêm hai hs mới- Cô nói với giọng vui vẻ. Những lời bàn tán xôn xao bắt đầu nổi lên.

- Các em trật tự.- Cô nói lớn và cả lớp đều im lặng, chờ hs mới vào lớp.

- Được rồi, bây giờ hai em có thể vào rồi đấy!

Sakura cùng Tomoyo bước vào. Bọn con trai thì ngất ngây trước vẻ đẹp của hai người họ. Cả lớp ồ lên. Chỉ có Eriol là bình thường, còn Syaoran thì tỏ vẻ chán ngẫm“ Lại có thêm phiền phức...”“ anh suy nghĩ.

- Bây giờ thì hai em có thể giới thiệu đôi chút về bản thân cho cả lớp biết được không?

- Vâng, được ạ! - Tomoyo nói cùng với một nụ cười trên môi. - Chào các bạn, mình là Tomoyo Daidouji. Hi vọng các bạn sẽ giúp đỡ mình!

- À, còn mình là Sakura Kinomoto... Cũng xin mọi người giúp đỡ mình trong năm học tới... - Sakura lúng túng.

- Thôi được rồi, bây giờ cô sẽ sắp xếp chỗ ngồi cho hai em.

Cả lớp nghe thế bèn nhốn nhập như... cái chợ. Đặc biệt là bọn con trai cứ tranh nhau xin cô cho hai người đó ngồi gần mình. Chỉ riêng Syaoran và Eriol vẫn ngồi yên.

- Được rồi... - cô nói rồi quay sang Tomoyo và Sakura đang đứng - cô đã chọn cho hai em chỗ ngồi rồi. Sakura sẽ ngồi kế bên Syaoran, còn Tomoyo thì sẽ ngồi phía trên Sakura, nghĩa là kế bên Eriol. - cô nói rồi chỉ chỗ cho họ. Tomoyo ngồi vào chỗ của mình, rồi cô cất tiếng

- Bạn là Eriol à?!

- Ủ, hân hạnh được biết bạn, Tomoyo! - Eriol đáp lại cùng với một nụ cười thân thiện tỏ vẻ lịch sự.

Quay lại với Sakura, cô cũng về chỗ ngồi của mình, chào hỏi các bạn xung quanh. Bỗng cô quay sang Syaoran đang nhìn ra ngoài cửa sổ

- Chào bạn, Syaoran. Mình là Sakura!

Đáp lại lời chào đó của cô là tiếng im lặng ngớ ngẩn của Syaoran. Sakura định nói lại thì

- Sakura à, bạn đừng hỏi nữa. Syaoran là người rất ít nói chuyện và cậu ấy... như bạn đã thấy rồi, cậu ấy là một người lạnh lùng và là... đàn anh trong trường ta đó. Tuy vậy nhưng cậu ấy rất là đẹp trai và được các bạn nữ lớp khác còn ngưỡng mộ nữa... - một bạn gái ngồi gần đó khuyên nhủ Sakura. Sakura nghe vậy nên cũng không nói gì nữa. Giờ học bắt đầu, vì hôm nay là ngày đầu nên cô cho tiết học kết thúc sớm. Cả lớp quây quần nói chuyện với nhau. Kể cả Sakura, Tomoyo và Eriol cũng tham gia. Chỉ có Syaoran vẫn ngồi im gục đầu xuống bàn ngủ.

Mọi chuyện cứ như vậy cho đến khi ra về. Sakura và Tomoyo cùng nhau trò chuyện trên đường về nhà

- Sakura này! Hôm nay bạn cảm thấy sao?

- Ừk, tớ thấy các bạn trong lớp rất thân thiện và dễ hòa đồng... chỉ trừ Syaoran thôi - cô đáp lại.

- Syaoran? Có phải cái bạn ngồi sau Eriol không?

- Ừ, bạn ấy đó. Mà... Eriol? Sao cậu kêu tên cậu ấy thân mật thế? - Sakura cười châm chọc Tomoyo.

- Không có mà. Tại bạn ấy rất dễ gần... nên...
- Nên cậu thích cậu ta hả? - Sakura cười.
- Tớ đã nói là không có mà. Mình với cậu ấy chỉ mới quen nhau thôi... - Tomoyo biện minh với vẻ mặt ngại ngùng.
- Xem kia, mặt cậu đỏ hết lên rồi này...
- Cậu đừng có chọc mình nữa mà, Sakura!

Tiếng nói đùa cùng với tiếng cười giòn tràn ngập trên con đường về nhà của Sakura và Tomoyo.

Bạn đang đọc truyện *Lời Hứa Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Mọi chuyện cứ như thế tiếp diễn. Từng ngày trôi qua, Sakura và Tomoyo ngày càng thân thiết với các bạn trong lớp hơn (chỉ trừ Syaoran), mọi người trong lớp ai cũng yêu mến họ và Sakura, Tomoyo cũng không vì thân phận tiểu thư của mình mà tránh xa mọi người. Và cũng từ cái ngày đầu tiên vào lớp, Eriol cũng đã để ý đến Tomoyo. Với anh thì Sakura rất dễ thương trog lần gặp đầu tiên, nhưng Tomoyo lại có vẻ xinh đẹp, thùy mị và nữ tính hơn. Vì thế anh đã đem lòng mến Tomoyo ngay từ đó. Tomoyo và Eriol ngày càng thân thiết, giúp đỡ lẫn nhau trong học tập. Một buổi chiều tà, Syaoran cùng trên đường về nhà với Eriol (họ ở cùng nhà với nhau nha, vì cha mẹ Syaoran làm việc ở nước ngoài nên Eriol sang ở chu g cho vui ấy mà)

- Này Eriol, dạo này thấy cậu thân với Tomoyo quá ấy. Quên mất cả tớ - Syaoran nói
- Hìhì... Tớ xin lỗi mà.
- Cậu thích Tomoyo à?
- Ùk thì... Mà cậu cũng nên tìm bạn gái đi chứ, cứ quậy phá trong trường hoài không phải là cách hay. Đó không phải là tính cách thật của cậu mà. Phải không? - Eriol đánh trống lảng khỏi câu hỏi của Syaoran
- Tớ không muốn! - Syaoran trả lời một cách dứt khoát.
- Cậu vẫn chờ người đó sao? Đã hơn 10 năm rồi còn gì?!

Syaoran không trả lời chỉ im lặng đi tiếp. Đôi mắt anh thoát buồn. Về tới nhà, Syaoran đi thẳng lên phòng mình. Đóng cửa phòng mình lại, Syaoran ngã xuống đệm, anh thở dài, rồi chìm vào dòng suy nghĩ miên man.

* Hồi tưởng của Syaoran:

Trong một khu vườn ở một ngôi biệt thự, Syaoran đang ngồi trên một bãi cỏ xanh.

- Syaoran nè! - một cô bé đôi mắt màu xanh lục bảo gọi.

Syaoran giật mình quay lại thì cô bé ấy bất ngờ đội lên đầu Syaoran một vòng hoa cùng với một chiếc bánh kem.

- Chúc mừng sinh nhật, Syaoran-kun! - cô bé ấy cười vui vẻ.

Nụ cười ấy khiến cho Syaoran ngượng đỏ mặt.

- À... Cảm ơn cậu! - Syaoran ngại ngùng.

...

- Cái gì? Ngày mai cậu phải chuyển đi nơi khác sao? - Syaoran hỏi lớn.

- Ùk. Tớ xin lỗi vì đã không nói cho cậu biết sớm, Syaoran?

- Tại sao vậy? - Syaoran hỏi với gương mặt thất vọng

- Ba mẹ tớ phải đi công tác... - nói đến đây cô bé ấy ngừng lại.

...

- Tạm biệt Syaoran! Tớ sẽ nhớ cậu lắm! - cô bé ấy nói trong dòng nước mắt.
- Đừng khóc nữa mà. Như thế xấu lắm! Tớ sẽ chờ cậu quay lại! - Syaoran an ủi.
- Cậu hứa nhé!
- Ừk! Tớ hứa. Tớ sẽ chờ cậu!
- Syaoran à! Tớ có chuyện này muốn nói - cô bé ấy ngập ngừng - Tớ thích cậu, Syaoran!
- Tớ cũng vậy. Tớ cũng rất thích cậu! Rất nhiều! - Syaoran nói với một nụ cười

...

- Sakura! Tớ sẽ luôn thích cậu, sẽ luôn chờ cậu quay lại - Syaoran hét lớn

Cô bé ấy ngồi trên xe quay lại nhìn

- Tớ cũng vậy! Cậu nhớ nhé! - tiếng cô bé nhỏ dần, hình ảnh Syaoran trong mắt cô bé xa dần, xa dần.

* Kết thúc hồi tưởng

- Sakura, liệu cậu vẫn còn nhớ lời hứa lúc đó hay không? - Syaoran tự hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Lời Hứa Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Một tháng đã trôi qua kể từ khi năm học mới bắt đầu. Trong lớp, Sakura trò chuyện với Tomoyo

- Tomoyo nè! Mai là sinh nhật cậu đó! Hay là chúng mình đi đâu chơi nha!

Tomoyo chưa kịp trả lời thì Eriol đã cất tiếng chào

- Chào hai cậu! Buổi sáng tốt lành nhé!
- Bạn cũng vậy, Eriol! - Sakura và Tomoyo đồng thanh
- Tomoyo à, mai là sinh nhật của cậu hả? - Eriol hỏi Tomoyo.
- À... Ừk. Nếu được thì cậu có thể tới nhà tớ chơi và cũng có thể dẫn bạn cậu theo nữa - Tomoyo đáp ứng
- Eriol, cậu tới chắc Tomoyo sẽ vui lắm đó. Cậu đồng ý nha! - Sakura nói

Eriol suy nghĩ rồi nhìn sang Syaoran đang nằm ngủ trên bàn như mọi lần

- Ừ. Nếu vậy thì mình sẽ đến cùng với Syaoran được không? - Eriol hỏi hai người họ rồi quay sang Syaoran
- Syaoran, cậu cũng đi chứ?

Syaoran không đáp lại. Thấy vậy Eriol mỉm cười

- Thôi nào Syaoran, tớ biết cậu nghe hết những gì ba chúng tớ trò chuyện nãy giờ mà. Cậu đồng ý chứ?

Tomoyo và Sakura vô cùng ngạc nhiên trước câu nói của Eriol. Hai người họ thầm nghĩ “không ngờ Eriol lại hiểu Syaoran như vậy. Đúng là bạn thân”
Bỗng Syaoran đứng lên rồi nói với giọng lạnh lùng

- Tớ khong muốn đi - rồi bỏ ra khỏi lớp

- Hai cậu đừng buồn nha! Cậu ấy là vậy đấy! - Eriol nói hộ cho Syaoran
- À, không sao đâu mà - Tomoyo đáp lại
- Thôi, các cậu nói chuyện tiếp đi, tớ phải đi đổ rác rồi, hôm nay tới lượt tớ trực nhật - Sakura nói
- Ừ bạn đi nhanh nhé! - Tomoyo cười
- Mình biết rồi!

Nói rồi Sakura đi trực. Cô đi ra sau trường để đổ rác. Sau khi đổ xong, cô định lên lớp, nhưng khi cô đi ngang qua nhà kho của trường thì nghe thấy có tiếng nói chuyện. Sự tò mò cứ thôi thúc Sakura tới xem. Núp ở sau bức tường gần đó, cô thấy một đám con trai cỡ 4, 5 người đang hút thuốc. Đáo mắt xung quanh Sakura thấy một người rất quen thuộc "Đó là Syaoran sao?" Sakura hoảng hốt lùi về phía sau, và vô tình cô làm ngã một cái thùng và gây ra một tiếng động khiến cho đám con trai đó chú ý

- Aj đó?! - một trong số đó lớn tiếng

Sakura vội khép sát người vào vách tường, hoảng sợ "Chết rồi, sao cái thùng lại ở đây? Mình chết chắc rồi!"

- Syaoran, cậu làm gì đi. Lỡ có người biết là chúng ta gặp phiền phức đấy - một đứa nói

Nghe vậy Syaoran tiến đến bức tường đó nhưng không thấy ai cả. Nhìn vào tấm kính phản chiếu gần đó, Syaoran thấy Sakura đang run sợ, cậu nhếch mép cười "Đồ ngốc! Có trốn thì cũng phải trốn cho kĩ chứ!" rồi cậu vờ như không thấy, nói lớn với đám người đó - Không có ai ở đây cả, các cậu đừng lo. Chắc là con mèo nó chạy qua thôi - nói rồi Syaoran bỏ đi.

Sakura thở phào nhẹ nhõm "May quá, thoát rồi" cô chạy nhanh lên lớp.

- Sakura? Bạn tsoa vậy, mặt bạn trắng bệch hết cả rồi. Bộ có chuyện gì hả, Sakura? - Tomoyo đang nói chuyện với Eriol thấy Sakura sợ sệt, lo lắng hỏi.
- À, không... Không có... Không có gì - Sakura lắp bắp trả lời.
- Eriol à! - một người gọi Eriol.
- Syaoran, cậu gọi tớ có gì không? - Eriol quay lại

Sakura nghe Eriol gọi tên Syaoran, cô giật mình

- À, hình như lúc nãy cậu rủ tớ đi đâu đó thì phải. Mai tớ cũng rảnh, không có gì làm nên tớ đồng ý đi với cậu - Syaoran nói rồi bỏ về chỗ ngồi của mình.

Cả Eriol, Tomoyo và Sakura đều không hiểu chuyện gì đang xảy ra với Syaoran mà khiến cậu ấy thay đổi quyết định nhanh như vậy. Rồi tiết học ngày hôm đó cũng kết thúc, Sakura cùng Tomoyo về nhà

- Không biết sao Syaoran lại đổi ý ha, Sakura? - Tomoyo hỏi
- Ừ thì... tớ cũng không biết nữa. Mai tớ sẽ qua nhà cậu sớm - Sakura đổi chủ đề
- Vậy thôi mai gặp lại bạn nha, Sakura! - nói rồi Tomoyo rẽ sang một hướng khác. Sakura cũng về nhà chuẩn bị quà sinh nhật cho Tomoyo

Về phía Syaoran và Eriol

- Sao cậu lại đổi ý vậy, Syaoran?
- Không có gì! Tớ không muốn mai ở nhà một mình thôi - Syaoran trả lời nhưng không đúng với câu trả lời trong suy nghĩ cậu.

Ngày hôm sau cũng đã đến. Như lời đã nói, Sakura đã đến nhà Tomoyo từ rất sớm. Cô cùng Tomoyo làm bánh kem và chuẩn bị mọi thứ. Say mê với công việc, hai cô bạn thân quên mất cả thời gian. Đến chiều thì mọi việc cũng đã xong

- Thôi chết đã trễ như vậy rồi sao? Chắc hai người họ cũng sắp đến rồi - Sakura hoảng hốt

Nghe Sakura nói vậy, Tomoyo chỉ cười rồi nắm tay Sakura dẫn lên phòng mình

- Bạn đi với mình một chút nha, Sakura?

Sakura chưa kịp nói câu nào thì đã bị Tomoyo nắm tay chạy lên phòng Tomoyo. Tomoyo mở cửa phòng mình ra rồi dắt cô bạn thân của mình vào trước một cái tủ đồ. Tomoyo mở cửa tủ ra. Trước mắt Sakura là hai bộ đầm rất đẹp. Một bộ màu hồng, bộ còn lại thì màu vàng. Mỗi bộ đều được thiết kế rất đẹp

- Tomoyo, cái này là... - Sakura không nói nên lời.

- Cái này mình đã may từ lâu rồi, mình muốn nhân dịp này mình và bạn sẽ cùng nhau mặc. Bạn đồng ý nha, Sakura! - Tomoyo năn nỉ

Sakura và Tomoyo cũng đã thay đồ xong. Sakura thì mặc bộ đầm màu hồng, còn Tomoyo thì diện bộ đầm còn lại. - Wow... Tiểu thư Tomoyo và tiểu thư Sakura trông dễ thương quá! Trông hai người cứ như hai thiên thần vậy! - những người quản gia suýt xoa trước vẻ đẹp của hai người

- Thưa tiểu thư, bạn của người đã đến rồi ạ! - một quản gia khác từ dưới lầu chạy lên

Tomoyo và Sakura vội xuống lầu

- Eriol, Syaoran hai bạn đến rồi à?! - Tomoyo vui vẻ

- Tomoyo, chúc mừng sinh nhật bạn! Hôm nay trông bạn và Sakura rất đẹp - nói rồi Eriol bất ngờ tặng cho Tomoyo một món quà

- Cảm ơn bạn, Eriol! Tomoyo vui vẻ nhận quà từ tay Eriol

- Còn cái này là của tớ. Chúc cậu sinh nhật vui vẻ nha, Tomoyo! - Sakura nói rồi tặng cho Tomoyo một món quà khác

- Mình cũng cảm ơn bạn, Sakura!

Nãy giờ chỉ có Syaoran là im lặng. Thấy vậy, Eriol vội ghé vào tai Syaoran

- Cậu tặng quà cho Tomoyo đi chứ!

Nghe Eriol nói, Syaoran mới sực nhớ

- À, còn đây là quà của mình - Syaoran nói

Giọng nói của Syaoran lúc này khác hẳn. Nó không lạnh lùng, đáng sợ như trên trường mà nó vô cùng nhẹ nhàng và khiến cho người cảm thấy ấm áp. “Giọng nói này, sao mà lại quen đến thế!” - Sakura thầm nghĩ. Tomoyo nhận quà từ tay Syaoran với một nụ cười

- Cảm ơn cậu, Syaoran!

Rồi Tomoyo đưa những món quà vừa nhận được cho người quản gia gần đó

- Chị mang những món quà này lên phòng giúp em nhé!

- Vâng, thưa tiểu thư! - người quản gia vui vẻ nhận lời

- Thôi, bây giờ chúng ta nhập tiệc đi - nói rồi Tomoyo rủ mọi người cùng ra vườn. Ngoài vườn một bàn tiệc đã được bày sẵn với những ngọn nến nhỏ, kề bên là một cái hồ bơi.

- Wow... Đẹp wá! - Sakura la lên.

- Đúng là đồ con nít! - Syaoran nhìn Sakura lúc đó rồi thầm nghĩ

- Các bạn ở đây để tớ đi lấy bánh kem nha! - Tomoyo nói.

- Tớ đi với cậu, Tomoyo - Eriol nghe vậy vội đáp lại

- Ủ, vậy Sakura và Syaoran ở đây đợi bọn tớ chút nhé!

- Cậu cứ đi đi, Tomoyo. - Sakura vội đáp lại.

Tomoyo và Eriol vừa vào trong nhà thì không khí ở ngoài vườn cũng trở nên im lặng hẳn. Sakura không biết phải nói gì với Syaoran kể từ khi thấy Syaoran đứng sau tường. Bỗng Syaoran lên tiếng

- Sáng hôm qua... có phải cậu đã núp ở sau vách tường không? - Syaoran nói với một giọng lạnh băng, tỏ vẻ rất nghiêm túc

Sakura hết sức ngạc nhiên, cô như đứng không vững khi nghe câu hỏi đó của Syaoran.

- Sao... Sao cậu biết? Không lẽ cậu... - Sakura lo sợ nói “Không biết cậu ấy định làm gì đây?”

Syaoran như biết được những gì Sakura định nói bèn cắt ngang

- Tớ đã thấy cậu núp sau bức tường sáng hôm qua

- Vậy sao cậu lại... - Sakura thắc mắc.

- Tốt nhất là cậu nên quên chuyện ngày hôm qua đi nếu cậu không muốn gặp phải rắc rối - Syaoran nói với giọng lạnh lùng nhưng nó lại khiến cho Sakura cảm thấy rất vui và... rất quen thuộc.

- Vậy cậu cũng... tham gia chung với nhóm người đó sao?

- Không! - Syaoran khẳng định

Sakura nghe thế liền mỉm cười, kể từ lúc này Sakura như có suy nghĩ khác về Syaoran, cô cảm thấy Syaoran thật tốt, không như mọi người vẫn thường bàn tán. Nụ cười ấy của Sakura khiến cho Syaoran nhớ đến một người “Sakura!” Syaoran thậm chí gọi tên cô bé lúc trước “Cậu ấy thật giống với...”, anh vội lắc đầu rồi quay lưng đi, cố giấu nỗi đau của mình vào lòng.

Ở trong nhà, Tomoyo đang cùng Eriol mang bánh kem ra

- Eriol này! Cậu thấy Syaoran là người như thế nào? Mình thấy cậu ấy thật khó hiểu... Tomoyo hỏi Eriol

- Sao cậu lại hỏi như thế?

- Tại tớ thấy Sakura có vẻ... sợ cậu ấy. Cậu có thấy vẻ mặt của Sakura hôm qua khi Syaoran gọi cậu ấy không? Tớ lo là... - Tomoyo đáp ứng nói, nhưng chưa kịp nói hết câu thì Eriol cắt ngang

- Cậu đừng lo quá! Sakura sẽ không sao đâu. Bản tính Syaoran thật sự không như mọi người nghĩ đâu. Thật ra cậu ấy rất tốt, chỉ là vì một lý do nên cậu ấy mới như vậy

- Lý do?

- Thôi, cậu mau mang bánh kem ra đi, chắc Syaoran và Sakura đang đợi đó! Lý do thì sau này có dịp tớ sẽ kể cho cậu nghe.

Eriol cùng với Tomoyo ra ngoài vườn

- Xin lỗi đã để hai cậu chờ lâu - Tomoyo và Eriol đồng thanh

- Chà, hai cậu hợp ý nhau nhỉ! Phải không Syaoran?

- Sao cũng được!

Câu nói đó của Sakura và Syaoran khiến cho Eriol và Tomoyo vô cùng ngạc nhiên. Nhưng rồi cả bốn người họ cùng nhau chúc mừng sinh nhật cho Tomoyo. Cả buổi tối ngày hôm đó ai cũng vui vẻ, kể cả Syaoran, cậu như được là chính mình. Khi Eriol và Syaoran đã về, Tomoyo kể cho Sakura nghe về chuyện lúc này Eriol đã kể cho cô nghe về Syaoran. Và sau khi về nhà, Sakura cứ suy nghĩ mãi về những gì Tomoyo đã kể. Cô cảm thấy Syaoran có cái gì đó thật gần gũi, và ấm áp. Và cô quyết định sẽ làm Syaoran trở về đúng như con người mà Eriol đã kể, cũng như cô đã cảm nhận được từ Syaoran. Nhưng có lẽ cô sẽ không biết rằng chính cô lại là người đã khiến cho Syaoran như vậy, và cũng chính cô sẽ mang con người vốn có của Syaoran trở về như xưa.

Bạn đang đọc truyện *Lời Hứa Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Ngày hôm sau, Sakura tới lớp trog niềm vui sướng. Cô bước vào lớp

- Chào buổi sáng, Tomoyo, Eriol! - rồi cô quay qua bàn bên cạnh thì thấy Syaoran vẫn như mọi hôm. Cô bèn lại gần

- Syaoran!

- Chuyện gì? - Syaoran trả lời như không tâm đến.

- À không có gì. Chúc cậu buổi sáng tốt lành! - Sakura nói rồi mỉm cười về chỗ của mình.

Hành động của Sakura khiến biết bao nhiêu hs trong lớp, kể cả Tomoyo và Eriol không khỏi ngạc nhiên và xuất hiện biết bao??? trong đầu, ngay cả Syaoran cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra cả.

Ngày ngày trôi qua, dần dần Syaoran cũng nói chuyện nhiều hơn, bớt lạnh lùng hơn trước rất nhiều. Tất cả đều là nhờ có Sakura. Syaoran và Sakura ngày càng thân nhau hơn, nhưng có đôi lúc Syaoran lại trở về con người lúc trước, có lẽ nỗi buồn ấy vẫn còn trong anh. Thời gian cứ thế trôi đi. Tất cả hs trong trường đã thi cuối kì xong. Trong giờ sinh hoạt lớp, cô giáo thông báo

- Các em đều đã thi học kì xong hết cả rồi. Mọi năm, đến dịp này thường thì trường ta sẽ được nghỉ đông một tuần, nhưng năm nay trường ta quyết định sẽ không cho hs nghỉ nữa...

Nghe đến đây, tất cả hs trong lớp đều đồng thanh

- Sao vậy cô? Không lẽ bắt tội em đi học hả? Tội em không đồng ý đâu!

- Đúng vậy! Sao lại không được nghỉ vậy?

.....

Biết bao nhiêu lời bàn tán xôn xao khắp cả lớp.

- Được rồi!- cô nói - Cả lớp im lặng nghe cô thông báo tiếp. Thay vì được nghỉ thì nhà trường sẽ tổ chức cho các em một chuyến học tập ngoại khoá về môn trượt tuyết và tìm hiểu thêm về mùa đông ở nước ta trên vùng núi.

Nghe đến đây, tất cả hs trong lớp “Oh” lên, ai cũng đều thích thú khi nghe thông báo đó

- Nếu các em đã muốn nghỉ đông thì cô sẽ báo lại với trường là lớp mình sẽ không tham gia! - cô tiếp lời.

- Thôi cô! Tội em chỉ giỡn thôi! - 1 hs năn nỉ.

- Đúng vậy! Học tập là phải đặt trên hết. Đúng không cô?! - 1 hs khác nói theo và rồi được cả lớp nhiệt tình ủng hộ.

- Trật tự! - cô lớn tiếng ổn định lại lớp học- Được rồi, nếu vậy thì vào tuần sau, chúng ta sẽ bắt đầu chuyến đi. Chúng ta sẽ ở trên núi một tuần để học!

- Wow... Một tuần lận đấy! - cả lớp tiếp tục xôn xao.

- Các em có trật tự chưa? - cô gõ cây thước xuống bàn, cả lớp lại trở về trạng thái im lặng - Kể từ giờ đến ngày hôm đó còn 1 tuần, các em hãy chuẩn bị đồ cho đầy đủ và đến trường đúng giờ. Được không?

- Dạ được! - cả lớp đồng thanh hét lên.

- Tiết sinh hoạt của cô đến đây là hết! Các em được tự do sinh hoạt lớp cho đến khi ra về! Sau khi giáo viên ra khỏi lớp, những lời bàn tán về chuyến đi chơi cứ được đề cập đến cho tới khi ra về.

Hs ai cũng mong chờ đến ngày đi chơi cả.

.....

Vài ngày sau, trời bắt đầu lạnh hơn. Hs vẫn như thế, vẫn cứ thích thú, chờ mong đến ngày đi chơi.

Sakura, Tomoyo, Eriol và cả Syaoran dạo này rất thân với nhau. Ở cạnh Sakura, Syaoran có một cảm giác rất lạ, nó khiến anh như được là chính mình, mọi nỗi buồn trong anh dường như tan biến. Và bản thân Sakura cũng có một cảm như vậy đối với Syaoran.

- Sakura này - Tomoyo gọi - Chỉ còn ngày mai nữa là tới chuyến đi chơi rồi. Lát nữa cậu đi chung với tớ tới cửa hàng Lovely mua một ít đồ được không?

- Dĩ nhiên là được rồi! Tớ cũng định đi mua một ít đồ nữa! - Sakura vui vẻ nhận lời.

- Eriol, hay là chúng ta cũng đi mua đồ sau giờ tan học nha! - Syaoran nói nhỏ với Eriol - Được không?

Eriol hơi ngạc nhiên với lời đề nghị của Syaoran, nhưng rồi cũng vui vẻ đồng ý. Giờ ra về, Sakura cùng với Tomoyo ra cổng trường.

- Sao hôm nay trời lạnh quá vậy nè! - Sakura chà sát hai bàn tay lại rồi áp lên mặt - Lại đúng lúc mình quên mang theo áo ấm nữa chứ. Hìhìhìhì...

- Hay là cậu về nhà trước đi Sakura, tớ sẽ mua đồ giúp cậu - Tomoyo lo lắng.

- Không sao đâu. Tớ sẽ đi cùng với cậu. - Sakura cười mặc dù bây giờ cô rất lạnh.

Bỗng Syaoran đi từ phía sau tới và khoác lên người Sakura một chiếc áo

- Tớ cho cậu mượn đồ đấy! Tuy nó không ấm lắm nhưng còn hơn là không có!

- Nhưng còn cậu? - Sakura nhìn Syaoran.

- Tớ không sao cả! Trời như vậy không làm được gì tớ đâu!

Sakura nghe thế cảm thấy rất vui và ấm áp hẳn hơn khi nghe Syaoran nói như thế! Sau đó, cả bốn người cùng nhau đến cửa hàng Lovely. Tuy trời lạnh như vậy nhưng cửa hàng vẫn đông khách như mọi hôm. Vào tới cửa hàng, Sakura vô cùng thích thú. Biết bao nhiêu đồ trang trí, vật liệu cần cho giảng sinh được treo đầy tiệm. Tomoyo và Sakura phải lựa rất lâu mới chọn được món đồ cần thiết. Khi ra tính tiền, Sakura và Tomoyo đã thấy Syaoran và Eriol đã đứng chờ sẵn.

- Hai cậu không mua gì sao? - thấy lạ Sakura hỏi.

Eriol chưa kịp trả lời thì đã bị Syaoran dành.

- Bọn tớ mua xong rồi. Tại hai cậu lựa đồ lâu quá thôi!

- Hìhì... Tớ xin lỗi - Sakura quay qua người bán hàng - Chị ơi, tính tiền cho em những thứ này nhé!

Nói rồi Sakura và Tomoyo đưa những món đồ cho chị nhân viên.

- Của quý khách đây ạ! Cảm ơn rất nhiều! Hẹn gặp lại quý khách! - chị nhân viên ấy mỉm cười. Sau đó, cả bốn người cùng nhau về nhà của mình. Tối hôm đó, Sakura lấy chiếc áo Syaoran ra, nó vẫn còn hơi ấm của Syaoran, cô cẩn thận xếp nó lại và cất vào cặp mình. Sau đó, Sakura bắt tay vào công việc của mình. Cô loay hoay với những món đồ mà mình đã mua từ cửa hàng hồi chiều. Đến mãi hơn nửa đêm, cô chỉ mới làm xong được hai món quà giảng sinh cho Tomoyo và Eriol.

- Chỉ mới được hai món, còn một món của Syaoran nữa, mình phải cố lên! - Sakura tự động viên mình.

Vừa làm cô vừa gục lên, gục xuống vì buồn ngủ và cuối cùng vì quá mệt mỏi nên cô đã ngủ quên lúc nào không hay...

Sáng sớm hôm sau, quản gia Mika gõ nhẹ cửa phòng Sakura.

- Tiểu thư! Đã đến giờ đi học rồi ạ!

- Em biết rồi! Chị xuống dưới nhà trước đi ạ! - Sakura trả lời một cách mệt mỏi.

Cô từ từ mở mắt ra “Tối qua mình đã ngủ quên dưới này sao?” Sakura ngồi dậy dưới sàn. Cô đứng dậy, bỗng “Sao mình đau đầu thế này!” Sakura ôm đầu mắt đã gần như muốn té, nhưng cô đã kịp vịn vào bức tường gần đó. “Chắc là tối qua mình thức khuya quá thôi. Không sao đâu!” Sakura tự nhủ rồi đi thay đồ. Cô đi xuống dưới nhà, ngồi vào bàn ăn.

- Chào buổi sáng ba, mẹ! Chào anh hai!

- Chào nhóc! - anh Toya nói nhưng lại nhíu mày khi Sakura không cãi lại anh như mọi khi.

- Con không khỏe à, Sakura? - mẹ Sakura lo lắng hỏi.

- Con không sao đâu ạ! Chắc tại con thức khuya quá thôi! Mẹ đừng lo! - Sakura cố tỏ ra vui vẻ.

Nói rồi Sakura dùng bữa rồi chào ba mẹ cùng anh hai đi học. Đến lớp, Sakura lê từng bước chân nặng trĩu vào chỗ ngồi của mình.

- Chào các cậu! - Sakura nói với Tomoyo, Eriol và Syaoran rồi gục đầu xuống bàn.

- Sakura, cậu bị bệnh hả? - Tomoyo hỏi.

- Đầu có! Mình chỉ hơi mệt một chút thôi! - Sakura nói, ngồi dậy mở cặp ra lấy cái áo khoác rồi đi qua chỗ Syaoran.

- Syaoran, cảm ơn cậu vì đã cho mình mượn áo khoác nhé! - Sakura nở một nụ cười.

- Không có gì. Cậu... Không sao thật chứ? - Syaoran ấp úng hỏi.

Sakura ngạc nhiên khi nghe Syaoran hỏi nhưng cô mỉm cười - Tớ không sao thật mà! - rồi cô quay trở về chỗ ngồi của mình.

Tiết học cũng bắt đầu. Suốt giờ học, Syaoran cứ để ý đến Sakura vì từ hồi sáng đến giờ, anh thấy Sakura có gì đó không ổn. Còn Sakura, cô cố gắng hết sức tập trung nghe giảng bài, nhưng cô không sao tập trung được. Cô nhìn lên bảng, bỗng cô cảm thấy đầu mình như quay cuồng “Sao mình chóng mặt quá!” rồi mọi thứ trong mắt cô mờ dần, cô ngã xuống đất. Nhưng may là Syaoran ngồi kế bên thấy vậy nên đã nhanh tay đỡ lấy. Cả lớp bắt đầu ồn lên

- Sakura! Cậu sao vậy! Sakura... - Syaoran lay nhẹ Sakura.

- Người cậu ấy nóng quá! - Tomoyo hoảng hốt khi chạm vào Sakura - Chắc cậu ấy sốt rồi!

- Cả lớp im nào! - cô nghiêm khắc - Syaoran, em mau đưa Sakura vào phòng y tế đi.

Syaoran bế Sakura lên một cách nhẹ nhàng rồi nhanh chóng xuống phòng y tế “Đồ ngốc, sốt thế này mà nói là không sao!” Syaoran nhìn Sakura với vẻ mặt lo lắng.

- Em ấy sốt rất cao! Chắc có lẽ phải gọi người thân đến đón đó! - cô y tá nói.

- Vâng, em đã gọi rồi ạ! - Tomoyo trả lời.

Cô y tá ra ngoài, chỉ còn Tomoyo và Syaoran ở trong phòng. Sakura dần dần mở mắt “um”

- Sakura, cậu tỉnh rồi! - Tomoyo chạy đến

- Có chuyện gì xảy ra vậy? Sao tớ lại ở đây? - Sakura cố ngồi dậy nhưng đầu cô lại đau lên.

- Cậu bị sốt nên xỉu trong lớp. Cậu còn yếu lắm nên nằm nghỉ chút đi! - Syaoran thấy vậy lên tiếng.

Sakura nghe thế cũng không nói gì, cô nằm xuống rồi thiếp đi.

- Cậu ấy ngủ rồi. TChắc cậu ấy mệt lắm! - Tomoyo nói với Syaoran.

- Ủ! - Syaoran trả lời ngắn gọn không nói gì thêm.

Lát sau, mẹ Sakura đến rước Sakura về. Suốt cả tiết học ngày hôm đó, Syaoran không thể nào chú ý bài được, anh cứ nhìn ra ngoài cửa sổ, lòng lo cho Sakura.

Sau khi về đến nhà, Sakura về phòng mình nghỉ ngơi. Cô nằm xuống giường rồi chìm vào giấc ngủ.

Đến chiều, mẹ Sakura gõ cửa bước vào phòng.

- Con thấy trong người còn mệt không? - bà ân cần.

- Dạ con không sao đâu ạ! - Sakura mỉm cười với mẹ.

- Ủ - bà sờ tay lên trán con - Nhưng con vẫn chưa bớt sốt đâu! Sau khi ăn cháo và uống thuốc xong, con nên nghỉ ngơi cho lại sức. Mai con có thể đi chơi cùng với lớp được không?

- Dạ được! Mẹ đừng lo. Mai con sẽ khỏe lại nhanh thôi! - nói rồi Sakura ăn cháo thật nhanh sau đó ngoan ngoãn uống thuốc để mẹ mình yên tâm - Con ăn xong rồi ạ!

- Giờ con nghỉ ngơi đi. Mẹ xuống dưới nhà đây. Nếu con cần gì thì cứ gọi quản gia nhé! - mẹ Sakura nói rồi đóng cửa phòng lại.

Sakura nằm xuống giường, cô quay qua nhìn lên bàn thấy món quà đang làm dang dở của mình rồi quyết định ngồi dậy, đi lại bàn cầm món quà lên và tiến về giường của mình.

- Mai là đi chơi rồi, mình phải cố làm xong mới được. Chỉ còn một chút nữa thôi.

Cô trầm nhủ. Dường như có cái gì đó cứ thôi thúc cô phải làm cho xong món quà của Syaoran.

Buổi tối...

- Sakura à, con ngủ sớm đi nhé! Đừng thức khuya quá, mai con còn phải dậy sớm nữa đấy! - mẹ Sakura đứng ngoài cửa nói vọng vào.

- Vâng ạ! Con biết rồi! - Sakura trả lời nhưng vẫn chăm chú làm món quà.

Cô làm quên cả thời gian. Và gần nửa đêm thì món quà cũng được hoàn thành. Có lẽ cô rất vui vì đã hoàn thành món quà mà cô dành cho Syaoran. Cô ôm món quà vào lòng rồi ngủ quên.

Bạn đang đọc truyện *Lời Hứa Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Sáng ngày hôm sau, Sakura tỉnh dậy, cô bước xuống giường tiến về phía phòng tắm thay đồ rồi cầm món quà bỏ vào hộp mỉm cười hài lòng

- Cuối cùng cũng xong rồi.

Cô mang chiếc ba lô vào rồi xuống ăn sáng.

- Con chào cả nhà ạ! - Sakura vui vẻ ngồi vào ghế.

- Con cảm thấy khỏe hơn chưa, Sakura? - mẹ Sakura sờ tay lên trán con.

- Dạ rồi! Con cảm thấy rất tốt! Mẹ đừng lo. - Sakura mỉm cười..

- Nhưng con vẫn còn sốt nhẹ này!

- Không sao đâu ạ! Một chút sẽ hết ngay thôi. Hìhì... - Sakura cố an ủi sự lo lắng của mẹ. Sau khi dùng bữa sáng với gia đình xong, Sakura chào mọi người rồi bước vào chiếc limo đậu sẵn ngoài sân.

- Con đi nhé! Tạm biệt ba mẹ! Chào anh hai! - Sakura vẫy tay chào mọi người.

Ở trường, Eriol và Syaoran đang đứng dưới một góc cây. Một lát sau, Tomoyo chạy về phía hai người họ

- Xin lỗi đã để hai cậu chờ!

- Không sao đâu! - Eriol cười

Syaoran vẫn đứng đó một mình, không nói gì cả. Cho đến khi anh nghe một giọng nói quen thuộc.

- Chào các cậu! Buổi sáng tốt lành nhé! - Sakura chạy đến.

- Sakura, cậu khỏe chưa? Mình lo cho cậu lắm! - Tomoyo nắm hai tay Sakura và nói.

- Mình khỏe rồi. Cảm ơn cậu nhiều! - Sakura nói rồi nở một nụ cười.

Nhìn nụ cười đó, Syaoran cũng khẽ mỉm cười, trong lòng anh bớt đi phần nào lo lắng cho Sakura. Trời hôm nay hơi se lạnh, những tia nắng yếu ớt rọi qua những tán cây. Sân trường lúc này thật rộn rã. Tiếng cười giòn, trò chuyện của các học sinh tràn ngập cả sân trường.

- Các em về lớp của mình điểm danh đi nào. - cô hiệu trưởng cầm loa thông báo - Lớp nào điểm danh xong thì có thể lên xe của mình để chuẩn bị khởi hành!

Sau khi nghe cô hiệu trưởng thông báo, các học sinh lần lượt xếp hàng theo lớp điểm danh. Chưa đầy 30'; các học sinh đã ổn định trên xe của mình. Lớp của Sakura cũng đã lên xe, chỉ còn Sakura, Tomoyo, Eriol và Syaoran vẫn đứng ở một góc trường.

- Sakura à! Có lẽ lần này tớ không ngồi chung với cậu được rồi! - Tomoyo tỏ ra buồn và cảm thấy có lỗi - Tớ đã hứa ngồi chung với Eriol nên...

- Thật sao? - Sakura tiếc nuối - Không sao đâu, tớ ngồi chung với bạn khác - Sakura cười với một suy nghĩ khác trong đầu "Có lẽ đây là dịp để Tomoyo và Eriol có thể hiểu nhau hơn!"

- Tớ sẽ ngồi chung với cậu! - Syaoran nói rồi bỏ lên xe.

Sakura vô cùng ngạc nhiên khi nghe Syaoran nói vậy, kể cả Tomoyo và Eriol cũng khá bất ngờ trước câu nói của Syaoran.

- Vậy cậu có Syaoran ngồi chung rồi nha, Sakura! - Tomoyo cười rồi lên xe cùng với Eriol.

Chỉ còn mình Sakura đứng một mình khi cô chưa hết ngạc nhiên khỏi câu nói của Syaoran lúc nãy, nhưng rồi cô cũng chạy theo.- Chờ tớ với...

Lên xe, Eriol và Tomoyo ngồi vào chỗ của mình. Còn Sakura thì lặng lẽ đi ra hàng ghế phía sau.

- Cậu tính đứng luôn à! Xe sắp khởi hành rồi đó - Syaoran nói.

- Ai nói chứ! - Sakura cãi lại - Nhưng...tớ ngồi ở trong được không?

Syaoran không nói gì, anh đứng lên nhường ghế cho Sakura. Bản thân anh cũng không hiểu tại sao mình lại phải làm như thế nữa. Nhưng chỉ cần thấy Sakura vui là anh lại cảm thấy rất vui, mọi nỗi buồn như biến mất. Sakura ngồi vào chỗ của mình

- Cảm ơn cậu, Syaoran! - Sakura khẽ nói.

- Chuyện gì?

- Tomoyo đã kể cho tớ nghe rồi. Chuyện ngày hôm qua... - Sakura ngập ngừng

- Không có gì!

Sakura và Syaoran không nói gì với nhau nữa trong khi đó trên xe các học sinh khác thì trò chuyện với nhau rất sôi nổi. Cả hai người cứ im lặng, không ai nói gì cả cho đến khi xe bắt đầu khởi hành. Sakura ngồi ngắm cảnh, đôi mắt xa xăm như đang nhớ ai đó. Mãi mê ngắm cảnh, Sakura ngủ đi lúc nào không hay. Chắc có lẽ cô vẫn còn hơi mệt khi chưa hết bệnh hẳn. Sakura ngã nhẹ đầu vào cửa sổ.

“Cốc“... “Cốc“...

“Ừm...”

Đầu Sakura cứ va nhẹ vào cửa sổ khiến cô cảm thấy có chút không thoải mái. Syaoran thấy thế bèn nhẹ nhàng đưa tay đỡ đầu cô vừa vào vai mình “Như vậy mà nói không sao. Vẫn còn sốt đây này!” Syaoran thầm nghĩ khi vô tình sờ tay lên trán Sakura. Sau khi đỡ Sakura tựa vào vai mình, Syaoran lấy cái áo khoác trong ba lô của mình đắp cho Sakura và khẽ mỉm cười “Cậu ngủ chút đi, còn lâu lắm mới đến. Khi nào tới tớ sẽ gọi cậu dậy“. Sakura cảm thấy thật ấm áp và hạnh phúc, trog giấc ngủ, cô khẽ gọi “Syaoran-kun...”

- Syaoran-kun? Cách gọi này... - Syaoran giật mình khi nghe Sakura gọi tên anh - Không lẽ cậu ấy... - Syaoran lắc đầu - Chắc không phải đâu. Chỉ là trùng hợp thôi!

Syaoran tự an ủi mình. Có lẽ vì cậu thất vọng quá nhiều khi mong chờ một ai đó trở về. Suốt dọc đường, Syaoran cứ ngắm nhìn Sakura ngủ. Gương mặt cô lúc ngủ trông thật đáng yêu, nó toát lên sự thuần khiết, trông như một thiên thần vậy!

Cuối cùng thì cũng đã đến nơi. Mọi người nhanh chân xuống xe

- Đây, Sakura! - Syaoran lay nhẹ Sakura, cô từ từ mở mắt - Tớ nói rồi, cậu dậy đi - Syaoran nhẹ nhàng nói

- Tớ ngủ quên khi nào vậy? - Sakura sờ tay lên đầu

- Cậu ổn chứ? - Syaoran nói

- Tớ ổn mà! - Sakura trả lời, ngồi dậy nhìn cái áo của Syaoran đang trên người mình - Cái này...?

- Tại tớ thấy trời hơi lạnh, cậu mới vừa khỏi bệnh nên... - Syaoran nói quay mặt đi chỗ khác

- Cảm ơn cậu! - Sakura cười

Sakura đứng lên khỏi ghế, định xách ba lô lên thì Syaoran cầm lên- Cậu xuống trước đi, để tớ cầm cho!

Sakura ngỡ ngàng nhưng cũng làm theo lời Syaoran nói. Xuống xe, Tomoyo và Eriol đã đợi sẵn. Trước mặt mọi người lúc này là một vùng núi phủ đầy tuyết. Các học sinh tình nghịch ném tuyết vào nhau. Vừa lúc đó cô hiệu trưởng kêu mọi người tập trung lại nghe thông báo

- Bây giờ chúng ta đã đến nơi. Các em nghe cô nói sơ qua chi tiết về các hoạt động của các em trong một tuần tới đây. Đầu tiên là về chỗ ở: mỗi lớp là một dãy lầu và mỗi phòng sẽ có bốn học sinh: hai nam và hai nữ, tất cả sẽ được quản lý chặt chẽ, các em phải tuân theo những nội quy ở đây...bla..bla...

Sau khi nghe thông báo xong, các học sinh lần lượt theo lớp mình về phòng sinh hoạt chung để GVCN chia phòng. Và sau khi được chia phòng xong, các học sinh lần lượt về phòng của mình. Sakura, Tomoyo được ở chung phòng với nhau nên cô rất vui và bên cạnh đó còn có Syaoran và Eriol nữa. Mở cửa phòng ra, Sakura vô cùng thích thú. Căn phòng khá rộng, có bốn chiếc giường ở bốn góc phòng, chính giữa là một cái lò sưởi và một cái cửa sổ nhìn ra cảnh núi tuyết với cánh rừng thông bạt ngàn. Nội thất của phòng cũng được trang trí rất đẹp và sang trọng.

Mọi người cùng nhau dọn hành lý ra, sắp xếp đồ đạc vào chỗ của mình cho đến giờ ăn trưa. Các học sinh lần lượt xuống phòng ăn chung để dùng bữa trưa rồi về phòng nghỉ ngơi. Tại phòng của Sakura

- Chiều nay chúng ta sẽ được học trượt tuyết thì phải. - Sakura nói với đôi mắt long lanh thích thú

- Ừ - Tomoyo trả lời, quay sang Eriol - Cậu biết trượt tuyết không, Eriol?

- Tớ biết một chút thôi - Eriol khiêm tốn - Còn các cậu thì sao? - Eriol hỏi Tomoyo và Sakura

- Tớ cũng biết một chút thôi - Tomoyo nói

- Hìhì... Tớ không biết trượt tuyết - Sakura gãi đầu - Còn cậu thì sao, Syaoran?

- Cậu ấy trượt tuyết giỏi lắm đấy! - Eriol trả lời rồi quay sang Syaoran – Phải không nào? Syaoran không trả lời chỉ im lặng nhìn ba người còn lại trong phòng đang trò chuyện với nhau rất vui vẻ. Và giờ học trượt tuyết cũng đã đến. Mọi người đều tập trung ở chỗ trượt tuyết. Sakura và Tomoyo kưng tới đó

- Xin lỗi đã để các cậu chờ!

Sakura và Tomoyo trông thật năng động trong bộ đồng phục trượt tuyết. Cả bốn người cùng nhau tập trung theo lớp của mình. Sau khi kết thúc buổi học lý thuyết, các học sinh sẽ được tự do trượt tuyết để có thể hiểu hơn về những điều mà mình vừa học. Các học sinh cùng nhau trượt tuyết rất vui vẻ. Những bạn không biết trượt thì được các bạn khác chỉ một cách tận tình. Và Sakura cũng vậy. Cô được Tomoyo hướng dẫn nhưng tập mãi mà vẫn không sao trượt được.

- Hixhix... Chắc tớ bỏ cuộc quá, Tomoyo à! - Sakura thất vọng về mình, nhìn Tomoyo.

- Cậu cố gắng thêm một chút nữa đi, nhất định cậu sẽ làm được mà - Tomoyo cầm tay động viên Sakura

Eriol từ xa trượt đến

- Sakura, cậu trượt được chưa? - Eriol hỏi, thấy Sakura với vẻ mặt không vui – Vậy để tớ dạy cho cậu nha!

- Thật không? - Sakura nghe vậy liền lấy lại tinh thần

- Ừ. Cậu không tin à!

- Không có. Tớ tin mà!

Tomoyo cùng Eriol hướng dẫn cho Sakura mãi một lúc thì cuối cùng cô cũng trượt được một đoạn ngắn.

- Tớ trượt được rồi! Tớ trượt được rồi, Tomoyo ơi! - Sakura vui mừng như đứa con nít vừa được kẹo

Lúc đó, Syaoran cũng trượt ngang qua, đám con gái trong trường thì trầm trồ khen ngợi anh

- Syaoran trượt tuyết giỏi thật! - Sakura nói với Tomoyo và Eriol

- Ừ. Phải công nhận cậu ấy trượt tuyết rất giỏi - Tomoyo tán đồng ý kiến của Sakura

Eriol không nói gì, chỉ mỉm cười rồi nói

- Hay là chúng ta cùng trượt theo Syaoran đi

- Làm sao mà đuổi kịp cậu ấy được? Tớ chỉ mới biết trượt thôi mà - Sakura nói, giọng buồn bã

- Vậy thì tớ và Eriol sẽ trượt cùng cậu - Tomoyo nói.

Rồi cả ba người cùng nhau trượt theo Syaoran. Trượt được một lúc, Sakura đã quen dần, cô bắt đầu trượt nhanh hơn lúc ban đầu

- Sakura, cậu trượt chậm thôi - Tomoyo nói lớn

Nhưng vì gió quá to nên Sakura dường như không nghe Tomoyo nói gì cả. Cô định dừng lại nhưng vì trượt quá nhanh, cô không điều khiển được ván trượt được nữa nên cô bắt đầu chao đảo. Trước mặt Sakura lúc này là một gốc cây lớn, cô nhắm tịt mắt lại không dám nhìn và rồi....

Bạn đang đọc truyện *Lời Hứa Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Syaoran từ đâu trượt nhanh tới phía Sakura. “RẦM” Sakura mở mắt ra, hình như cô đang nằm trên một thứ gì đó

- Syaoran! - Sakura thốt lên

- Cậu có thể xuống được rồi đây!

- À...Ừm... Xin lỗi...À không, cảm ơn cậu! - Sakura lúng túng đứng lên, Syaoran cũng chống tay ngồi dậy phui lớp tuyết trên người xuống.

Vừa lúc đó Tomoyo cùng với Eriol trượt đến

- Sakura, cậu không sao chứ? - Tomoyo lo lắng

- Tớ không sao!

- May mà lúc này Syaoran tới kịp, nếu không thì... - Eriol nói

- Cảm ơn cậu, Syaoran! - Sakura lặp lại lời cảm ơn lúc này.

- Không có gì! Một cậu hãy cẩn thận hơn. Đừng trượt nhanh như thế nữa. Nguy hiểm lắm! - Syaoran nói rồi bỏ đi.

Sakura không nói gì chỉ thầm cảm ơn Syaoran rất nhiều vì anh đã quan tâm đến cô. Ngày hôm sau, tại phòng của mình, Sakura chống tay suy nghĩ

- Không biết Syaoran làm sao nữa. Lúc thì rất dễ gần, lúc thì không nói gì cả. Từ chiều hôm qua đến giờ cậu ấy lạ lắm, cứ suy nghĩ về chuyện gì á. Eriol cậu là bạn thân của Syaoran, cậu có biết là tại sao không? - Sakura quay sang Eriol

- À, Không... - Eriol giật mình khi nghe Sakura hỏi như vậy

- Cậu cũng không biết luôn à! Lạ thật! - Sakura tiếp tục chìm vào suy nghĩ của chính mình.

“Xin lỗi cậu, Sakura. Tớ không thể kể cho cậu nghe chuyện của Syaoran được. Thật ra cậu ấy đang rất buồn, và đang nhớ một người rất nhiều. Cô gái ấy, người con gái đó là người mà Syaoran yêu rất nhiều...” Eriol thầm nghĩ. Sakura không nói thêm gì nữa, cô suy nghĩ một lúc rồi dọn dẹp lại căn phòng bữa bọn cùng Tomoyo. Sau một lúc thì căn phòng cũng gọn gàng lại. Rồi cả ba người cùng nhau đi ăn trưa. Sakura gặp Syaoran cũng đang ăn trưa, bên loi Tomoyo và Eriol lại ngồi cùng bàn với Syaoran.

- Syaoran, bọn tớ có thể ngồi ở đây không? - Sakura hỏi rồi chỉ tay vào ghế còn trống.

- Ồ được! - Syaoran trả lời.

Suốt bữa ăn, cả 4 người trò chuyện rất vui vẻ, mặc dù Syaoran chỉ nói vài câu. Sau khi ăn trưa xong, các hs được tự do vui chơi ngoài sân. Người thì ném tuyết, người thì trượt tuyết... Dù mọi hoạt động được diễn ra trong cái không khí lạnh của mùa đông làm cho mọi người không còn cảm thấy lạnh nữa. Buổi tối, các hs về phòng của mình sau khi đã sinh hoạt xong với lớp. Về đến phòng, Sakura thấy Syaoran đang loay hoay như tìm một thứ gì đó. Eriol đi vào phòng sau Sakura thấy vậy liền hỏi

- Cậu đang tìm gì hả, Syaoran?

- Cậu có thấy cái hộp nhỏ của tớ đâu không? - Syaoran hỏi Eriol

- Cái mà cậu vẫn thường mang theo bên mình đó hả? - Eriol trả lời - Hình như hồi sáng tớ có thấy nó ở đâu đó... - Cậu thấy ở đâu? - Syaoran nghe thế liền hỏi với vẻ gấp gáp.

Eriol không nói gì, chỉ khẽ lắc đầu ngầm trả lời rằng mình không nhớ rõ.

- Có phải cái hộp đó màu nâu, nó hơi nhỏ không? - Sakura nhỏ giọng hỏi.

- Đúng vậy! - Syaoran nói lớn khi nghe Sakura nói - Cậu thấy nó ở đâu à?

- Tớ... Tớ... Tớ xin lỗi! Hình như hồi sáng tớ dọn phòng, tớ tưởng nó không còn dùng tới nữa nên đã vứt nó rồi. Tớ xin lỗi! - Sakura cúi đầu

Syaoran nghe đến đây như mất hết hi vọng tìm chiếc hộp.

- Từ nay đừng bao giờ đụng vào đồ của tôi nữa! - Syaoran lớn tiếng tức giận rồi bỏ ra ngoài.

“Rầm”

Cánh cửa đóng lại một cách thật mạnh như mọi sự tức giận của Syaoran đều dồn vào cánh cửa ấy. Sakura ngồi xuống đất khóc nức nở

- Tớ không cố ý mà! Tớ xin lỗi!!! Xin lỗi...

- Sakura, cậu đừng khóc nữa! Cậu không biết gì mà, cậu đâu cố ý làm chuyện này đâu... - Tomoyo an ủi rồi quay sang hỏi Eriol - Eriol, chiếc hộp đó quan trọng lắm à?

- Có lẽ thế. Nó chứa một thứ rất quan trọng với Syaoran. Cậu ấy đã giữ nó suốt mười năm nay... - Eriol khẽ nói.

.....

Tối hôm đó, không khí trong phòng bỗng trở nên nặng nề và căng thẳng. Nằm trên giường, Sakura cứ trần trọc mãi không sao ngủ được. Syaoran cũng thế. Sakura nhìn Syaoran, nước mắt lại lăn dài trên khuôn mặt cô “Tớ xin lỗi!” rồi cô ngủ thiếp đi. Sáng hôm sau, Tomoyo tờ mờ tỉnh dậy, cô quay qua nhìn giường của Sakura “Sakura? Cậu đâu rồi?” cô xuống giường rồi đi tìm Sakura. Sakura đang lặng lẽ ngoài trời tuyết lúc buổi sáng.

- Sakura! Cậu làm gì ở đây vậy? Buổi sáng ngoài này trời lạnh lắm! - Tomoyo nhìn Sakura.

Sakura vội lau những giọt nước mắt còn đọng lại trên khóe mi, quay lại gượng cười

- Không sao đâu mà! Cậu vào trong đó trước đi, tớ sẽ vào ngay thôi...

Tomoyo thấy Sakura như vậy cô cũng rất buồn “Sakura, tớ biết cậu đang cố gắng tìm lại chiếc hộp đó cho Syaoran mà. Tớ biết và tớ cũng hiểu... Bởi vì tớ là bạn của cậu!” Tomoyo lặng lẽ không nói gì, cời chiếc áo khoác trên người cô xuống khoác lên cho Sakura

- Cậu đừng ở ngoài này lâu quá đấy! - Tomoyo khẽ nói rồi quay lưng bước đi với tâm trạng không mấy yên tâm

Đến giờ ăn sáng, Tomoyo cùng Eriol xuống nhà ăn. Thấy Sakura từ xa, Tomoyo vẫy tay

- Bọn tớ ở đây này, Sakura!

Sakura bước tới với một gương mặt buồn

- Cậu vẫn chưa tìm được sao?

Sakura ngạc nhiên khi Tomoyo hỏi, rồi cô khẽ lắc đầu. Syaoran cũng xuống nhà ăn, thấy Sakura anh không nói gì mà đi ngang qua bàn của Sakura rồi ngồi vào một bàn khác. Hành động đó của Syaoran càng khiến Sakura tự trách mình nhiều hơn. Cô trách mình tại sao lại vô ý như vậy, tại sao lại làm mất một thứ rất quan trọng với Syaoran. Cô đứng lên- Tớ ăn xong rồi!

Sau đó cô chạy vụt đi. Giờ ăn trưa, Sakura cũng không đến, cô cứ cố gắng tìm lại chiếc hộp đã mất cho Syaoran để chuộc lại lỗi mà mình đã gây ra. Tìm mãi cho đến chiều vẫn không thấy, Sakura dần trở nên tuyệt vọng. Nhưng cuối cùng ông trời đã không phụ lòng cô, cô đã rất vui khi tìm được chiếc hộp cho Syaoran. Cầm chiếc hộp cô vội vã chạy ngay về phòng. Nhưng vừa về đến phòng, cô chợt nghe thấy tiếng nói chuyện giữa Tomoyo và Eriol

- Cậu thấy Syaoran đâu không?

- Cậu ấy nói với tớ là lên núi một lát...

- Eriol nè! Liệu Syaoran có tha thứ cho Sakura không? Sakura đã cố gắng hết sức để tìm lại chiếc hộp đó cho Syaoran rồi...

Eriol ngồi trầm ngâm câu nói của Tomoyo một lúc lâu rồi trả lời

- Tớ cũng không biết nữa! Vì chiếc hộp đó với Syaoran là một thứ rất quan trọng. Với cậu ấy nó như một kỷ vật, cậu ấy đã giữ nó suốt mười năm cùng với lời hứa với một cô gái...

- Tớ vẫn chưa hiểu lắm! - Tomoyo nhiu mày.

- Cậu còn nhớ lúc sinh nhật cậu, tớ đã nói là sẽ kể cho cậu về chuyện của Syaoran chứ? Tớ nghĩ đây là dịp để kể cho cậu biết.

Tomoyo gật đầu - Tớ nhớ!

Và Eriol bắt đầu kể lại tất cả cho Tomoyo nghe mà không hề biết có một người khác cũng đang theo dõi cuộc trò chuyện của hai người

- Cách đây khoảng mười năm về trước,...một cô bé...bla...bla... Và cô bé ấy tên là...

- Cô bé ấy tên là Sakura phải không? - Tomoyo hỏi

- Sao... Sao cậu biết? - Eriol ngạc nhiên.

- Bởi vì... - Tomoyo nói

Cùng lúc đó, Sakura đứng ngoài cửa đã nghe hết cuộc nói chuyện của Eriol và Tomoyo. Trong đầu cô lúc này mọi thứ như rối lên “Syaoran, món quà, lời hứa...cô bé mang tên Sakura. Không thể nào! Không thể có chuyện như thế được!” Chiếc hộp trên tay Sakura lúc này rơi xuống đất. Nghe thấy tiếng động, Eriol la lên

- Ai đó?

Tomoyo cùng Eriol chạy ra mở cửa.

- Sakura? Cậu... Cậu nghe hết rồi sao? - Tomoyo nhìn hai dòng nước mắt đang chảy dài trên khuôn mặt của Sakura.

Sakura không nói gì, quay lưng bỏ chạy. Tomoyo định chạy theo nhưng Eriol đã kéo tay Tomoyo lại

- Tomoyo! Có lẽ Sakura... cậu ấy cần ở một mình!

- Hi vọng cậu ấy sẽ không sao? - Tomoyo quay lại ôm Eriol, anh cũng ôm trọn cô vào lòng.

Sakura cứ bỏ chạy, chạy mãi “Chính mình đã khiến Syaoran trở nên như vậy sao, chính mình đã không giữ lời hứa đó khiến cho Syaoran luôn phải đau... Tất cả là tại mình sao? Syaoran tớ xin lỗi! Xin lỗi!” Sakura vừa chạy thẳng vào khu rừng thông, vừa cứ trách bản thân mình mãi và những giọt nước mắt cứ thế mà trào ra. Đến lúc bình tĩnh trở lại cũng là lúc đã chiều tà. Cô tìm đường trở về nhà nghỉ, nhưng cô nhận ra mình đã bị lạc. Trời thì bắt đầu tối dần, trời ngày càng lạnh hơn và tuyết cũng bắt đầu rơi ngày một nhiều. Sakura bắt đầu lo sợ khi mọi thứ từ từ chìm vào bóng tối. Sakura vốn từ nhỏ đã rất sợ bóng tối, nhưng giờ đây, cô lại phải đối mặt với nó, điều đó càng khiến cô hoang mang và mất dần bình tĩnh, cô cứ chạy mãi, chạy mãi nhưng không sao tìm được đường trở về và rồi cô vấp ngã.

Tại nhà nghỉ, ở phòng của Tomoyo và Eriol.

- Giờ này Sakura vẫn chưa về. Tớ lo cho cậu ấy quá! - Tomoyo cảm thấy bất an - Từ trưa đến giờ cậu ấy vẫn chưa ăn gì, trời thì ngày một lạnh hơn, cậu ấy lại không mang theo áo ấm ra ngoài. Lỡ như... Lỡ như...

Eriol thấy Tomoyo cứ lo lắng không yên, anh tiến về phía cô và nhẹ ôm cô vào lòng an ủi

- Cậu ấy sẽ không sao đâu mà! Cậu đừng lo nữa!

- Nhưng... Cậu ấy vừa khỏi bệnh... Với lại cậu ấy... - Tomoyo khóc nức nở.

Vừa lúc đó, Syaoran về phòng, thấy Tomoyo khóc liền hỏi

- Eriol, Tomoyo sao thế? Cậu chọc cậu ấy à?

Eriol không trả lời, nhìn lên bàn của Syaoran

- Chiếc hộp! - Syaoran thốt lên khi nhìn theo ánh mắt của Eriol - Chuyện này là sao? Chiếc hộp sao lại ở đây?

Tomoyo xoay người khỏi vòng tay Eriol, quay sang hỏi Syaoran

- Cậu tha thứ cho Sakura chứ?

Syaoran vẫn im lặng không trả lời

- Sakura đã cố gắng tìm lại chiếc hộp cho cậu đấy! Cậu ấy bỏ cả bữa trưa để tìm nó đấy! - Tomoyo lớn tiếng với Syaoran.

Syaoran cúi mặt xuống, anh vẫn không nói gì.

“Bốp”

Trên gương mặt của Syaoran hiện lên dấu của cả một bàn tay mà anh nhận được từ Tomoyo.

- Tomoyo! - Eriol chạy lại ngăn cản cô.

- Vậy cậu muốn tớ phải làm gì đây? - Syaoran cũng lớn tiếng.

- Cậu còn nhớ cô bé 10 năm về trước chứ? - Tomoyo nói trong nước mắt - Còn nhớ lời hứa 10 năm trước chứ? Và...cậu còn nhớ cô bé mang tên...Sakura không?

- Sao...Làm sao cậu biết? - Syaoran ngạc nhiên.

- Đúng vậy! Cô bé ấy và Sakura là một người! -Tomoyo kể lại tất cả cho Syaoran nghe. Sau khi nghe hết câu chuyện,Syaoran như người mất hồn “Không thể nào! Chuyện này mình đã từng nghĩ đến nhưng... mình không thể ngờ nó lại là sự thật!”

Bạn đang đọc truyện *Lời Hứa Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Sau khi nghe Tomoyo nói xong, Syaoran vội lấy cái áo khoác khoác lên người mình rồi chạy đi ra khỏi phòng

- Syaoran,cậu đi đâu vậy? - Eriol chạy ra phía cửa hỏi.

- Đi tìm Sakura! - Syaoran nói rồi bóng cậu khuất dần.

Syaoran chạy ra khỏi nhà nghỉ hướng về phía rừng thông “Theo như Tomoyo nói là Sakura đã đi từ chiều đến giờ, mà giờ này cũng sắp tối rồi, cậu ấy vẫn chưa về. Chắc hẳn cậu ấy đã bị lạc!” Syaoran vừa chạy đi tìm Sakura vừa nghĩ về những lời mà Tomoyo đã nói “Cô bé 10 năm về trước, người mà mình đã đợi chờ...chính là Sakura sao? Hi vọng rằng đừng có chuyện gì xảy ra với cậu, Sakura!” Syaoran chạy khắp nơi trong rừng kiếm Sakura.

- Sakura! Sakura! Cậu ở đâu? Sakura...

Tiếng gọi cứ lặp đi lặp lại vang khắp cả khu rừng.

Trong khi đó, Sakura sợ hãi khi bóng tối bắt đầu bao trùm mọi thứ.

- Mình bị lạc rồi! Giờ [hà làm sao đây? - Sakura như mất hết hi vọng tìm đường về.

- Sakura! Sakura!

Nghe thấy có tiếng ai đó quen thuộc đang gọi mình, Sakura vui mừng. Tuy tiếng gọi khá nhỏ, nhưng giữa khu rừng yên tĩnh như thế này thì cô vẫn có thể nghe được. Vội vã chạy về phía mà cô nghe thấy có người gọi mình, cô càng nghe rõ hơn “Là Syaoran sao? Cậu ấy tìm mình?” Cô tiếp tục chạy theo tiếng gọi của Syaoran.

- Syaoran! Tớ ở đây! - Sakura hét lớn.

Syaoran nghe thấy tiếng Sakura trả lời cũng vội chạy về phía tiếng hét của cô để tìm. Và cuối cùng, hai người họ cũng tìm được nhau. Sakura chạy đến ôm chầm lấy Syaoran với những giọt nước mắt hạnh phúc

- Syaoran-kun!

Syaoran khẽ mỉm cười gạt đầu vuốt nhẹ mái tóc cô.

- Sakura! Tớ xin lỗi vì đã lớn tiếng với cậu!

Sakura khẽ lắc đầu.

- Không đâu! Tớ mới là người phải xin lỗi cậu! Tớ đã khiến cho cậu phải buồn rất nhiều! Sya...ran!Tớ về với cậu rồi...đây!

Tiếng của Sakura nhỏ dần, và cô ngất đi trong vòng tay của Syaoran. Cô đã kiệt sức vì mệt, vì đói và vì cái lạnh của mùa đông!

- Sakura! Cậu không sao chứ?

Syaoran ôm Sakura vào lòng lo lắng “Người cậu ấy lạnh quá!” Anh cởi chiếc áo khoác trên người mình ra, khoác lên cho Sakura rồi nhẹ nhàng bế cô lên “Mình phải tìm nơi nào đó để trú qua đêm đây. Chắc Sakura không thể chịu được nữa!” Syaoran bế Sakura đi một lúc và cuối cùng anh tìm thấy một cái hang nhỏ. Anh bế Sakura vào trong, đặt cô xuống rồi kiểm tra những cành cây khô gần đó để nhóm lửa.

- Sakura và Syaoran vẫn chưa về! Chúng ta có nên báo cho giáo viên biết không? - Tomoyo cảm thấy bồn chồn, cô cứ đi qua đi lại trước mặt Eriol.- Cậu đừng lo! Chắc chắn Syaoran sẽ tìm được Sakura mà! - Eriol an ủi Tomoyo

- Nhưng mà...

- Nếu sáng mai hai người họ vẫn chưa về, tớ và cậu sẽ báo cho giáo viên biết. Chịu không?

Tomoyo khẽ gật đầu đồng ý. Cả buổi tối, cô cứ nghĩ về Sakura rồi cô ngủ đi vì mệt mỏi. Eriol tiến lại phía giường của Tomoyo nhẹ nhàng kéo chăn lên đắp cho cô.

- Sakura và Syaoran nhất định sẽ không sao đâu! Cậu đừng lo lắng nữa! - Eriol khẽ nói rồi đặt một nụ hôn lên trán cô.

Trong rừng không khí thật yên tĩnh, Sakura từ từ mở mắt khẽ gọi

- Sya...ran!

Syaoran nghe Sakura gọi liền chạy đến bên cô.

- Sakura, cậu tỉnh rồi à? Cậu thấy sao rồi? -Syaoran hỏi

- Tớ lạnh lắm! - Sakura nói giọt yếu ớt.

Syaoran nghe vậy đứng lên

- Tớ sẽ đi nhóm lửa thêm cho cậu. Cậu chờ chút...

Syaoran chưa kịp nói hết câu thì Sakura kéo áo anh lại, giọng yếu ớt

- Cậu đừng đi! Tớ sợ lắm!

Syaoran ngồi xuống ôm chặt Sakura vào lòng

- Tớ sẽ không đi nữa. Tớ sẽ ở bên cậu. Đừng sợ!

Sakura nghe thế cảm thấy rất yên tâm, cô ngủ thiếp đi trong vòng tay ấm áp của Syaoran.

Sáng sớm hôm sau, khi mặt trời vẫn chưa mọc, Sakura vẫn còn ngủ, Syaoran nhẹ nhàng đặt cô lên lưng anh rồi anh bắt đầu cõng cô tìm đường về. Đi được một lúc, Sakura tỉnh giấc

- Syaoran!

- Cậu tỉnh rồi à? Tớ thấy cậu ngủ ngon quá nên không đánh thức cậu dậy!

- Chúng ta đang đi đâu vậy? – Giọng nói Sakura có phần hơi nhỏ có lẽ vì vẫn còn mệt nhưng Syaoran vẫn có thể nghe thấy được.

- Tớ sẽ đưa cậu về. Chắc hẳn Tomoyo đang lo lắng cho cậu lắm! Cậu nghỉ ngơi đi. Khi nào tới tớ sẽ gọi.

Sakura không nói gì, cô dựa đầu mình vào Syaoran “Bờ vai của Syaoran thật rộng và ấm áp!” cô lại chìm vào giấc ngủ của mình. “Chắc cậu mệt lắm rồi, Sakura!” Syaoran thầm nghĩ.

Cuối cùng cũng tìm thấy đường về nhà nghỉ. Syaoran đi vòng ra cửa sau để vào nhà nghỉ “Hi vọng không ai phát hiện” Syaoran thầm nghĩ rồi nhẹ nhàng về phòng của mình. Anh gõ cửa, Tomoyo nghe thấy tiếng gõ cửa liền chạy ra mở

- Sakura! Syaoran! Hai cậu về rồi! - Tomoyo vui mừng nhìn Sakura - Sakura, cậu ấy...

- Cậu ấy chỉ ngủ thôi. Chắc cậu ấy mệt lắm rồi! - Syaoran đáp lại để Tomoyo an tâm hơn.

Syaoran cõng Sakura về giường rồi nhẹ nhàng đặt cô xuống. Anh lấy chăn đắp lên người Sakura

- Phiền cậu chăm sóc cho Sakura nhé! - Syaoran quay qua mỉm cười với Tomoyo.- Tớ xin lỗi vì hôm qua...- Tomoyo cúi mặt xuống.

- Cậu không có lỗi gì đâu. Người nên xin lỗi phải là tớ... Thôi tớ đi thay đồ đây! Cậu chăm sóc Sakura hộ tớ nhé! - Syaoran nói rồi lúi Eriol ra ngoài.

- Cảm ơn cậu, Syaoran! Tớ sẽ chăm sóc cho Sakura, cậu yên tâm đi. - Tomoyo nói nhỏ rồi quay sang nhìn Sakura đang ngủ.

- Cậu lúi tớ ra đây làm gì vậy? - Eriol hỏi

- Chứ không lẽ tớ để cậu ở trong đó xem Tomoyo thay đồ cho Sakura à!

- Cậu... Cậu nói gì chứ?

- Thôi đi. Tớ chỉ giỡn thôi! - Syaoran cười rồi chạy đi.

“Cuối cùng cậu cũng trở lại là chính mình rồi, Syaoran. Tất cả là nhờ cậu đó, Sakura! Cảm ơn cậu!” Eriol mỉm cười rồi chạy theo Syaoran. Lúc đó, mặt trời cũng bắt đầu rọi những tia nắng ban mai xuống chân núi, rọi qua cửa sổ phòng Sakura. Cô tỉnh dậy

-Tomoyo?!

- Cậu tỉnh rồi. Syaoran đã đưa cậu về đây đây! - Tomoyo cười.

- Syaoran! Cậu ấy đâu rồi?- Cô ngồi dậy - A...-Sakura ôm đầu.

- Sakura, cậu còn bệnh đó! Cậu nằm xuống nghỉ đi. Syaoran cậu ấy ra ngoài với Eriol một chút rồi sẽ về! - Tomoyo dịu Sakura nằm xuống “Sakura, cậu sốt lại rồi nè!” Tomoyo vô tình sờ tay lên trán Sakura.

- Sakura, tớ xuống lấy đồ ăn lên cho cậu nhé! Cậu ở đây nghỉ ngơi chút đi. - Tomoyo kéo chăn lên đắp lên cho Sakura rồi đi ra mở cửa.

Xuống tới nhà ăn, cô gặp Syaoran và Eriol đang dùng bữa.

- Chào cậu Tomoyo! - Eriol mỉm cười - Sakura, cậu ấy dậy rồi chứ?

- Cậu ấy dậy rồi, nhưng... - Tomoyo ngập ngừng.

Câu nói của Tomoyo khiến Syaoran lo lắng

- Nhưng sao?

- Cậu ấy sốt lại rồi! Chắc bị cảm do hôm qua ở ngoài trời lạnh cả ngày! - giọng cô nhỏ dần

Syaoran suy nghĩ lúc lâu rồi đưa ra quyết định

- Tomoyo, chắc cậu cũng đã mệt rồi! Cậu ở đây dùng bữa với Eriol đi - Syaoran nói - Tớ sẽ mang đồ ăn lên cho Sakura!

Nói rồi Syaoran đi lại quầy bán hàng mua một tô cháo nóng rồi bung lên cho Sakura. Tomoyo và Eriol nhìn theo

- Cậu ấy thay đổi quá! - Tomoyo nói.

- Ủ! Như vậy cũng tốt mà, phải không? - Eriol mỉm cười.

Tomoyo chỉ gật đầu thay cho câu trả lời.

Syaoran bung tô cháo lên phòng, anh gõ nhẹ cửa rồi mở cửa bước vào. Sakura mở mắt quay qua nhìn thấy Syaoran

- Syaoran! - Sakura cố gắng ngồi dậy.

Thấy vậy, Syaoran vội chạy đến đặt tô cháo lên bàn rồi dịu Sakura ngồi dậy.

- Cậu thấy trong người sao rồi?

- Tớ khỏe rồi! - Sakura cười tươi.

- Cậu nói dối! - Syaoran áp tay lên trán Sakura khiến cô đỏ cả mặt - Còn sốt đây nè!

Sakura không nói lên lời. Mặt Sakura lúc này đỏ bừng. Syaoran thấy thế liền cười

- Này cậu cười gì hả? - Sakura hỏi.

- Không có gì! Thôi cậu ăn cháo đi, chắc hôm qua đến giờ cậu đói lắm rồi nhỉ?

Syaoran nói rồi bung tô cháo lên đút cho Sakura.

- Nè, bé ngoan! Há miệng ra nào!

- Cậu nói gì chứ? Ai là bé ngoan của cậu - Sakura tức giận.

- Tớ giận chút thôi mà! Nè..Aaaa

Sakura nghe lời há miệng cho Syaoran đút. Đúng lúc Tomoyo mở cửa bước vào

- Chắc... Chắc tớ vào không đúng lúc. Tớ vẫn chưa thấy gì hết nhá! Phải không Eriol? - Tomoyo chối.

- À...ừ! Bọn tớ...vẫn...chưa thấy gì cả! Thôi chúng ta đi ra ngoài đi, Tomoyo!

Rồi cả hai người họ đóng cửa ra ngoài. Bỏ lại Sakura và Syaoran đang ngại ngùng nhìn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Lời Hứa Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Ngày hôm sau, Sakura đã khỏe hơn. Cô xuống giường ra ngoài hít thở không khí trong lành.

- Buổi sáng ngoài này lạnh lắm! - Syaoran nói rồi khoác lên người Sakura một chiếc áo - Lỡ cậu bị bệnh nữa thì sao?

- Cảm ơn cậu! - Sakura cười, nụ cười ấy khiến cho Syaoran đỏ mặt.

- Sakura nè! Cậu cười trông đẹp lắm đó!

Sakura ngượng cả mặt khi nghe Syaoran nói như vậy, cô lảng qua chuyện khác.

- Hình như ngày mai sẽ có bài kiểm tra trượt tuyết thì phải?

- Đúng thế! - Tomoyo ns - Chào các cậu! Tớ và Eriol chỉ mới đến thôi.

- Nghe nói bài kiểm tra này sẽ phải là 1 nam, 1 nữ cùng trượt với nhau đấy! - Eriol thông báo - Và tớ cùng với Tomoyo đã quyết định sẽ là một cặp.

- Cái gì? Tớ chỉ mới biết trượt tuyết thôi mà...- Sakura hoảng hốt.

- Nếu thế thì...- Syaoran quay qua Sakura - Cậu có đồng ý trượt chung với tớ không?

- Tớ...tớ...

- Sakura đồng ý đi mà. Syaoran trượt tuyết giỏi lắm đấy! - Tomoyo năn nỉ.

Sakura khẽ gật đầu. Syaoran nắm tay Sakura lôi đi.

- Vậy thì bây giờ chúng ta tập trượt nào!

Sakura chưa kịp nói gì thì đã bị Syaoran lôi đi mất. Eriol và Tomoyo chỉ nhìn theo và cười.

- Nhìn họ hạnh phúc quá, Eriol nhỉ?

- Ủ. Chúng ta cũng vậy mà! - Eriol nắm lấy tay của Tomoyo.

Tối hôm đó, cả 4 người đều ở trong phòng nói chuyện với nhau rất vui vẻ. Bỗng Syaoran nhẹ lên tiếng

- Chúng ta ngừng ở đây thôi!

- Sao thế? Đang vui mà! - Eriol nói lớn.

- Suy! Cậu làm Sakura thức bây giờ! - Syaoran đánh vào Eriol một cái.

Sakura đang gục mặt xuống bàn ngủ một cách ngon lành. Syaoran liền bế cô lên đặt xuống giường.

- Ngủ ngon nhé, Sakura! - Syaoran thầm nói vào tai Sakura.

Syaoran đứng lên trở về giường của mình.

- Thôi cũng muộn rồi, chúng ta cũng đi ngủ đi. Tomoyo chúc cậu ngủ ngon! Cả cậu nữa, Eriol!

Syaoran tắt đèn. Tomoyo và Eriol cũng chúc nhau ngủ ngon rồi đi ngủ. Với Sakura chắc cô đang rất vui và giấc ngủ đêm nay của cô sẽ rất ngon vì ai đó đã quan tâm đến cô rất nhiều!

Sáng hôm sau, Eriol và Tomoyo ra ngoài ngắm bình minh lúc sáng sớm. Sakura thức dậy sau một giấc ngủ ngon, cô mở mắt ra thấy Syaoran đang nhìn mình với một nụ cười

- Cậu dậy rồi à?! Hôm qua ngủ ngon chứ?

Sakura ngồi dậy dụi mắt

- Rất ngon! Cảm ơn cậu!- Hả? Cảm ơn vì cái gì? - Syaoran ngạc nhiên.

Sakura chỉ cười - Không có gì!

Syaoran khó hiểu nhưng rồi anh đứng dậy rồi nói.

- Thôi cậu thay đồ đi rồi xuống ăn sáng. Tomoyo và Eriol đang đợi chúng ta đấy! Sakura vui vẻ đứng dậy xuống giường.

- Tớ biết rồi! Cậu chờ một lát!

Lát sau, Sakura cùng Syaoran đi xuống nhà ăn, họ vừa đi vừa trò chuyện với nhau rất vui, đôi khi còn cãi nhau khiến mọi cặp mắt đều dồn về phía họ.

- Đó có phải là Syaoran không? Cậu ấy đi chung với ai thì phải! - một bạn nữ hỏi.

- Hình như là Sakura thì phải!

- Nhìn họ thân thiết với nhau quá ha!

- Không lẽ họ đang quen nhau nhỉ?!

Biết bao lời bàn tán của các nữ sinh về Syaoran nổi lên. Những cặp mắt ganh tị của họ đag dồn về phía Sakura, khiến cô có một cảm giác lạnh sống lưng.

Sau khi ăn sáng xong, các học sinh lần lượt ra ngoài để chuẩn bị kiểm tra môn trượt tuyết. sakura đứng một mình, đôi mắt nhìn xa xăm như đang nghĩ ngợi điều gì đó.

- Đang lo lắng cho bài kiểm tra sao? – Syaoran sau khi không thấy Sakura đâu, anh tìm cô khắp nơi và tình cờ thấy cô đang đứng một mình với vẻ mặt lo âu.

- Syaoran?!

- Ủ, tớ đây!

- Tớ nghe Tomoyo kể lại rằng cậu từ chối hết tất cả những lời mời của các bạn nữ khác phải không? – Sakura chậm rãi nói.

- Ủ! Tại tớ không thích đi chung với họ. Thật phiền! Đồ ngốc này! Đừng nghĩ linh tinh. – Syaoran trả lời rồi cốc nhẹ vào đầu Sakura.

Sakura im lặng một lúc lâu, rồi chợt lên tiếng thật nhỏ giọng nghẹn ngào

- Xin lỗi! Syaoran... tớ xin lỗi phải để cậu chờ suốt mười năm... Tớ...

Syaoran không đợi cô nói hết câu, anh nhẹ nhàng xoay người cô lại nhìn cô mỉm cười

- Chẳng phải bây giờ cậu đã về bên tớ rồi sao? Lời hứa đó cậu đã không quên và tớ cũng vậy! Sakura ngốc, đứng suy nghĩ gì nữa, mọi chuyện đã ổn rồi! – Syaoran nói với giọng dịu dàng an ủi.

- Đúng vậy! – Sakura ôm chặt Syaoran trong vòng tay mình – Mọi chuyện đã ổn! Tớ sẽ không rời xa cậu nữa!

Syaoran mỉm cười, nhẹ nhàng ôm Sakura vào lòng mình, khẽ đặt một nụ hôn lên tóc cô!

Sakura cùng Syaoran trở về nơi tập trung để chuẩn bị cho phần kiểm tra của mình.

- Tomoyo! Eriol! Hai người làm tốt chứ? – Sakura hỏi.

- Ủ! – Tomoyo mỉm cười – Sắp đến lượt các cậu rồi đấy! Chúc các cậu thi tốt nhé!

- Cảm ơn cậu! - Sakura và Syaoran đồng thanh.

- Các cậu hiểu nhau quá nhỉ?!

Sakura ngại ngùng khi bị Tomoyo và Eriol chọc. Syaoran thấy thế liền nắm tay Sakura lôi đi.

- Bọn tớ đi chuẩn bị phần của mình đây! Gặp lại các cậu sau!

Syaoran và Sakura lên núi nhìn xuống mọi người đang xem phần kiểm tra của mình

- Cậu chuẩn bị xong chưa, Sakura?

- À... Ủ... Tớ xong rồi! - Nhưng Sakura vẫn rất lo lắng về phần kiểm tra của mình.

- Vậy thì đi thôi! - Syaoran chìa tay ra - Bình tĩnh đi, cậu nhất định sẽ làm được mà!

- Tớ sẽ cố gắng!

Sakura gật đầu nắm lấy bàn tay của Syaoran. Và cả hai người bắt đầu phần kiểm tra của mình. Kết quả kiểm tra của tất cả học sinh trong trường hầu hết đều rất tốt. Chiều hôm đó cô hiệu trưởng cho tập trung tất cả học sinh trong trường lại.

- Và bây giờ, cô có một thông báo cho các e. Ngày mai là Giáng sinh, cũng là ngày cuối cùng các em ở đây. Trường sẽ tổ chức một buổi party Giáng sinh cho các em và có cả dạ vũ nữa. Các em nhớ đến đúng giờ và cũng nhớ chọn cho mình một bạn nhảy nhé!

- Wow! Là một buổi party cơ đấy! Thích quá! - Sakura reo lên vui mừng.

- Cậu thích lắm à! - Syaoran hỏi.

- Ừm - Sakura gật đầu - Tomoyo, mình nghe cô hiệu trưởng nói là có dạ vũ nữa đấy!

- Mình biết rồi! Ngày mai nhất định mình sẽ lựa cho cậu một bộ đầm thật đẹp...! - Tomoyo nói và tủm tỉm cười trong khi Sakura thì...

Vừa lúc đó, một vọn nữ sinh đi đến

- Eriol, ngày mai cậu có thể đi dạ vũ với tớ được không? - một bạn nữ áp úng lên tềng.

Eriol nhìn Tomoyo một hồi lâu rồi trả lời

- Tớ xin lỗi! Tớ đã hứa với Tomoyo là sẽ đi cùng bạn ấy rồi!

- Vậy à! Không sao đâu! Vậy tớ sẽ mời bạn khác! – bạn nữ ấy tiếc nuối nhưng cũng vui vẻ đáp lại rồi đi ra chỗ khác.

- Sao cậu lại từ chối cậu ấy chứ? - Tomoyo hỏi.

- Vì tớ muốn tới mai chỉ mình cậu ở bên cạnh tớ thôi! Tớ không muốn cậu ở bên cạnh người con trai nào khác!

Tomoyo nghe vậy đỏ mặt không nói nên lời. Về phía Syaoran cũng thế.

- Syaoran, cậu có mời bạn nào chưa? Tớ có thể mời cậu được không? – Yumi – một hotgirl của khối - nhỏ nhẹ mời.

- Tớ...

Syaoran chưa kịp nói thì Sakura xen vào

- Được đấy! Syaoran, cậu đi cùng bạn ấy đi! Cậu cũng chưa mời ai mà, phải không?

- Cảm ơn cậu, Sakura! Vậy ngày mai gặp cậu nha, Syaoran! - Yumi vẫy tay tạm biệt.

Syaoran cảm khó chịu khi Sakura thay anh đồng ý lời mời đó, không nói gì anh bỏ đi về phòng. Thấy lạ, Sakura vội chạy theo

Bạn đang đọc truyện *Lời Hứa Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Syaoran không nói gì bỏ đi về phòng. Thấy lạ, Sakura vội chạy theo

- Syaoran, cậu sao thế?

Syaoran vẫn không trả lời, trở về phòng của mình ngã xuống nệm thờ dài

- Cậu không khỏe à, Syaoran?! - Sakura lo lắng..

- Tớ không sao cả! - Syaoran đáp lại với giọng bức tức quay lưng về phía Sakura.

- Tớ làm gì cậu buồn à? - Sakura hỏi – Nếu có thì cho tớ xin lỗi!

- Xin lỗi. Xin lỗi. Cậu còn biết nói gì khác không hả? - Syaoran lớn tiếng - Lúc nào cậu cũng nghĩ cho người khác, lúc nào cũng nhận mình có lỗi trong khi thật sự bản thân cậu làm gì sai cậu cũng không biết là sao? Sao cậu không nghĩ cho mình một chút đi chứ?! Từ lúc gặp lại cậu đến giờ, tớ thấy cậu khác với mười năm trước rất nhiều! Cậu không còn tự tin, lúc nào cũng cho mọi thứ làm sai đều là lỗi do cậu, cậu đồng ý với tất cả những điều mà người khác cần cậu giúp mà cậu chẳng thèm nghĩ cho bản thân mình có thật sự muốn làm hay không, có bị thiệt thòi gì hay không. Đó cũng là lý do tại sao tớ nhận ra cậu nhưng lại không dám chắc chắn đó là cậu đấy, cậu biết không?!

- Syao...ran! - Sakura không nói nên lời, nước mắt cô lại bắt đầu rơi, cô mở cửa lao nhanh ra ngoài, cùng lúc đó Tomoyo và Eriol định mở cửa vào

- Sakura! - Tomoyo thấy Sakura chạy ra ngoài với những giọt nước mắt, cô quay vào hỏi Syaoran - Đã có chuyện gì xảy ra với Sakura vậy?

- Shít! – Syaoran lấy tay vò mái tóc mình bực mình. Anh lại làm gì thế này, anh lại lớn tiếng trách Sakura chỉ vì không kiềm chế được cảm xúc trong lòng hay sao.

Syaoran im lặng ngồi suy nghĩ lúc lâu, rồi nhanh chóng đứng lên đuổi theo Sakura. Sakura cứ chạy mãi cho đến khi cô vấp ngã.

- Sakura! – Syaoran đuổi theo vết chân Sakura để lại trên tuyết

Sakura nghe tiếng Syaoran gọi cô, cô cố gượng ngồi dậy chạy đi, nhưng vừa mới đứng lên chạy được vài bước cô lại té nhào xuống. Syaoran thấy Sakura ngã liền lo lắng chạy đến đỡ

- Sakura! Cậu không sao chứ?!

- Buông tớ ra! Buông ra!

Sakura cố gắng thoát khỏi vòng tay Syaoran nhưng cô lại không đủ sức. Cô càng vùng vẫy, Syaoran càng giữ cô chặt hơn. Anh ôm chặt cô vào lòng nhưng cô vẫn cố gắng chống cự

- Buông ra! Tớ không cần!

- Sakura! - Syaoran hét lớn khiến Sakura bình tĩnh lại, anh nhẹ nhàng ôm cô vào lòng - Tớ xin lỗi vì đã lớn tiếng với cậu! - tiếng Syaoran nhỏ dần.

Những giọt nước mắt lại bắt đầu lăn dài trên khuôn mặt của Sakura

- Tớ biết là tớ không đúng, không nên lớn tiếng với cậu. Nhưng tớ không muốn cậu như bây giờ. Tớ muốn cậu trở lại là Sakura mà tớ biết, một Sakura luôn vui vẻ, lạc quan vốn có. - Syaoran đưa tay lên lau những giọt nước mắt trên khuôn mặt cô - Cậu hiểu chứ?!- Nhưng tớ không thể! Tớ không biết phải làm gì kể từ khi...

Syaoran đặt tay lên miệng Sakura, anh nở một nụ cười hiền như an ủi Sakura

- Tớ biết chứ! Chẳng phải bây giờ chúng ta lại trở về bên nhau rồi sao! Từ giờ cậu cứ là cậu, không ai trách cậu nữa đâu! Tớ sẽ luôn ở bên cậu! Cậu đồng ý chứ?!

Sakura khẽ gật đầu rồi sà vào lòng Syaoran

- Tớ hứa!

- Vậy thì giờ chúng ta về nha! Chắc bây giờ Tomoyo đang lo cho cậu lắm đấy! - Syaoran đứng lên đỡ Sakura dậy

- A! - Sakura khẽ la lên

- Cậu sao thế?

- Hình như... chân tớ bị trật rồi! Nhưng chắc nhẹ thôi, không sao đâu cậu đừng lo. Tớ có thể đi về được! - Sakura cười cố gắng lê từng bước về.

Syaoran nhìn theo lắc đầu “Thiệt hết nói nổi với cậu, Sakura!” rồi anh chạy theo.

- Nè! Lên đi! Tớ cõng cậu về!- Syaoran ngồi xuống trước mặt Sakura.

- Không cần đâu mà!

- Cậu có lên không thì bảo! Không lên thì đừng trách tớ đấy!

- Tớ không lên đấy, cậu làm gì tớ nào?! - Sakura chề môi trêu Syaoran.

- Cậu không lên thì tớ đành phải ra tay vậy!

Rồi anh không đợi Sakura đồng ý đã cõng Sakura trên lưng mình. Trên đường về, ánh mặt trời đã tắt hẳn, Syaoran hỏi Sakura.

- Này Sakura! Tớ muốn mời cậu tối mai đi dã vũ với tớ được không?

- Nhưng còn...?

- Tớ đã từ chối bạn ấy rồi! - không để Sakura nói hết câu, Syaoran đã đành nói - Hay là cậu không thích đi chung với tớ hả?

- Ồ... Không có! - Sakura chối.

- Vậy là cậu đã đồng ý rồi nhá! - Syaoran cười.

Hai người vừa trò chuyện với nhau rất vui vẻ trên đường về. Về tới phòng, Syaoran đặt Sakura ngồi trên giường.

- Sakura, chân cậu sao vậy? - Tomoyo hỏi.

- À! Tại tớ bất cẩn nên vấp ngã. Không sao đâu!

Syaoran ngồi xuống gần đó, mở hộp thuốc ra

- Đưa chân cậu đây tớ băng lại cho!

- Hà?! Cậu biết băng bó từ hồi nào vậy?

- Cậu hỏi nhiều quá! Đưa chân đây!- nói rồi Syaoran nhắc chân Sakura lên băng bó một cách cẩn thận.

- Không biết hai người họ bị sao nữa? - Eriol hỏi Tomoyo

- Tớ cũng không biết - Tomoyo lắc đầu - Nhưng thấy Sakura vui là tớ hạnh phúc rồi!

- Tớ cũng thế! - nói rồi Eriol nhẹ ôm Tomoyo vào lòng.

Suốt cả buổi tối hôm đó, Sakura và Syaoran cứ đùa giỡn với nhau, rồi cãi nhau khiến cho Tomoyo và Eriol nhức cả đầu. Nhưng nhờ thế tình cảm của bốn người họ ngày càng gắn chặt và thân thiết với nhau hơn!-----

Tối hôm sau, Syaoran và Eriol xuống sảnh trước chờ Tomoyo và Sakura.

- Đạo này thấy cậu vui hơn nhiều đó Syaoran! - Eriol nói.

- Vì cậu ấy đã về bên tớ rồi! - Syaoran nói - Còn cậu và Tomoyo thì sao? Tớ thấy hai cậu cũng thân nhau hơn trước ấy. Có khi còn hơn cả tớ và Sakura nữa chứ!

- Ừ. Tomoyo là người tớ yêu thương nhất! - Eriol nói đôi mắt nhìn xa xăm - Khi ở cạnh cậu ấy, tớ có một cảm giác rất bình yên và ấm áp!

- Vậy cậu đã nói cho cậu ấy biết tình cảm của cậu dành cho cậu ấy chưa?

- Vẫn chưa! - Eriol lắc đầu - Nhưng tớ tin cậu ấy cũng cảm nhận được tình cảm của tớ dành cho cậu ấy - Eriol tự tin.

Eriol và Syaoran đang trò chuyện thì một tiếng chào cất lên

- Xin lỗi đã để các cậu chờ lâu!

Eriol và Syaoran quay lại nhìn. Trước mắt hai người là Tomoyo và Sakura, trông họ cứ như hai thiên thần tuyệt vừa giáng trần. Tomoyo thì mặc một bộ đầm màu vàng nhạt dài đến đầu gối, phía trên là những viên đá được đính ở phần ngực, trên vai cô là một chiếc áo khoác lông màu trắng toát lên được hết vẻ đẹp của cô. Còn Sakura thì mặc một chiếc đầm len trắng ngà đầu gối, mái tóc xõa ngang vai cùng với khuôn mặt trang điểm nhẹ, tất cả như tôn lên vẻ đẹp thuần khiết, đáng yêu của cô.

- Tomoyo, Sakura, trông hai cậu hôm nay đẹp lắm! - Eriol nhìn Tomoyo.

- Cảm ơn cậu! - Tomoyo e thẹn

Còn Syaoran nhìn Sakura đắm đuối không nói lên lời, điều đó khiến cho Sakura ngại quay mặt đi chỗ khác. Eriol thấy vậy liền đánh Syaoran một cái.

- A! Cậu làm cái gì thế hả? Sao lại đánh tớ? - Syaoran kêu lên.

- Cậu định đứng ngây người đó đến khi nào vậy, bộ không định mời Sakura ra khiêu vũ à?! - nói rồi Eriol quay sang Tomoyo, cúi chào – May I?

Tomoyo nhẹ nhàng đặt tay lên bàn tay của Eriol thay lời đồng ý. Cả hai người tiến ra sảnh, hoà mình vào lời nhạc vu dương.

- À...Sakura! - Syaoran áp úng - Tớ...tớ có thể mời cậu cùng nhảy với tớ được chứ? - Syaoran chìa tay ra

- Đương nhiên! - Sakura vui vẻ nhận lời, đặt tay lên Syaoran.

Cả hai người cùng nhau ra sảnh và bắt đầu khiêu vũ.

- Sakura! Hôm nay cậu xinh lắm! Tớ nói thật đấy! - Syaoran nói nhỏ vào tai Sakura khiến cô đỏ mặt

- Hình như là Sakura và Syaoran kìa! - một bạn nói - Trông họ đẹp đôi thật!

Một vài nữ sinh thì tiếc nuối vì mất đi Syaoran, còn đám nam sinh thì đau lòng khi Sakura vui vẻ bên người con trai khác. Và một cô gái đứng gần đó nhìn Sakura vs một cặp mắt ghen tị “Sakura Kinomoto! Tao nhất định sẽ làm cho mày hối hận khi cướp mất Syaoran của tao!”.

Kết thúc buổi khiêu vũ, các học sinh bắt đầu nhập tiệc. Sakura cầm hai món quà mà mình đã làm trước đó tặng cho Tomoyo và Eriol.

- Tomoyo! Giáng sinh vui vẻ! Tớ rất vui khi có một người bạn tốt như cậu! - Cô đưa cho Tomoyo.

- Cảm ơn cậu, Sakura! - Tomoyo vui vẻ nhận quà - Tớ cũng có quà cho cậu nhưng...tớ lỡ để quên trên phòng mất rồi!

- Không sao đâu! Còn cái này là của cậu Eriol! - Sakura quay sang Eriol rồi nói nhỏ vừa đủ để hai người nghe - Tớ giao Tomoyo cho cậu, cậu nhớ không được làm cho Tomoyo buồn đó! Nếu không thì tớ sẽ không tha cho cậu đâu!

Sakura nói xong liền nắm tay Syaoran chạy ra ngoài.

- Sakura nói gì với cậu thế? - Tomoyo nhìn theo bóng lưng của Sakura.

- À không có gì! Chúng ta nhập tiệc chung với mọi người nha! - nói rồi Eriol cùng Tomoyo đi vào trong đại sảnh “Cậu đừng lo, Sakura! Tớ hứa là sẽ chăm sóc tốt cho Tomoyo!”

Bạn đang đọc truyện *Lời Hứa Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Ở ngoài buổi tiệc, Sakura và Syaoran đứng cùng nhau

- Cậu kéo tớ ra đây chỵ z? Mọi người đang nhập tiệc zuj lắm cơ mk! - Syaoran thắc mắc

Sakura k ns j khế jm lặg lúc lâu khiến cko Syaoran cặg khó hỉu hơn

- Nè! Tớ ns...

Sakura bỗng nhiên quay lại đưa lên trước mặt Syaoran một hộp và

- Gặg sịnh zuj zẻ nka! Syaoran-kun!

Syaoran ngạc nhiên nhưg rộj kũg nhận món và từ tay Sakura

- Cảm ơn cậu! Tớ có thể mở ra xem ckr?!

Sakura khế gặg đầu. Syaoran mở chặc hộp ra và lấy ra một chặc khăn quặg cổ

- Là tớ tự lm đấy! - Sakura cặg mặt xuốg ns nhỏ - Có lẽ nó k đk đẹp nhưg hj vọc cậu sẽ thỉx nó!

Syaoran nge z lặg quặg khăn lên cổ

- K ầu! Nó rất đẹp và rất ầm nửa! Tớ rất thỉx

- Cậu ns thật ckr?!

- Dĩ nhiên rộj! Đây là món mà mk cậu đã tặg cko tớ sau hơn 10 năm k gặp. Nhất định tớ sẽ trân trọng nó! Ờ mk... Tớ kũg có và cko cậu đây!

Syaoran ns rộj móc trog túj ra một món và nhỏ, a mở hộp và ra và bên trog là một chặc lắc tay có hình hoa anh đào màu hồng

- Wow! Nó đẹp wá! - Sakura reo lên

- Cậu thỉx ckr?!--Syaoran hỏi

- Tớ thỉx lắm! Nó còn có hoa anh đào nửa nè!--Sakura khế gặg đầu

- Vì tớ tự tay lựa cko cậu mk! - Syaoran ns - Hoa anh đào là một loài hoa rất đẹp, và đặc biệt nó chính là ý nghĩa của tên cậu, Sakura!

Ns ròi Syaoran nâng tay Sakura lên đeo chiếc lắc vào.

- Tớ sẽ luôn giữ nó bên cạnh tớ! - Sakura nhìn vào chiếc vòng tay mk Syaoran đã đeo cko cô.

Cả đêm hôm đó, Sakura và Syaoran lun ở bên cạnh nhau vì đêm đó là đêm cuối cùng hai người đi ở lại nơi đây-một nơi đã có pk bao kỷ niệm giữa hai người, là nơi mk họ đã gặp lại nhau sau bao năm cách xa. Và có lẽ chuyến đi chơi này sẽ là một chuyến đi chơi mãi khắc sâu trong tâm trí hai người!

Đã hai tuần trôi qua kể từ ngày chuyến đi chơi kết thúc, các hs cũng bắt đầu đi học lại sau khi nghỉ Tết xog. Sakura và Tomoyo cũng hẹn hò đến trường sau một kỳ nghỉ dài. Sakura bước nhanh vào lớp học

- Chào cậu, Syaoran! Eriol, buổi sáng tốt lành nhé!

- Cậu và Tomoyo cũng z! - Eriol đáp

Sakura thấy lạ khi Syaoran không trả lời lại, cô liền bước lại gần “Ngủ rồi s?” rồi Sakura nở một nụ cười tinh nghịch

- Syaoran, chúc cậu buổi sáng tốt lành! - Sakura hét lớn

Syaoran nghe z giật mình ngồi dậy té ra phía sau. Sakura thấy thế liền cười, Tomoyo và Eriol cũng cười theo. - Cậu tính hù chết tớ àk! - Syaoran đứng dậy ôm đầu - Các cậu còn cười đi k ư?!

- Hìhì...Tớ...Hìhì...Xin lỗi! - Sakura lẩn ra cười - À bảo cậu ham ngủ lm j?!

- Cậu ns àj ham ngủ hả?! - Syaoran ns.

Vừa lúc đó tiếng chuông vào học vang lên, các hs cũng bắt đầu tiết học của mình. Nhưng rồi tiết học cũng nhanh chóng kết thúc, Syaoran nắm tay Sakura rời ra sau trường.

- Cậu lại tới k đâu z?

- Đến nơi rồi cậu sẽ pk. Giờ thì cậu nhắm mắt lại một chút k.

Sakura ngại ngại Syaoran đã định âm mưu chuyện gì nhưng rồi cô cũng nghe theo anh. Syaoran dắt cô đi một đoạn rồi ns

- Bây giờ cậu có thể mở mắt ra đi rồi đây!

Sakura từ từ mở mắt ra

- Đẹp wá! - cô thốt lên - Syaoran, đây là...

- Là cây hoa anh đào kư j nữa! - Syaoran ns - Cậu pk k, cứ mỗi mùa xuân đến là nó lại nở hoa rất đẹp. Tớ thường ra đây vào những lúc nhớ cậu đấy! Hoa anh đào có nét gì đó rất giống cậu, Sakura à! - Syaoran ngắt một bông hoa anh đào gần đó cài lên mái tóc của Sakura.

Sakura ngượng đỏ mặt, cô cúi xuống nhìn chiếc vòng tay mk Syaoran đã tặng cô “Hoa anh đào! Syaoran vẫn còn nhớ ý nghĩa của tên mình s!”

Sakura và Syaoran vẫn thân thiết vs nhau cko đến khi ra về.

Đến giờ ra về, Sakura mở cửa tủ đồ của mình ra và thấy có một bức thư trong đó. Cô mở ra “Hãy tránh xa Syaoran nếu mà k muốn Syaoran có chuyện gì xảy ra!” bức thư trên tay Sakura rơi xuống đất.

- Sakura! Sao cậu lâu z! Tomoyo đang đợi cậu kìa! - Syaoran từ xa đi tới.

Sakura không đi lời nào.

- Sakura, cậu s z? Mặt cậu xanh wá! - Syaoran lo lắng.

- Tớ...tớ ổn! Tớ về đây! - Sakura lấp bắp vội đá lá thư vừa rơi vào dưới gầm tủ để che mắt Syaoran rồi quay đi, bỏ Syaoran ở lại một mình trong vẻ mặt khó hiểu “Cậu ấy sao thế nhỉ?” nhưng rồi anh cũng đi về theo Sakura

Sáng hôm sau, Sakura đến trường như mọi khi cùng vs Tomoyo.

- Chào hai cậu, Tomoyo, Sakura! - Eriol vẫy tay

- Chào cậu! - Sakura và Tomoyo cùng đáp

Sakura như k để ý đến Syaoran, điều này làm anh thấy Sakura hôm nay rất khác mọi khi. Cả tiết học ngày hôm đó, Sakura không vs Syaoran lời nào, cô như k thêm quan tâm đến sự có mặt của anh trong lớp. Đến cả giờ ăn trưa, Sakura cũng tránh mặt anh. Mọi chuyện cứ như kéo dài gần nửa tuần lễ, Sakura dường như k chú ý đến Syaoran. Điều này khiến cho Syaoran cảm thấy rất khó chịu

- Sakura, sau giờ học từ hôm nay chuyện vs cậu. Tôi sẽ đợi cậu ở cây hoa anh đào sau trường! - nói rồi Syaoran bỏ đi ra ngoài, Sakura cũng k nói lời nào.

Giờ học kết thúc, Sakura đến chỗ hẹn, cô đã thấy anh đứng ở gốc cây chờ cô “Syaoran!”

- Cậu đến rồi à?! - Syaoran quay lại hỏi - Có chuyện gì xảy ra vs cậu từ hôm qua đến giờ z? Tại sao cậu lại luôn tránh mặt tôi chứ?!

- Tôi k muốn trả lời! - Sakura quay lưng định bỏ đi nhưng Syaoran kéo tay cô lại

- Tại sao? Tôi muốn biết lý do?

- Tại sao?! - Sakura trả lời - Tôi mệt mỏi vs cậu rồi, tôi k muốn...tiếp tục vs cậu nữa!

Sakura cố kìm những giọt nước mắt lại, trái tim cô lúc này như muốn vỡ ra khi nhìn thấy những lời giả dối đau lòng đầy “Syaoran, tôi xin lỗi! Xin lỗi cậu! Thật sự tôi k muốn...”

- Cậu nghĩ cậu lừa dối tôi ư?! - Syaoran nói - Cậu đang kịch độc lắm Sakura à. Cậu không wa mặt dối tôi đâu!

- Cậu nói tôi k hiểu? - Sakura ngạc nhiên trước những lời nói của Syaoran nhưng cô cố giữ bình tĩnh - Tôi lại thấy lừa dối cậu chứ? Tôi k rảnh để làm những chuyện vô ích như z!

Syaoran bước lên trước mặt Sakura.

- Những giọt nước mắt này là sao? - Anh lấy tay揩 lau nước mắt cho Sakura - Cậu không cần phải giấu đâu, tôi đã biết tất cả rồi! - Syaoran nhìn Sakura vs đôi mắt như hiểu hết những gì Sakura đang nghĩ lúc này.

- Tôi sẽ không sao! Nên từ nay đừng làm thế nữa và cũng đừng giấu tôi chuyện gì nữa! Tôi k muốn cậu phải cứ chịu đựng một mình nữa! Cậu hiểu chứ?!

- Syaoran! - Sakura ngược lên nhìn Syaoran vs những giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt cô - Tôi xin lỗi! Xin lỗi vì đã đối xử vs cậu như z suốt mấy ngày qua. Tôi hứa tôi sẽ không làm z nữa! Vì như z...cả tôi và cậu đều cảm thấy rất đau,...tôi k muốn cậu tổn thương vì tôi! - Sakura tựa đầu vào vai Syaoran - Tôi k muốn mất cậu, Syaoran à!

Syaoran ôm chặt Sakura vào lòng rồi khẽ mỉm cười vuốt nhẹ mái tóc cô

- Tôi sẽ luôn ở bên cậu nhé! Đừng lo!

Sakura như cảm thấy phần nào khi trong vòng tay ấm áp của Syaoran.

Phía xa một người con gái đã chứng kiến hết mọi chuyện đã xảy ra “Mọi chuyện chỉ mới bắt đầu thôi! Tôi sẽ không chịu thua đâu, Sakura!” người con gái ấy quay lưng bỏ đi.

- Sakura! Cũng muộn rồi để tôi đưa cậu về nhà?!

Sakura lắc đầu

- Sao vậy?

- Tôi muốn ăn kem rồi mới về nhà cơ! Được ko, Syaoran? Đi nhé, nha... - Sakura làm nũng

- Ừm... Để xem nào! - Syaoran nhíu mày suy nghĩ rồi gật đầu mỉm cười - Nếu cậu đã thích thì tôi đành phải nghe theo thôi. Thưa tiểu thư, bây giờ cô muốn ăn kem gì và ở đâu ạ? - Syaoran cúi người xuống.

Sakura mỉm cười khúc khích rồi lên giọng

- Tôi muốn ăn kem mà hộp nhỏ thôi và cậu đã cùng nhau ăn ở khu phố nhà tôi đấy!

- Ok! Vậy thì bây giờ chúng ta đi thôi!

Rồi cả hai người cùng nhau đi ăn kem vs nhau rất vui vẻ và sau đó về nhà trong buổi chiều hoàng hôn!

Bạn đang đọc truyện *Lời Hứa Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Ngày hôm sau, Syaoran đến biệt thự Kjinomoto đón Sakura đi học. Syaoran bước xuống xe, và đi vòng qua phía bên kia rồi mở cửa xe cho Sakura

- Chào buổi sáng, Sakura!

- Chào cậu, Syaoran! - Sakura đáp lại với vẻ mặt vui vẻ

- Hôm nay Tomoyo không đi cùng cậu à?

- Cậu ấy đi Eriol “họ tổ” đến trường rồi!

- Oh, vậy à! Bây giờ tớ cũng “họ tổ” cậu đến trường luôn nè! - Syaoran jờn - Mời tiễn thư Sakura lên xe ạ!

Sakura cười ngay ngừng rồi bước lên xe, Syaoran đóng cửa lại, và đi vòng ra phía bên kia mở cửa ngồi cạnh Sakura. Chiếc limo bắt đầu lăn bánh đến trường. Trên xe

- Syaoran! Chiều nay tớ có việc ở trường nên về hơi trễ nên cậu không cần đưa tớ về đâu!

- Tớ đợi cậu một chút là đi rồi! Cậu đi một mình ờn nư...

- Thôi mk! Không phiền cậu nư thế đâu. Tớ có thể tự mình về đi, không sao!

- Niu cậu đã không thì thôi z! - Syaoran không nhưng trong lòng vẫn không yên tâm

Lát sau, xe ngừng bánh trước cổng trường. Sakura và Syaoran cùng nhau vào lớp trong sự ngạc nhiên của mọi người

- Tomoyo, Eriol chào hai cậu! - Syaoran cất tiếng - Buổi sáng tốt lành nha! - Sakura và Syaoran cùng nói

Eriol và Tomoyo cùng nhau cười.

- Hai người hợp ý nhau quá nhỉ?! - Eriol nói

Cả ngày hôm đó, tiết học rất vui vẻ! Đến giờ ra về

- Tớ đợi cậu về chung nhé! - Tomoyo nói.

- Không cần đâu. Cậu về chung với Eriol đi, cậu ấy đang đợi cậu kia! Tớ sẽ về sau!

Tomoyo chân chừ nhưng rồi cũng tạm biệt Sakura đi về chung với Eriol và Syaoran. Sakura đi đến phòng giáo viên

- Đến rồi à! Cô xin lỗi vì đã làm phiền cô - cô nói

- Dạ không sao ạ! Cô có thể giúp tôi không?

- À không sao. Phận cô mang đồ tày lẹu này sang phòng nhạc giúp cô nhé!

- Dạ đi! - Sakura vui vẻ nhận lời

- Niu xong rồi thì cô có thể về. Cô cảm ơn cô nhiều, Sakura! - nói rồi cô đi hợp

“Cả trường chắc chỉ còn mình. Đi nhanh rồi về nhà thôi. Cũng đã muộn rồi!” Sakura cầm xách tay lẹu vừa hát vừa đi đến phòng nhạc. Bước vào phòng nhạc, Sakura tiến lại bàn giáo viên rồi để xách tay lẹu lên bàn. Vừa lúc đó, một bóng người thoát hiện ở cửa ra vào và “RẦM” Sakura giật mình quay lại thì cánh cửa đã đóng. Cô chạy nhanh lại mở cửa nhưng dù cố gắng đến đâu cũng không mở được, cánh cửa đã bị khóa lại “S cửa lại bị khóa lại nư z? Không lẽ có chuyện...” Sakura la lớn

- Có chuyện gì, cứu tớ với. Tớ bị kẹt trong này!

Nhưng dường như chẳng ai nghe thấy tiếng kêu của cô cả. Trờی bắt đầu tối dần, lớp học nhạc dần chìm vào bóng tối. Sakura bắt đầu tuyệt vọng “Chắc chẳng ai nghe mình đâu! Giờ mình phải làm gì đây?” Sakura ngồi khẹp mình trong một góc phòng lo sợ “Ở đây tối quá!” Và nước mắt Sakura bắt đầu rơi... “Tớ sợ lắm! Syaoran...!!!” Ở biệt thự của Syaoran, anh cứ đứng ngồi không yên, cảm thấy lòng mình rất bất an và lo lắng rất nhiều, anh cũng không hiểu tại sao lại có những cảm giác như vậy nữa.

- Thừa thiếu gia Syaoran! Có pn của thiếu gia gọi ạ! - người quản gia ns.

- Tội pk rồi! - Syaoran trl rồi nhấc máy.

- Syaoran à! - tiếng một người con gái dịu dàng nhưng đầy sự lo lắng vang lên.

- Tomoyo?! Cậu gọi cko tớ có j k?

- Sakura, cậu ấy... Cậu ấy...- Tomoyo ns giọng ngập ngừng.

Syaoran nghe tên Sakura, a lo lắng hỏi Tomoyo

- Sakura, cậu ấy lm s?!

- Tớ gọi wa nhà Sakura, nhưng quản gia ns là từ chiều đến giờ vẫn chưa thấy cậu ấy về. - Tomoyo kể lại - Tớ thấy hơi lo nên gọi hỏi cậu xem cậu có pk cậu ấy đang ở đâu k.

- Tớ k pk! - Syaoran trl - Cậu đừng lo nữa, tớ sẽ thử jk tìm Sakura xem s!

Syaoran vội ns rồi gác máy. A chạy nhanh ra chiếc mô tô đậu sẵn ngoài sân rồi phóng nhanh jk. “Giờ kũng gần 8h rồi, cậu ấy có thể ở đâu đi k chứ?! Jk từ chiều đến giờ... Sakura, mơ rấ cậu vẫn ổn!” Syaoran vừa chạy vừa nghĩ, rồi rẽ xe đến trường hx. Đến trường, a chạy khắp các lớp hx để tìm Sakura “Cặp của cậu ấy vẫn còn ở lớp, z cậu ấy ở đâu đi k cơ chứ?” a cảm cấp Sakura rồi chạy jk tìm cô. “Trời trời thế này, Sakura, cậu ấy lại sợ bóng tối nữa!” càng nghĩ, a càng chạy nhanh hơn nữa. Bây giờ trong đầu a chỉ có Sakura và lo cko sự an toàn của cô mk thôi!

Tại phòng nhạc, Sakura vẫn cứ thút thít “Syaoran!”, cô thu người lại sợ hãi.

- Sakura! Cậu có ở đây k? - Syaoran vừa chạy vừa gọi tên cô - Sakura!

Trog lúc này, Sakura nghe thấy có tiếng người chạy đến gần, cô càng run sợ hơn. Nhưng khi nghe thấy có người gọi tên mình, cô vội đứng lên “Giọng ns này là... Syaoran s?” cô chạy nhanh đến cửa đập mạnh

- Syaoran! Tớ đang ở đây! - cô cố la lớn - Syaoran!

Syaoran nghe thấy tiếng Sakura trl liền chạy theo giọng ns. A dừng lại khi đến trước phòng nhạc

- Sakura!

- Syaoran! Cửa bị khóa rồi!

- Cậu tránh xa cánh cửa ra jk - ns rồi Syaoran dùng hết sức phá nát cánh cửa. Khi cánh cửa đi mở, Sakura chạy đến ôm chặt lấy Syaoran và những giọt nước mắt của Sakura bắt đầu lăn xuống.

- Cậu ổn chứ?!

- Tớ... Tớ...sợ...lắm! - Sakura ns trong tiếng nức - Syaoran!

- Đừng sợ! - Syaoran an ủi - Tớ đã ở bên cậu rồi đây! - anh ôm chặt Sakura vào lòng.

Sakura cứ khom mồm cko đến lúc lâu cô ms bình tĩnh lại. Syaoran nhìn cánh cửa rồi hỏi

- Sakura! S cậu lại bị nhốt trog phòng nhạc z?

- Tớ kungk pk! - rồi cô kể lại mọi chuyện cko Syaoran nghe. Syaoran suy nghĩ lúc lâu.

- Chuyện này có j đó k ổn, chắc là có aj đứng sau chuyện này. Cậu k pk aj đã khóa cửa s?

Sakura chỉ khẽ lắc đầu.

- Thôi trời kungk đã tới rồi, để tớ đưa cậu về! Mọi người chắc là đang lo cko cậu lắm đây! Nhất là Tomoyo đó! - Syaoran ns.

Syaoran nắm tay Sakura, cầm chiếc balô của cô rồi dẫn cô xuống sân trường, nơi chiếc mô tô của a đang đậu. A lấy cái mũ bảo hiểm trên xe xuống đội lên cko Sakura.

- Cậu lên jk! - Syaoran ns khi a đã leo lên xe.

- Tớ...pk rồi! - Sakura đỏ mặt khi lên xe của Syaoran, cô nhẹ nhàng vò tay wa người Syaoran ôm a. Syaoran nổ máy xe rồi phóng đến biệt thự Kinomoto. “Bờ vai của Syaoran lớn thật! Nó ấm áp wá!” Sakura tựa đầu vào vai Syaoran khiến a đỏ cả mặt. Lát sau, xe dừng lại trước biệt thự của Sakura.

- Đến nhà cậu rồi!

Sakura bước xuống xe, cõng chiếc mũ bảo hiểm ra đưa cko Syaoran.

- Cảm ơn cậu đã đưa tớ về! - Sakura ngạc ngủg.

- K có j! - Syaoran mỉm cười “Chỉ cần cậu k s là tốt rồi!” - Chúc cậu tở nay ngủ ngon!

- Cậu ngủ ngon! - Sakura mỉm cười.

- Ồ, mk maj tớ sẽ đến đón cậu đấy!

Syaoran ns rồi phóng xe jk, trog khj Sakura ckura kíp trl “Ngày maj ư? Maj là chủ nhật mk?” Sakura suy nghĩ rồi bước vào nhà.

- Tjểu thư đã về rồi! - quản gia Mika mừng rỡ.

- Xjn lỏ vì đã lm mọi người lo lắng! - Sakura gấ đầu áy náy “May là hum nay ba mẹ jk công tác, nếu k thì...”

- Mk a Toya về ckura ạ? - Sakura hỏi

- Dạ thiếu gia vẫn ckura về thừa tjểu thư! - Mika đáp lại

Sakura nge z ljen thờ phào nhẹ nhõm “May wá!”

- Mọi người đừng ns cho a Toya pk nka! - Sakura năn nỉ - E k mún a Toya fạy lo lắng!

- Vâng, chúng tở pk rồi ạ! - mọi người mỉm cười gặt đầu đồng ý.

Sakura jk tắm rồi ăn tở, sau đó cô về phòng của mình một cách mệt mỏi “Hum nay đúng là một ngày dài! Niu k có Syaoran chắc jở này mình vẫn còn ở trên trường rồi. Cảm ơn cậu, Syaoran!” cô nghĩ rồi mỉm cười nkỏ lại chuyện lúc này. Bỏg đjện thoạj reo lên, Sakura nhấc máy

- Sakura! Cậu về rồi à?!

- To...Tomoyo?! - Sakura ngac nhjén

- Cậu lm tớ lo wá! Syaoran đã kể cko tớ nge hết rồi! Cậu k s thật ckứ?! - Tomoyo ngj ngò

- Hjhj...Tớ k s thật mk! - Sakura cười để Tomoyo bót lo lắng - Xjn lỏ vì đã khjén cậu lo! - Sakura nhỏ giọng

- Cậu k s là tốt rồi! - Tomoyo zuj zẻ - Maj tuj tớ sẽ wa đón cậu! Cậu ngủ ngon nka!

Ns rồi Tomoyo gác máy, để lại Sakura vs một đóg suy nghĩ “Ngày maj ư? Các cậu ấy đg định lm j ckứ???” Suy nghĩ mặ một lúc, Sakura chìm vào giấc ngủ của mình. Trog giấc ngủ cô mơ thấy một giấc mơ rất đẹp

*Trong giấc mơ:

- Sakura, e đứng lại cko a!

Một người con trai đuỏj theo Sakura vs mái tóc màu cà phê, đój mắt màu hổ phách. Cô quay lại

- E k đứng đó a lm j e nào?!

- E ns đây nkẻ!

Người con trai ấy chạy lên nắm tay Sakura

- A đã bắt đk e rồi này! - rồi a dẫn Sakura chạy thật nhanh

- A dẫn e jk đâu z, Syaoran?

- Một nơj đầy bắt ngờ dành cko e!

...

*Kết thúc giấc mơ.

Bạn đang đọc truyện *Lời Hứa Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 12

Sáng chủ nhật đẹp trời, từng tia nắng ấm áp rọi qua cửa sổ phòng Sakura

- Sakura à! Sáng rồi z jk!

Một giọng ns nhẹ nhàng gọi Sakura dậy. Cô lẩn wa rồi lẩn lại

- Hum nay là chủ nhật mk chị Mika! Cko e ngủ thêm chút nữa jk!

Ns rồi Sakura kéo chăn lên trùm lại

- Syaoran đg đợi cậu dưới nhà kia, Sakura!

- Syaoran ư? - Sakura ngồi bật dậy - Tomoyo, s cậu lại ở đây? - cô ngạc nhiên khi thấy Tomoyo đang ngồi cạnh mình.

- Nghe tên Syaoran là cậu dậy liền à nka! - Tomoyo chọc - Hum wa tớ có ns là bọn tớ sẽ đến rước cậu mk.

Sakura để tay lên đầu suy nghĩ lúc lâu

- Ồ ha... Tớ quên mất! Nhưng...các cậu định đg âm mưu đưa tớ jk đâu đây? - Sakura tỏ vẻ ngơ ngờ

- Hìhì...Đúng là Sakura có khác nhì! - Tomoyo ns - Bọn tớ định hum nay sẽ jk picnic chơi. Tớ định ns cko cậu pk trước nhưg Syaoran mún cậu bắt ngờ.

- Hoe!!! - Sakura la lớn - Jk picnic ư? Syaoran thật là... Tớ vẫn ckura chuẩn bị j hết mk!

- Cậu đừng lo! Bọn tớ đã chuẩn bị xog hết rồi! Chỉ đợi cậu xuống nữa rồi jk thuj...

“Các cậu ấy chuẩn bị xog hết rồi ư? Thật là...” Sakura đg ngồi suy nghĩ thì bị Tomoyo kéo jk đến nhà tắm

- Cậu vào thay đồ nhanh jk! Mọi người đag đợi cậu đây! - Tomoyo ns rồi đưa cho Sakura một bộ đồ.

- Cái này... - Sakura nhìn vào bộ đồ.

- Cậu sẽ mặc nó trog ngày hum nay! Hìhì...- Tomoyo đẩy Sakura vào phòng tắm rồi đóng cửa lại.

Ở dưới phòng khách

- S hạy cậu ấy lâu thế nhì?

- Cậu kờ thêm lát nữa jk mk! - Eriol cười - Chuyện tốt hum wa... Tomoyo đã kể cko mình nghe rồi. Cậu nghĩ s về chuyện đó, Syaoran?

- Tớ kững k pk nữa. Cứ nkur có người có tình lm như thế thì fạy và mục tiêu mk họ mún nhắm tới...hình nkur là...Sakura! - Syaoran nghiêm túc trl Eriol.

- Tớ kững nghĩ nkur cậu z! - Eriol gật đầu đồng ý - Tớ nghĩ cậu nên chú ý đến Sakura nhieu hơn!

Syaoran k trl chỉ im lặng “Tớ nhất định sẽ ko để cậu ấy gặp nguy hiểm đâu!”

- Xjin lỗi đã để hạy cậu fạy chò! - Tomoyo bước xuống cầu thang

- Hạy cậu xog rồi à? - Eriol quay sag cười

Tomoyo gật đầu. Phía sau Tomoyo, Sakura từ từ bước ra vs khuôn mặt ngạy ngùng. Cô mặc một chiếc áo thun cùg vs một cái quần lửng. Mái tóc đk buộc lên nửa đầu trog rất gần đơn nhưg lại lm cko cô nặng độg hơn hẳn.

- Chào buổi sáng Syaoran, Eriol!

- Chào cậu, Sakura!-Eriol đáp lại

- À, ừ! Chúc cậu buổi sáng tốt lành! - Syaoran nhìn Sakura “Cậu ấy dễ thương thật!” - Chúng ta ra xe jk, kững trễ rồi! - Tomoyo hỏj mọi người. Ra đến xe, Syaoran và Eriol ngồi trước để Sakura và Tomoyo ngồi phía sau

- Chúng ta định đi đâu z? - Sakura hỏi

- Bọn tớ quyết định đi ra ngoài ô thôi. Syaoran có một căn biệt thự ở đó, ngoài ra còn có một bãi cỏ rất rộng để chúng ta dã ngoại nữa...- Tomoyo kể cho Sakura nghe

- Wow! - Sakura tỏ ra thích thú - Lâu lắm rồi tớ mới đi ra ngoài ô thôi. Ở đây thật là đẹp k có gì xấu cả. Hôm nay nhất định tớ sẽ...bla...bla...

Sakura kể hàng đống việc cô sẽ làm khi đến nơi và về mặt hào hứng. Nhìn Sakura như đứa con nít đi chơi trông rất đáng yêu, Syaoran khẽ mỉm cười lắc đầu khi nhìn cô còn gái dễ thương của mình đang trò chuyện cùng Tomoyo “Tớ không nghĩ cậu sẽ thích như vậy! Cậu vẫn ham chơi như ngày nào Sakura à!”

Đến nơi, mọi người cùng nhau xuống xe. Trước mắt mọi người lúc này là một cánh đồng cỏ xanh rộng bát ngát và những cơn gió nhẹ thổi qua. Từng tia nắng chiếu xuống bãi cỏ ấy

- Nơi này đẹp thật! - Sakura chạy khắp nơi

- Nơi này thật thanh bình! Hôm nay đúng là một ngày đẹp trời nhỉ?! - Tomoyo nhìn mọi thứ xung quanh

Syaoran cùng Eriol xách đồ xuống xe

- Để bọn tớ phụ cho - Sakura và Tomoyo đi đến

- Cần gì đâu! Bọn tớ đi rồi! - Eriol và Syaoran đồng thanh

- Chúng ta sẽ ngồi tại đây nhé! - Sakura nhanh chóng chạy lại phía dưới một tán cây gần bờ hồ

Lát sau, mọi người đã chuẩn bị xong tất cả. Cả 4 người cùng nhau ngồi xuống trò chuyện rất vui vẻ rồi cùng nhau ăn trưa

- Món này ngon quá à! - Sakura vừa ăn vừa khen - Hình như món này Tomoyo làm thì phải

- S cậu phải? - Eriol hỏi

- Hì hì...Tớ thích! Tomoyo của cậu nấu ăn thì không phải chê, phải k Syaoran? - Sakura cố tình chọc.

- À ừ! - Syaoran đáp lại

Tomoyo nghe z liền đỏ mặt, Eriol thấy z cũng chỉ cười theo.

- Nè - Sakura đưa một miếng sushi lên miệng Syaoran - Cậu ăn thử đi! Xem tài nghệ nấu ăn của Tomoyo như thế nào...

- Ồ - Syaoran đỏ mặt - Cần gì đâu, tớ tự ăn đi rồi!

- Ăn đi đi! - Sakura năn nỉ

- Ờ rồi - Syaoran há miệng ra và Sakura đưa a ăn

K phải là vì Tomoyo làm đồ ăn ngon hay là vì Sakura... thích Syaoran cảm thấy nó ngon đến vậy

- Cậu thấy s? - Sakura nhìn Syaoran

- Ừ! Nó ngon lắm!

- Tớ thích lắm!

Eriol và Tomoyo nhìn hai người họ rồi cười.

Sau khi dùng bữa xong, Sakura cùng Tomoyo đi dạo xung quanh. Syaoran thì leo lên cây ngắm nhìn hai người con gái đang vui đùa cùng nhau

- Cậu vẫn còn đang lo cho Sakura đấy à?

- Một chút! - Syaoran trả lời Eriol

- Thôi nào, hôm nay chúng ta đi chơi đi, cậu phải vui lên chứ. Cậu đừng cứ như thế Sakura sẽ không vui đâu!

- Tớ phải rồi!

Syaoran trèo xuống, tựa lưng vào gốc cây rồi nhắm mắt. Lát sau, Sakura và Tomoyo quay lại

- Haj cậu ckoj zuj wá nhĩ?

- Đương nhiên rồi - Sakura trl - Aj nkur cậu và Syaoran, jk choj mk ság jò cứ ngồj jm một chỗ, chán chết! Mk Syaoran đâu rồi?

Sakura chạy jk tìm, Eriol thấy z liền chỉ

- Cậu ấy ngủ đàng gốc cây kja kìa!

Sakura jk theo hươg Eriol chỉ “Hóa ra cậu nằm ở đây ngủ à!” Sakura cười vs một ý nghĩ trog đầu

- Sakura, cậu định lm j z? - Tomoyo nhìn Sakura

- Tớ có ý này nè, lạy đây tớ ns cko...

Nge xog Eriol và Tomoyo bùm mệg cười khúc khích

- Suyt! Haj cậu lm cậu ấy thức bây jò! - Sakura ns nhỏ

- Tụi tớ xin lỗi! Nhưng mk làm z liệu có đk k? - Tomoyo hỏi.

Sakura k trl mk bắt đầu thực hiện âm mưu của mình.

Lát sau, Syaoran tỉnh dậy

- Cậj...Cậj j z nè?!

Trên đầu Syaoran lúc này toàn là hoa và lá cây.

- Hìhì... Côg chúa ngủ trog rừng ms tỉnh dậy nè Tomoyo, Eriol oj!

Phía xa, Sakura ns lớn chộc Syaoran, trog khi đó Eriol và Tomoyo thì kững gần đó ôm bụng cười.

- Các cậu... Các cậu...- Syaoran nộ giận - SAKURA! Cậu lm cái quái này đúg k hả?

- Trông cậu rất dễ thương đấy, Syaoran! - Sakura có la lớn lên để chộc tức Syaoran

- Sakura! Cậu đứng yên đó cko tớ! - Syaoran đứng lên chạy lạy phía Sakura

- Tớ k có ngóc đâu mk đứng lạy để cậu bắt! - Sakura chạy jk.

- Đk đấy! Tớ sẽ bắt đk cậu cko xem!

- Đồ cậu bắt đk tớ đấy!

Syaoran đuôj theo Sakura chạy khắp cánh đồng cỏ.

- Trông họ hạnh phúc wá nhĩ?! - Eriol cất tiếng

- Ủk!

Tomoyo vừa trả lời lạy thì Eriol đã quay wa hôn nhẹ lên má cô khiến cô ngượng đỏ cả mặt.

- Cậu...cậu kì wá! Lỡ có aj thấy thì s? - cô ns nhỏ.

- K có aj thấy đâu! Sakura và Syaoran đag jòn vs nhau rồi! - Eriol trl rồi nắm tay Tomoyo - Chúng ta ra đó choj chug vs họ jk!

Ở trên cánh đồng, Sakura vẫn cứ chạy mãi, bỗng Syaoran chạy lên nắm lấy tay cô.

- Bắt đk cậu rồi nke, Sakura!

Nhưng vì wá bất ngờ, Sakura vấp ngã và lị theo cả Syaoran. Khi mở mắt ra, khuôn mặt cô và Syaoran chỉ cách nhau vạy milimet. Syaoran và Sakura mặt đỏ nkur trấj cả chưa.

- Tớ xin lỗi! - Syaoran vội đứng lên, chìa tay ra đỡ Sakura đứng dậy - Cậu k s ckứ?

- À, tớ...tớ k s! - Sakura nắm lấy tay Syaoran đứng lên - Cảm ơn cậu!

- Đây, các cậu đg lm j thế? - Eriol và Tomoyo chạy đến.

- Bọn tớ...Bọn tớ đang... - Sakura k kịp suy nghĩ để trả lời thì.

- Bọn tớ đang jỡn vs nhau thuj mk! - Syaoran ns đỡ cko Sakura - Tớ cũng đang định cko các cậu xem cái này!

Ns rồi Syaoran dắt cả ba người jk dọc theo cánh đồng đến một khu rừng nhỏ xanh tươj gần đó.

Bạn đang đọc truyện *Lời Hứa Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Đj một lúc lâu, Syaoran dừng lại, a vén những dây leo mọc rủ xuống lên

- Các cậu vào jk!

Sau khi bước vào, mọi người ai cũng ngạc nhiên khi trước mắt họ lúc này là một thác nước nhỏ đang đổ xuống, xung quanh là cây cỏ, hoa bướm, chim muôn ở khắp nơi trông cứ như một khu vườn cổ tích z

- Nơi này đẹp thật! - Sakura và Tomoyo thích thú

- Các cậu thấy s? - Syaoran hỏi

- Tớ thích lắm! Nó như trong mơ z! - Sakura nhìn khắp nơi

“Tớ pk là cậu sẽ thích nó mk!” Syaoran nhìn Sakura rồi mỉm cười

Mọi người cùng nhau zui đùa, trò chuyện vs nhau dưới bãi cỏ xanh. Sau đó Sakura và Tomoyo mê vs những khóm hoa bên bờ suối cùng vs những chú bướm đủ màu sắc. Bỗng...Sakura trượt chân và gần như ngã xuống nước

- Sakura! Cần thận! - Tomoyo la lên

Sakura nhắm chặt mắt lại và cứ tưởng như mình đã ngã sau lần trượt chân đó, nhưng... cô cảm thấy như có ai đó đã nắm lấy tay mình, cô từ từ mở mắt ra

- Ô, Syaoran?! - Sakura ngạc nhiên

- Cậu bắt cần quá đấy! Ở đây trơn trượt dễ ngã lắm, cậu fải cần thận hơn chứ!

Syaoran ns rồi đỡ Sakura xuống khỏi vách đá mk Sakura đang đứng

- Cảm ơn cậu, Syaoran!

- K có j! - Syaoran trl

- Sakura, cậu ko sao chứ? - Tomoyo chạy đến

- Ủ...- Sakura mỉm cười - Chúng ta lại kia chơi đi, Tomoyo

Ns rồi cô chạy đi thật nhanh, Syaoran chỉ nhìn theo Sakura rồi khẽ lắc đầu “Cậu vẫn ham chơi như ngày nào và...vẫn ko chịu cần thận hay lo cho bản thân mình gì cả!”

Mọi người cùng nhau trò chuyện, vui đùa vs nhau cho đến tận chiều tà mk vẫn ko hay. Eriol và Syaoran đứng lên

- Đây, hai cậu chơi xong chưa z? - Eriol vẫy tay ra hiệu - Kĩu đã chiều rồi chúng ta về thuj!

- Bọn tớ pk rồi! - Sakura và Tomoyo nghe thế liền chạy về phía Eriol và Syaoran đang chờ mình

Thế là cả 4 người cùng nhau về nơi đã ngoại để dọn dẹp, sau đó họ cùng nhau lên xe trở về nhà của mình.

- Syaoran nè! Maj một bọn mình jk ra ngoại ô chơi nữa nha! - Sakura ns - Ở đây zui lắm, cảnh kũng đẹp nữa!

- Khj nào cậu thjx thì chúng ta sẽ jk! - Syaoran trl

- Yeah! - Sakura zuj mừng - Cậu hứa rồi đấy nhé! - rồi Sakura quay sang Tomoyo - Sau này bọn mình sẽ ra đây chơi cùng nhau nha?

- Ủk! Tớ pk rồi! - Tomoyo cười - Cậu cứ như con nít z, Sakura! Nhưng như z ms giống cậu hjhj...

Sau ngày jk chơi ấy, mọi người ngày càng thân vs nhau hơn rất nhiều. Jk đâu họ cũng jk cùng nhau như hình vs bóng z.

Hai tuần sau, vào ngày lễ Valentine

- Sakura, hôm nay là Valentine, cậu có tặng và cko Syaoran k?

Tomoyo bỗng hỏi Sakura khi hai người cùng nhau đến trường

- Thật ra thì...- Sakura đáp ứng - Tớ có chuẩn bị và cko cậu ấy! Còn cậu chắc cũng tặng và cko Eriol fậy k? - Sakura đánh trống lảng

- Ủk! - Tomoyo mỉm cười trl

Đến trường, hai người cùng nhau vào lớp

- Chào hai cậu, Sakura, Tomoyo! - Eriol vẫy tay

- Good morning hai cậu! - Sakura và Tomoyo đáp lại

- Wow! S nhiều và thế? - Sakura nhìn đồng và trên bàn Syaoran và Eriol

- À...Cái này là...Hồi sáng bọn tớ cùng nhau đến trường, khi vào lớp thì đã thấy chúng rồi - Eriol kể lại

“Kể fậy thụ, hôm nay là Valentine mk, họ cũng là hotboy của trường nữa, nhận đk nhiều và cũng đúng! Chắc là...” Sakura thầm nghĩ vs vẻ mặt thất vọng. Trong khi đó, Eriol nắm tay Tomoyo jk ra ngoài

- Cậu ra đây vs tớ một chút nhé?!

- Cậu dẫn tớ jk đâu z? - Tomoyo thắc mắc

- Tớ muốn Sakura và Syaoran ở riêng vs nhau một chút thụ - Eriol cười - Ns đúng hơn là tớ muốn chúng ta ns chuyện vs nhau

- Ns chuyện ư?

Eriol dẫn Tomoyo lên sân thượng của trường

- Ở trên này ngắm cảnh đẹp lắm đúng k?

- Ủk! - Tomoyo gật đầu - Tớ có chuyện này muốn ns vs cậu, Eriol! Tớ...tớ...

Tomoyo chưa kịp ns thì Eriol đã đặt tay lên ngực Tomoyo

- Tớ pk cậu định ns j rồi! Nhưng vs tớ, chỉ cần cậu bên cạnh thụ là tớ zj lắm rồi! - Eriol khẽ cười

Tomoyo ngược k ns đk j “Eriol! Cảm ơn cậu!”

Trong khi đó tại lớp hx

- Này, cậu đang suy nghĩ j z hả? - Syaoran nhìn Sakura

- Hả? - Sakura giật mình khi nghe Syaoran hỏi - Tớ có nghĩ j đâu! - “S cậu ấy lại pk nh?” cô thầm nghĩ

- Thật k đó? Hay là cậu đang nghĩ linh tinh về cái j? - Syaoran chọc

- K có mk! - Sakura hét lớn lm mọi người trong lớp chú ý, cô nhìn mọi người gãi đầu tỏ vẻ xjn lổj rồi trở về chỗ của mình.

- Và của tớ đâu?! - Syaoran hỏi xoe tay ra

- Và j? - Sakura giả bộ hỏi

- Thì và Valentine. Tớ nghe người ta ns là vào ngày này người con gái sẽ tặng và cko người con trai mk họ thích mk, đúng ko?

- Ý cậu ns tớ thích cậu hả? Đừng có mơ. Cậu k có và đâu! - Sakura lẻ lữj trên Syaoran rồi nhìn đồng và trên bàn vs vẻ mặt buồn bã “Cậu có và rồi, chắc k cần của tớ nữa đâu!”

Syaoran nkur hũu đk nhữg j Sakura ngĩ trog đầu cô, a đáp lại

- Cậu k thĩx tở thật ư? Nhữg tở thì thĩx nhậ đk và của cậu thũy vì...tở thĩx cậu!

“Syaoran!” Sakura ngạc nhiên khĩ nge Syaoran ns nkur thể, cô mỉm cười hạnh phúc nhìn Syaoran.

Rồi Sakura nhẹ nhàng mở cặp mình và lấy ra một hộp và nhỏ xĩnh xắn.

- Tặg cậu đây! - Sakura đỏ mặt quay jk chỗ khác.

- Thật s? - Syaoran cười, Sakura gậ đầu và anh nhận món quà từ tay cô - Z thì tở mở ra nké!

Sakura k ns j, Syaoran từ từ mở hộp và ra.

- Là chocola sao? Cậu tự lĩn nó đây à?

Sakura cũng chỉ khẽ gậ đầu ko trả lời, Syaoran cầm một mĩếg lên ăn thử.

- Ngon thật đó!

- Cậu ns thật ư? - Sakura hỏĩ khi nge Syaoran ns thể

- Thật! Cậu k tĩn àk? Nè, cậu ăn thử jk!

Syaoran cầm một mĩếg khác lên đút cko Sakura ăn.

- Thũy cậu ăn jk! Tở k ăn đâu!- Sakura đẩy tay Syaoran ra.

- Ăn thử một mĩếg thũy! - Syaoran năn nĩ.

Sakura chần chừ nhưng rồi cũng há mĩếg ra cko Syaoran đút

- S tở ns đúg ư? - Syaoran cười

Sakura gậ đầu “Đúg là ngon thật!” cô đỏ mặt nhìn Syaoran đặg nhìn mình cười. A lấy tay khẽ đưa lên mĩếg Sakura chũĩ nhữg vụn chocola còn dính ở mĩếg cô một cách nhẹ nhàng. Mọi ánh mắt ngạc nhiên trog lớp đều đặg đòn về hặg ngườĩ cặg khĩến cko Sakura ngặg ngừng hơn. Chặg bao lâu tĩn đồn này lan khắp cả trường. Bọn con gặĩ thì tĩếc nuốĩ, ganh tĩ vs Sakura, bọn con trặĩ thì ngược lại. Ở một góĩ nào đó của sân trường, bóĩg một ngườĩ con gặĩ đặg cầm trên tay một bóĩg hoa rồi bóĩng chốĩg bóĩp nát bóĩg hoa ấy vs về mặt tĩc gặĩn khĩ nge đk nhữg tĩn đồn ấy. Cả ngày hum đó, Sakura và Syaoran đều rất zũĩ zẻ cùĩg vs Tomoyo và Eriol. Và ngày Valentine hum đó sẽ k bao jờ bị wẽn lặĩ, nó sẽ mặĩ là một kĩ nệĩm đẹĩ đốĩ vs mỗĩ ngườĩ!

Vặĩ ngày sau, tặĩ một ngỏĩ biệt thự

- Mọi chuyện s rỏĩ? - một cô gặĩ vs máĩ tóc dặĩ màu đen dặĩ hỏĩ

- Xỏĩg hết rỏĩ! Chỉ chờ thờĩĩ cơ nửĩ thũy! - một tên con trặĩ đáp lại - Có đặĩu...chũĩg ta lĩn thể có đk k? Dù j cô ta kũĩg là tặĩu thư của...

- Tỏĩj pk ư? Mọi chuyện tỏĩj đã tĩĩn hết rỏĩ!

- Cô kũĩg nhanh tay thật! Nhữg đặĩ này cô ta cứ jk chũĩg vs đặĩm pĩn của cô ta nên rất khó có thể hành đặĩ!

- Chuyện đó thì cứ để tỏĩj lo! - cô đứĩng lên

- Cô đặĩn lĩn j à?! - tên con trặĩ ấy hỏĩ

Cô gặĩ ấy ko trả lời nhẽĩch mặĩp cười rồi bỏ jk “Cứ đặĩ đặĩ Sakura Kinomoto, tỏĩj sẽ khĩến cô hỏĩ hận!”

Bạn đặĩng đặĩc truyện *Lờĩ Hứa Đặĩn Mệĩn* đặĩc tặĩ miễn phí tặĩ www.EbookFull.Net.

Tặĩ miễn phí nhữĩu truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Vào một buổi sáng chủ nhật đẹp trời

- Nay chúng ta đi dạo phố nhé, Tomoyo! - Sakura hớn hờ.

- Ờ rồi, để tớ đi gọi...

- Thôi nhé, hôm nay chúng ta sẽ đi mua sắm một ngày. Chắc họ cũng đợi bạn nhé! - Sakura nói khi đoán được Tomoyo định làm gì

- Nhưng... Tôi cũng đi! Tùy cậu đi!

Thế là hai cô gái cùng nhau ra ngoài chơi, họ đi khắp nơi rồi cùng nhau mua sắm hết cả ngày. Đến chiều, hai cô nàng đang đi trên đường trở về nhà sau một ngày đi chơi mệt mỏi

- Tomoyo, hay là chúng ta đi uống nước nhé! Tớ mệt lắm rồi! Xách cái đồ đồ này tay tớ sắp gãy rồi đây! - Sakura than.

- Ừk!

Và họ cùng nhau đến quán nước gần đó. Một người phục vụ đến đưa cho Sakura và Tomoyo hai cốc menu.

- Chào quý khách! Quý khách dùng gì ạ?

- Cho em một ly kem dâu! - Sakura nói

- Cho em một ly cam ép nhé! - Tomoyo mỉm cười.

- Vâng! Phấn quý khách chờ một chút! - chị nhân viên đó cười rồi quay lưng bước vào trong.

“Syaoran à?” Sakura ngạc nhiên khi thấy một người con trai có dáng người giống Syaoran đang đi cùng một cô gái khác, trông họ như đang rất vui. Cô vội quay sang hỏi Tomoyo.

- Tomoyo, cậu nhìn xem đây có phải Syaoran không? - Sakura nói rồi chỉ tay về người đó.

- Đâu? - Tomoyo nhìn theo hướng Sakura chỉ - Huh, nhìn rất giống cậu à! Nhưng cậu ấy làm gì ở đây? - Tomoyo nhíu mày “Nhưng cô gái bên cạnh cậu ấy là ai nhỉ? Hình như mình đã gặp ở đâu rồi thì phải!”

- Cậu cũng thấy giống sao?! - Sakura ngồi xuống ghế và về mặt thất vọng - Z mình cứ nghĩ mình nhìn lầm!

- Sakura à! - Tomoyo nhìn cô bạn thân của mình. Khi cô quay lại nhìn ra phố thì hai người họ đã biến mất.

Suốt cả buổi chiều hôm đó, Sakura không nói một lời nào. Về đến nhà, cô đi thẳng lên phòng của mình và khóa cửa lại.

- Sakura à! Cậu ổn chứ?! - Tomoyo gõ nhẹ cửa.

- Tớ ổn! Tớ chỉ buồn ở một mình! - Sakura cố kìm lòng - Cậu về đi!

- Z thì... tớ về nhé! - Tomoyo bước ra về nhưng trong lòng có một chút gì đó lo lắng cho Sakura.

Sau khi nghe tiếng bước chân của Tomoyo đã đi, Sakura ngồi người mình xuống giường và những giọt lệ bắt đầu tuôn ra “Syaoran! Có thật hay không mình đã thấy Syaoran không? Nhưng Tomoyo cũng đã nói người đó rất giống Syaoran mà! Nếu là Syaoran thì tại sao không? Tại sao cậu ấy lại đi chung với người con gái khác???...”

Sáng hôm sau, Sakura thức dậy và tâm trạng cô được tốt hơn, người cô vô cùng mệt mỏi, đôi mắt sưng húp lên vì khóc suốt đêm qua. Cô thay đồ, vệ sinh cá nhân, ăn sáng rồi đến trường. - Sakura! - Tomoyo từ xa chạy đến vỗ tay gọi

- Chào cậu, Tomoyo!

- Cậu khỏe chứ?! - Tomoyo nhìn khuôn mặt mệt mỏi của Sakura “Tối hôm qua cậu đã khóc rất nhiều, Sakura à! Tớ xin lỗi vì không giúp đỡ cậu!”

- Ừk! - Sakura gượng cười - Chúng ta vào lớp thôi!

Eriol đang trò chuyện cùng với Syaoran trong lớp, thấy Sakura và Tomoyo bước vào, Eriol và Syaoran cười

- Chào hai cậu!

- Chào cậu, Eriol!

Sakura đáp lại Eriol một cách zui zẻ, phớt lờ jk sự có mặt của Syaoran. Việc lm của cô khiến cko cả Eriol và Syaoran đều cảm thấy rất lạ. Syaoran quay sag nhìn Tomoyo, nhưng cô chỉ nhìn anh vs một ánh mắt buồn rời khề lắc đầu. Suốt cả tjết học đó, Sakura cứ ngó lơ Syaoran làm anh cảm thấy rất khó chịu. Giờ ra chơi, Syaoran cùng Eriol lờ Tomoyo lên sân thượng của trường nhân lúc Sakura ko có trog lớp.

- Hum nay Sakura, cậu ấy có chuyện j z? - Syaoran hỏi Tomoyo

- Là do cậu hết đó, Syaoran!

Câu ns của Tomoyo khiến cko Syaoran và Eriol cảm thấy khó hiểu

- Ý cậu là s? - Syaoran hỏi

- Hum wa, tớ cùng Sakura đi dạo...bla...bla...- Tomoyo kể lại cko haj người họ nghe - Mọi chuyện là nkur z đấy!

- Chắc cậu vs Sakura nhìn lầm người rời - Syaoran ns - Hum wa tớ ở nhà cả ngày mk! Ko thể nào có chuyện nkur thể đk!

- Bọn tớ k thể nào lầm đk! - Tomoyo khẳng định - Chính mắt tớ và Sakura đã thấy như z mk...

- Syaoran ns đúng đấy! Hum wa thật sự cậu ấy ở nhà vs tớ! - Eriol lên tiếng ns giúp Syaoran

- Nếu z thì người hum wa là aj ms đk? - Tomoyo thắc mắc

- Tớ k pk! Nhưng dù s thì tớ kững fải giải thjx chuyện này vs Sakura - Syaoran ns rời quay lưng định bước jk

- Syaoran!

- K lẽ cậu k tjn tớ?

- Tớ tjn nhữg j cậu và Eriol ns, Syaoran! Nhưng fải đợi Sakura bình tĩnh lại đã! - Tomoyo cản Syaoran lại

- Nhưng tớ k thể để chuyện này cứ kéo dài đk!

- Tớ pk ckur! Hum wa Sakura đã rất thất vọng khj nghĩ người đó là cậu. Nếu bây jờ cậu ns thì liệu cậu ấy có tjn cậu k?

- Z thì jờ tớ fải lm s?

- Cứ để mọi chuyện từ từ thuj. Tớ tjn là mọi chuyện rời sẽ ổn mk! Tớ sẽ tìm cách để giúp cậu giải thích vs Sakura - Tomoyo mỉm cười.

Syaoran ko ns gì nữa cho đến khi hết jờ ra chơi, mọi người cùng nhau trở về lớp học.

- Tomoyo, nãy jờ cậu jk đâu z? Tớ tìm cậu khắp nơi - Sakura hỏi.

- Tớ...tớ jk lên phòng giáo viên. Cậu tìm tớ có j k? - Tomoyo ns đưa ra một lý do

- Kững k có j. Tớ định rủ cậu lát nữa sau jờ học chúng ta jk chơi một chút. Ba mẹ tớ thì jk công tác, anh Toya thì qua Mỹ ký hợp đồng j đó đến tuần sau họ ms về. Về nhà sớm thì pùn lắm!

- Z thì cậu định jk chơi ở đâu?

- Tớ nghe ns có một quán nước ms mở gần đây. Cậu kững pk nó mk, nó nằm ở cuối đường đấy!

- Nhưng quán đó...nó...- Tomoyo chần chừ.

- Z ra về chúng ta jk nka! - Sakura quyết định khi Tomoyo chưa kịp ns hết câu.

Sau đó cô về chỗ của mình ngồi. Tjết học bắt đầu, suốt buổi học Sakura ko hề tập trung vào bài giảng trên bảng của giáo viên. Đôi mắt cô cứ nhìn ra cửa sổ xa xăm thoáng buồn cùng vs nhữg suy nghĩ cứ xuất hiện trog đầu cô. Kế bên cô, Syaoran kững chẳng khác j, anh cứ nhìn Sakura suốt buổi học. Rời chuông reo kết thúc jờ học kững vang lên, các hs cùng nhau lần lượt ra về.

- Bọn tớ về trước nké! - Eriol tạm biệt

- Ủk! Các cậu về trước jk, tớ jk chung vs Sakura đk rời!

- Liệu có ổn k? Hay là để bọn tớ jk cùng vs các cậu! - Syaoran lo lắng

- K s đâu, cậu đừng lo! - Tomoyo cười để Syaoran yên tâm - Niu có j thì tớ sẽ gọi cko cậu!

Phía xa, Sakura gọi lớn

- Tomoyo oj! Chúng ta jk thuj!

- Tớ pk ròi! - Tomoyo trl lại ròi quay sag Eriol và Syaoran - Thuj tớ jk nke!

Ns ròi Tomoyo chạy tót chỗ Sakura. Eriol và Syaoran nhìn haj người họ jk khuất ròi cùng nhau về nhà mình.

Sakura cùng Tomoyo tót quán nước ở cuối con đường, khi bước vào quán Tomoyo vô cùng ngạc nhiên khi trog quán tjęc nhạc sỏj nõj rằm rộ nkur cô đã từng nge mọi người kể về quán này, nó rất giốg một quán rượu hay ns đứg hơn là giốg một quán bar.

- Sakura à! Hay là chúng ta về jk! - Tomoyo ns nhỏ kéo áo Sakura lại

Sakura vẫn k trl, ánh mắt cô thoág buồn và cô vẫn tiếp tục bước vào quán. Tomoyo nhìn Sakura “K lẽ cậu gặp Syaoran lầms, Sakura? Có bao giờ cậu thích vào những quán như thế này đâu... Tớ thật sự ko pk fải gặp thjx chuyện của Syaoran vs cậu nkur thế nào để cậu có thể tin tớ nữa. Nhưng nhìn cậu nkur z, tớ pún lầm!” Tomoyo nghĩ ròi bước vào quán cùng vs Sakura...

Bạn đang đọc truyện *Lời Hứa Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Sakura bước vào quán rồi ngỏj vào ghế gần quầy rượu

- Quý khách dùg j ạ? - một tjęp tân tặj quầy rượu hỏi

- Ckô tộj một ly cocktail! - Tomoyo vừa ns vừa quan sát

- Còn quý khách? - A tjęp tân quay sag Sakura

Sakura suy nghĩ lúc lâu ròi trl

- Ckô tộj whisky!

Tomoyo vô cùng ngạc nhiên trước câu ns của Sakura vừa ròi

- Sakura, cậu k pk uống rượu mk!

Sakura chỉ mỉm cười nhẹ nhìn Tomoyo

- Chỉ lần này thuj!

Tomoyo nhìn Sakura nkur thấu hiu những j cô đặg nghĩ “Sakura à! Cậu pún đến z s? Cậu vốn k thjx uống những thứ này mk!” Lát sau, tjęp tân mặg thức uống ra. Sakura nhìn ly whisky một lúc ròi uống thử. Sau khi nhấp thử một chút, cô ho sặc sụa. Tomoyo thấy z lộn ns

- Sakura, cậu k uống đk thì đừng có!

Sakura vẫn k trl, cô cảm ly whisky lên cổ uống hết vs một tâm trạng ko khá gì. Sau khi uống hết, cô lặj tiếp tục gọi thêm một ly nữa. Tomoyo nhìn Sakura mk lo lắng

- Cậu đừng uống nữa mk, Sakura! Một li là đủ rồi..

Tomoyo đành lấy ly rượu từ tay Sakura để xuống bàn. Mặc cko những lỏj can ngăn của cô pn thân, Sakura vẫn cứ tiếp tục gọi một ly khác ra. Tomoyo nhìn Sakura vs đôi mắt bất lực ko thể làm gì được. Lát sau, nhân lúc Sakura k để ý, Tomoyo lén vào nhà vệ sịnh, cô lấy điện thoại ra và bấm máy gọi cko Syaoran

- Syaoran à, jờ cậu có rảnh k?

- Tớ đặg ở nhà, có j k? - Syaoran ns

- Cậu có thể tót quán nước cuối đường gần trường mình đk k? - Tomoyo ns nhỏ - Sakura và tớ đặg ở đây!

- Cái j? - Syaoran hét lên - S các cậu lặj ở trog đó? Quán đó... Thuj tớ tót lộn!

Syaoran vội gác máy rồi rủ Eriol cùng đi theo.

Sau khi gọi cho Syaoran xong, Tomoyo quay lại với Sakura. Cô nhìn những cái ly trên bàn “Trời! Cậu uống nhiều thế này rồi sao, Sakura?” rồi nhìn Sakura đang gục lên gục xuống, cô đã say! Bỗng có một tên con trai đi tới ngồi gần Sakura

- Sao e uống nhiều thế? Đang buồn à? - tên đó nắm tay Sakura - Đi chơi với anh đi, vui lắm!

Tomoyo thấy vậy liền nắm tay Sakura lại

- Cậu ấy sẽ không đi đâu hết!

- Oh! Nhìn em kỹ đi đây! - tên con trai ấy nhìn Tomoyo - Hay là hãy em đi với anh đi! - rồi nắm lấy tay Tomoyo

Sakura nghe thấy vậy liền quay sang và “BỐP” trên mặt khiến rõ bàn tay của Sakura

- Bẩm anh! - cô hét lên.

Hắn sờ tay lên chỗ vừa bị đánh rồi nhăn nhó cười

- Kỹ thuật đây!

Rồi hắn nắm chặt tay Sakura cổ họng cô đi. Tomoyo thấy vậy liền chạy đến tháo tay hắn ra khỏi Sakura

- Sakura! - Thả tôi ra! - Sakura vùng vẫy.

Nhưng như vậy hắn lại càng nắm chặt hơn. Bỗng một người con trai từ xa chạy đến và đâm vào mặt tên đó

- Cô ấy đã bảo thả ra rồi mà!

- Syaoran, Eriol hãy cứu tôi đi! - Tomoyo kêu gọi.

- Xin lỗi vì bọn tôi đến trễ! - Eriol nói rồi bước lại đứng cạnh Tomoyo.

Tên con trai ấy thấy vậy liền bỏ đi và không quên bỏ lại một cái nhìn hận thù. Sau khi mọi chuyện đã ổn, Syaoran quay lại nhìn Sakura thì thấy cô đang tiếp tục uống rượu. Anh chạy lại lấy ly rượu trên tay cô xuống nhìn những cái ly gần cô “Cậu ấy uống nhiều thế sao?”

Sakura thấy vậy không nói gì quay sang tiếp tục

- Cho tôi thêm một ly nữa!

- Cậu đừng tự hành hạ mình nữa! - Syaoran hét lớn.

Sakura vẫn im lặng, cô bưng ly rượu lên tiếp tục uống. Syaoran lại giật lấy ly rượu trên tay Sakura

- Đi rồi đó! Cậu thấy cái trò trẻ con này đi! - Syaoran tức giận - Mọi chuyện không như cậu nghĩ đâu!

- Nó như thế nào khi chính tôi và Tomoyo đã thấy như vậy! Cậu nói đi! - Sakura nói lớn.

- Tôi không phải giải thích với cậu đâu, nhưng thật sự người đó không phải là tôi - Syaoran khẳng định.

Sakura im lặng một lúc lâu và mọi người cũng không nói gì. Lúc sau Sakura bắt đầu cảm thấy mệt, cô tính tiền rồi bước xuống rồi quay rượu. Khi đi đến bước cô cảm thấy đầu mình như quay cuồng, mọi thứ trước mắt thì mờ dần, và do đứng không vững nên cô đã ngã xuống. Syaoran đi phía sau thấy vậy liền chạy đến đỡ lấy cô.

- Sakura! Cậu vẫn ổn chứ?! - Anh lo lắng lay Sakura

Nhưng Sakura đã thiếp đi.

- Chắc cậu ấy say rồi! - Tomoyo nói.

Syaoran nhẹ nhàng bế Sakura ra xe của anh, Eriol và Tomoyo cũng đi theo sau. Lên xe, Sakura tựa đầu vào Syaoran ngủ. Nhìn Sakura như vậy, anh thoáng mỉm cười “Tôi xin lỗi, Sakura!”

- Sao cậu lại ở trong quán đó? - Eriol hỏi.

- Sakura cứ một mực muốn vào. Tôi đã cố ngăn Sakura nhưng không được! - Tomoyo nói đầu - Tôi xin lỗi, Syaoran!

- Không sao đâu, đừng như vậy! Là do tôi sai đây! - Syaoran nói.

- Đk rồi! Jờ ta fải đưa Sakura về nhà cậu ấy jk rồi tính tiếp - Eriol ns rồi lái xe về nhà của Sakura.

Đến nhà Sakura, Syaoran bế Sakura vào nhà, Eriol và Tomoyo jk theo sau

- Tiểu thư Sakura! - quản gia Mika nhìn Sakura trên tay Syaoran.

- Suyt! Cậu ấy chỉ ngủ thuj! Chì k cần lo đâu!

Ns rồi Syaoran bế Sakura lên phòng cô. Anh đặt Sakura xuống giường rồi kéo chăn lên đắp cko cô. “Syaoran!” Sakura khẽ gọi tên a trong giấc ngủ. Syaoran nghe thấy z vội quay lại nhìn Sakura, a ngồi xuống cạnh cô

- Tớ ở đây, ngay bên cậu! - Anh nhìn Sakura ngủ rồi khẽ cười - Tớ pk cậu pùn lằm, vì tớ! Tớ xin lỗi!

Rồi anh khẽ đặt một nụ hôn lên trán Sakura

- Ngủ ngon nê!

A đứng lên rồi rời khỏi phòng Sakura, nhẹ đóng cửa lại xuống phòng khách.

- Cậu ấy ngủ rồi à? - Tomoyo hỏi

- Ủk! Cậu ấy đã ngủ rồi! - Syaoran gật đầu.

- Jờ chúng ta về thuj, kũng muộn rồi! - Eriol ns.

Rồi ba người đứng lên ra về. Chờ Eriol và Tomoyo đã ra xe trước, Syaoran quay lại ns vs quản gia

- Chị Mika! Ság maj Sakura dậy phjên chị...chăm sóc cko cậu ấy...à...- Syaoran gãi đầu - phjên chị chuẩn bị cko cậu ấy bữa ság...có thể...giải rượu... Trờj oj fải ns s đây nhì? - Syaoran bối rối.

Chị quản gia nhìn Syaoran cười nkur hiểu đk ý của a

- Tớ pk rồi ạ! Cậu yên tâm jk, chăm sóc cko tiểu thư là bổn phận của chúng tớ mk!

- À! Núi z thì phjên chị nê!

Syaoran ns rồi cúi đầu chào ra về. Sau khi rời khỏi nhà Sakura, Eriol và Syaoran đưa Tomoyo về, sau đó hai người họ ms về nhà của mình.

Ság hum sau, những tia nắng rọi wa cửa sổ vào phòng Sakura, cô từ từ mở mắt ngồi dậy

- Sao đầu mình đau vá z nè! Hum wa đã có chuyện j z?

Sakura ôm đầu cố nkó lại chuyện hum wa đã xảy ra nhưng k s nkó nổi s cô lại về đk nhà. Cô vội xuống giường thay đồ khi thấy đồng hồ đã chỉ hơn 6h.

- Tiểu thư dậy rồi à! - quản gia ns khi thấy Sakura xuống cầu thang - Tiểu thư thấy khỏe hơn ckura?

Sakura jk lại phía bàn ăn, cô kéo ghế ngồi vào.

- E cảm thấy khá hơn rồi! Nhưng s hum nay lại có những món này? Từ trước đến jờ e đâu có thấy đâu?

Sakura hỏi khi nhìn thấy những món ăn khác vs hằng ngày cô hay ăn vào buổi ság.

- Những món này có thể giúp giải rượu đấy ạ! - quản gia đáp lại - Hum wa cậu Syaoran đưa tiểu thư về trong tình trạng rất say, sau đó cậu ấy dặn chúng tớ chuẩn bị những món này cko tiểu thư đấy ạ!

- Cái j? Syaoran đưa em về ư? - Sakura hét toáng lên - Sao lại nkur thế đk chứ?!

- Chính cậu ấy đã bế tiểu thư vào phòng nữa. Cậu ấy rất lo cko tiểu thư!

Sakura đỏ mặt cúi gầm xuống “Trờj oj, hum wa đã có chuyện j z nè!”

Bạn đang đọc truyện *Lời Hứa Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Sau khi Sakura dùng bữa sáng xong, cô lên xe đến trường.

- Sakura, cậu đến rồi à?! - Tomoyo hỏi khi thấy Sakura bước vào lớp

Syaoran và Eriol quay sang nhìn khi nghe Tomoyo nhắc tới Sakura.

- Ủk! Chào các cậu! - Sakura ngồi vào chỗ của mình - Tomoyo, tớ có chuyện muốn nói với cậu, chúng ta đi ra ngoài một lát có được không?!

Tomoyo gật đầu rồi cả hai người họ cùng nhau ra ngoài trong sự tò mò của Eriol và Syaoran

- Không phải họ đi đâu nhỉ?

- Tớ cũng không biết nữa!

Chuông reo lên báo hiệu giờ vào học đã đến, Sakura bước vào lớp ngồi vào chỗ của mình

- Cậu nói nhỏ gì, Tomoyo! Tớ không nghe thấy gì! - Sakura nói nhỏ với Tomoyo

- Ủk! Tớ biết rồi! - Tomoyo nhìn Sakura đáp lại và cũng không quên kèm theo một nụ cười cho Eriol và Syaoran ngồi gần đó, khiến hai người họ không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Hôm nay là thứ bảy nên các học sinh đi về sớm. Sakura xách ba lô chạy ra khỏi cửa

- Tomoyo, tớ đợi cậu ở công viên gần trường nhé!

Nói rồi Sakura bỏ đi bỏ Tomoyo lại một mình cùng với Eriol và Syaoran

- Cậu và Sakura định làm gì mà sáng giờ cứ ấp mờ rì rầm z? - Eriol nhìn Tomoyo - Làm gì và Syaoran hỏi tò mò đấy!

- À không có gì đâu mà! - Tomoyo đáp lại - Syaoran nhé! Sakura nhờ tớ nhắn lời cảm ơn tới cậu đấy!

- Cảm ơn ư? - Syaoran ngạc nhiên

- Ủk! Vì chuyện hôm qua đó!

- Tớ và cậu cũng có đưa Sakura về mà, sao cậu ấy chỉ có cảm ơn cậu z, Syaoran? - Eriol nhìn Syaoran có vẻ chăm chú

- Cậu thấy việc chọc mình đi được không Eriol - Syaoran hét vào Eriol - Z còn chuyện... - Syaoran quay sang Tomoyo

Tomoyo như hiểu ý Syaoran bèn đáp

- Chuyện đó thì tớ đã giải thích cho Sakura rồi, nhưng tớ nghĩ... - Tomoyo ngập ngừng - cậu nên giải thích rõ hơn cho Sakura đi...

- Tớ biết rồi! - Syaoran đáp lại

- Thấy nào! Đừng như z nữa, chẳng phải cậu vẫn còn cơ hội đó sao?

Eriol nhìn Syaoran, suy nghĩ lúc lâu rồi mang cặp vào

- Ủk! Đi thôi Tomoyo, chúng ta đi tới công viên nào. Sakura chẳng phải đang đợi chúng ta sao?

“Chúng ta? Chẳng lẽ cậu ấy không biết rồi?” Tomoyo ngạc nhiên rồi cùng Eriol đi theo Syaoran.

Ở công viên, Sakura vẫn đang ngồi đợi “Sao bọn họ lâu thế nhỉ?” cô lấy chân chạm vào mặt nước gần chỗ cô đứng. Bỗng cô thấy dáng một người con trai hiện trên mặt nước đang đi tới

- Chào! Cậu vẫn còn nhớ à chứ?!

Sakura ngược lên nhìn người con trai ấy, cô cố gắng nhớ “Người này... không lẽ là người mình đã gặp ở quán rượu hôm qua? Nhưng anh ta làm gì ở đây?” - Cậu nhớ nhầm à?! - a ta tiến tới nâng cằm Sakura lên

- Anh muốn gì? - Sakura gạt tay anh ta ra rồi lùi lại

- Sao lại lớn thế z? - anh ta nhếch mép cười - Yên tâm đi anh sẽ không làm gì cậu nếu cậu chịu đi theo anh một cách ngoan ngoãn!

Ns rồi anh ta nắm tay Sakura lộ cô jk, Sakura vội giựt tay lại

- Tội ko ngoan nkư a nghĩ và tội kũng chẳng mún theo anh!

Sakura quay lưng định bỏ chạy nhưng người con trai ấy đã nhanh tay nắm Sakura

- Thả tôi ra! - Sakura hét lên - Thả...urm...urm..

Hắn đã bịt miệng cô lại bằng một miếng vải có tẩm sẵn thuốc mê. Cô cố gồng vùg vẩy để thoát nhưng ko đk. Mắt cô mờ dần và cô ko thể nào chống cự đk nữa. Rồi cô ngất jk.

- Cô cứ đầu thật!

Hắn nhanh chóng bế Sakura jk về chiếc xe đag đậu trước công viên.

Lát sau, Syaoran cùng Eriol và Tomoyo tới công viên

- Sakura, cậu ấy jk đâu rồi nhỉ? - Tomoyo nhìn xung quanh

- Chắc cậu ấy jk mua nước hay jk đâu đó rồi - Eriol ns

- Z thì chúng ta sẽ đợi cậu ấy quay lại z! - Syaoran ns rồi ngồi xuống cái ghế đá gần đó.

Hơn nửa tiếng chờ đợi, mọi người bắt đầu mất kiên nhẫn

- Có khi nào cậu ấy về rồi k? - Eriol đứng lên

- K thể nào đk - Tomoyo ns - Tôi đã thử gọi về nhà cậu ấy rồi, chị Mika ns cậu ấy vẫn ckura về!

- Z thì cậu ấy có thể jk đâu đk cơ kư?! - Syaoran lo lắng - Đây là...Tomoyo cái này fạy là của Sakura k?

Syaoran hỏi Tomoyo khi anh tình cờ thấy đk cái nơ mk Sakura đeo lúc sáng ở dưới đất.

- Ủk! Nhưng s nó lại ở đây đk kư?! - Tomoyo thắc mắc - Ko lẽ cậu ấy gặp chuyện j rồi s? - Tomoyo lo lắng

Eriol thấy z đến bên Tomoyo

- Cậu đừng lo. Hay jò chúng ta chia nhau ra tìm cậu ấy xem s.

Ns rồi ba người cùng nhau chia ra tìm Sakura suốt cả buổi chiều. Cko đến khi gần tối

- Tôi vẫn k thấy cậu ấy đâu cả! - Eriol ngồi phịch xuống đất.

- Tôi kư z! - Tomoyo ns - Syaoran còn...?

Tomoyo ngưng lại khi thấy Syaoran lắc đầu. Mọi người đều tuyệt vọng

- Fạy chị cậu ấy có mag theo điện thoại thì hay wá! - Eriol ns.

- Đúng rồi! - Tomoyo zui mừng - Sáng nay Sakura có mag theo điện thoại thì fạy!

- Cậu ns thật ckư?! - Syaoran hỏi khi nghe Tomoyo ns.

Tomoyo gật đầu. Cô lấy điện thoại ra gọi cko Sakura.

Tại một căn biệt thự trong một nhà kho nhỏ sau vườn, tiếng chuông điện thoại cứ reo mãi. Sakura từ từ tỉnh dậy “Ồ đây là đâu z? Tay mình...” cô cố gồng ngồi dậy khi pk tay mình đã bị trói chặt

- Chà! Cô tỉnh rồi ư? - Gin-người mk Sakura đã gậy ở công viên đẩy cửa bước vào

- Thật ra a mún lm j hả?

- Lm j ư? Chẳng làm j hết! Mk trông cô kư xinh nhỉ, chả trách...

Gin đưa mặt lại gần Sakura, khẽ vuốt nhẹ má tóc cô. Hắn mạnh tay đè Sakura xuống sàn rồi hắn nhẹ nhàng kéo chiếc nơ trên áo cô, cạy chiếc nút áo đầu tiên của cô ra

- Đừng mk! Tránh xa tôi ra...- Sakura hét lên, nước mắt cô sắp tuôn ra vì sợ

- Thưa ngài, tiểu thư cko gọi ngài và cô gái này! - một người chạy vào báo

Gin đứng lên cười

- Đk rồi ngươj ra trước jk - hần quay sag Sakura - Tiểu thư đag mún gặp chúng ta đây!

Ns rồi hần lộ cô ra ngoài “Tiểu thư ư? Thật ra chuyện này do aj làm?”

Ở công viên, mọi người vẫn đứng ngòj k yên

- Chúng ta đã gọi cả chục cuộc rồi mk Sakura vẫn ko bắt máy! - Tomoyo ns

Syaoran nãy giờ vẫn jm lặg nhưng trog lòng thì lo lắng, anh đứng lên lấy điện thoại của mình ra bấm số gọi

- Tội là Syaoran đây! Anh có thể xác định vị trí giúp tôi số điện thoại ***** đk ko?

- Dạ đk thưa thiếu gia! Xin thiếu gia chờ chút! - người bên kja trl lại

- Z thì gọi bản đồ đến cko tôi khi tìm đk địa điểm!

Ns rồi Syaoran cúp máy.

- Syaoran, ko lẽ cậu định...-Eriol ngạc nhiên.

Syaoran nhắm mắt lại thở dài một cách nặng nề

- Đúg z! Tôi có một cảm giác rất bất an! Tôi lo cko cậu ấy lắm!

Lát sau điện thoại Syaoran reo lên

- Thưa thiếu gia tôi đã tìm đk rồi ạ!

- Đk rồi! Cảm ơn a nhìu!

Syaoran gác máy rồi mở điện thoại ra xem bản đồ. Anh gọi xe đến rồi cùg vs Tomoyo và Eriol jk đến địa điểm nkur trog bản đồ.

Tại ngôi biệt thự

- Tiểu thư, tôi và cô ta đã đến rồi!

Gin đẩy Sakura tới phía trước một cô gái đag đứng

- Cô là aj? Tại s lại bắt tôi đến đây? - Sakura hỏi cô gái ấy.

Cô gái ấy cười lớn rồi quay lưg lại

- Cô thật sự mún pk s?

- Cô...cô là...Yumi... Yumi Suzuki - Sakura ngạc nhiên.

- Ấy, z là cô kũg pk tôi sao? Xem ra tôi khá nổi tiếg trog trường nhĩ? - Yumi quay sag Gay rồi nhìn Sakura - Đồ ngốc! Ngươj nữ lòg nào dám trớ một đươg kịm tiểu thư s? Cớj trớ cko cô ta nhanh!

- Vậg thưa tiểu thư! - Gay tuân lệnh lm theo.

Sau khi Sakura đk cớj trớj, Yumi nhếch mép cười.

- Cô mún lm j hả? - Sakura nhìn Yumi.

- Làm j à?! - Yumi tiến tới gần Sakura - Cô thật sự ko pk ư?

Ns rồi cô giơ tay lên và “Bốp“. Khuôn mặt của Sakura giờ đây jn rõ bàn tay của Yumi và khuôn mặt xnh xắn của cô bắt đầu rướm máu.

- Cô thật là pk đóg kịch, Sakura! Tất cả những chuyện ngày hum nay là do cô gây ra tất cả! - Yumi hét lớn - Chính cô là người đã cướp jk Syaoran của tôi!

- Syaoran ư? - Sakura ngạc nhiên khi nge Yumi nhắc đến tên Syaoran.

Chương 17

- Syaoran ư? - Sakura ngạc nhiên khi nghe Yumi nhắc đến tên Syaoran.

- Đúng z! Tôi thích Syaoran đấy thì sao? Đáng lẽ Syaoran đã thuộc về tôi nhưng từ lúc cô xuất hiện thì mọi thứ đều thay đổi cả. Tôi đã dùng đủ mọi cách để cảnh cáo cô nhưng có lẽ cô chẳng pk sợ là j cả!

- Cô đang ns j z? Tôi thật sự ko hiểu những j cô đang ns cả! - Sakura hoảng sợ

- Tôi jờ này cô còn đóng kịch đk sao, Sakura. Ko lẽ cô ngốc đến nỗi ko hiểu ra ư! Nếu z thì để tôi ns cko cô pk - Yumi quay lưng bước lại ghé ngồi - Mọi chuyện từ trước đến jờ cô gặp fải đều là do tôi làm cả. Từ bức thư đe dọa, việc khóa cửa phòng nhạc và...kể cả việc ở gần trung tâm mua sắm..

- Trung tâm.. Ko lẽ...- Sakura ngạc nhiên

- Đúng z! Chính tôi là người gây ra mọi chuyện. Người hum đó cô gặp ko fải là Syaoran mk là do Gin giả đấy!

Ns rồi Yumi cười lớn

- Tại sao cô lại fải làm z ckư? - Sakura hét lớn - Tôi đã làm j cả?

- Làm j ư? Tôi mún cướp lại Syaoran từ tay cô, tôi ko mún nhìn thấy cô quanh quẩn bên Syaoran. Thứ nkur cô nhìn là ghét nhất, ko pk Syaoran lại thích cô ở đê mê nào nữa!

Yumi nhìn Sakura vs ánh mắt khinh bỉ rồi ra hiệu cko bọn đàn em đang đứng gần đó. Trog chốc lát, bọn chúng đã đứng xung quanh Sakura vạy ba đứa

- Cô mún làm j hả? - Sakura nhìn xung quanh lo sợ

- Đánh cô ta! - Yumi ra lệnh

Trog chớp mắt bọn chúng đã xông đến đánh Sakura tót tấp vào bụng, vào lưng cô. Một đứa đá vào chân cô khiến cô khụy xuống và trog chốc lát Sakura đã nằm dưới đất.

- Làm ơn...dừng lại jk mk! - Sakura thều thào van xin - Dừng...đánh nữa

Yumi ngồi nhìn cô vs ánh mắt thích thú. Gin thấy z liền ns

- Thừa tiếp thư, tôi nghĩ z đk rồi, nếu còn tiếp tục tôi sợ cô ta sẽ chịu ko nổi đâu!

- Ngươi yên tâm! Ta pk khi nào nên dừng mk!

Ns rồi Yumi tiếp tục thưởng thức tiết mục do tự cô tạo ra.

- Dừng lại ngay! - một tiếng hét vang lên

Yumi quay đầu lại nhìn xem đó là aj thì

- Syaoran! Sao anh lại pk đk nỗi này? - Yumi nkur chết đê đê khi thấy Syaoran

Syaoran ko trl mà nhanh chóng chạy đến bên Sakura

- Sakura, cậu ko sao ckư?!

Syaoran đỡ Sakura dậy, anh nhìn những vết thương khắp người cô

- Tổ ko sao! - Sakura ns vs giọng yếu ớt rồi gượng cười - Cậu đừng lo!

- Z mk còn ns ko sao nữa! Để tôi đưa cậu về!

Ns rồi Syaoran dịu Sakura jk bỏ mặt sự tồn tại của Yumi lúc đó

- Anh ko đk mng cô ta jk! - Yumi hét lên. - Tại sao ko? - Syaoran nhìn Yumi - Từ lâu tụi đã pk có người mún hạy Sakura nhưng tụi ko nghĩ đó là cô. Cô khiến tụi hơi thất vọng về cô đấy...

- Em làm tất cả chuyện này là vì anh mk! Em thix anh rất nhìu! Chính cô ta... - Yumi chỉ tay về phía Sakura

- Nhưng tụi ko thix cô! - Syaoran cắt lời Yumi rồi quay sag nhìn Sakura vs ánh.mắt dịu dàng - Người tụi thix chỉ có một và sẽ mãi nkur thế!

Yumi khụy xuống khj nghe Syaoran ns nkur thế, nước mắt cô bắt đầu rơi

- Tại sao? Tại sao kư? Em có j thua cô ta? - Yumi hét lớn - Nếu em đã ko có đk anh thì kũg ko aj có thể có đk anh! - Yumi chỉ tay về phía Syaoran - Bắt hết tất cả lại!

Một đám người nghe lệnh Yumi tiến về phía Syaoran.

- Cậu ở yên đây đừng jk đâu nê! - Syaoran quay wa Sakura.

- Nhưng...

- Đừng lo! Tớ sẽ bảo vệ cậu mk!

Syaoran ns rồi lao vào đám người đang tiến tới. Sakura nhìn Syaoran mk lòng ko khôg lo lắng.

- Sao z, cô đang lo àk?

- Yu...mì! - Sakura quay lại

- Xem ra Syaoran thix cô thật rồi nhĩ? Anh ấy dám lều cả mạng để bảo vệ cô!

- Cô mún j?

- Ko có j! Chỉ là mún cko cô xem thứ này!

Ns rồi Yumi lấy ra một chiếc vòng tay hoa anh đào đưa trước mặt Sakura. “Vòng tay của mình, sao cô ấy có đk nó. Ko lẽ nó rơi ra lúc bọn họ đánh mình?” Sakura nhìn xuống tay mình tìm chiếc vòng

- Cô thật bất cần! Vòng tay của người mình ju tặng kũg ko giữ nổi! - Yumi ns khích Sakura

- Trả chiếc vòng đó cko tụi!

- Có giỡ thì wa đây mk lấy! - Yumi nhếch mép.

Sakura tiến lại phía Yumi dành lại chiếc vòng của mình. Ở chỗ Syaoran, Eriol chạy vào cùg vs đám vệ sĩ của nhà Syaoran.

- Xjn lỗi tớ đến hoj trễ! - Eriol cười.

- Jờ này mk cậu còn thời gian để xjן vs lỗi nữa hả? Đến giúp tớ một tay jk...

Lát sao, đám người của Yumi đã bị khống chế. Cùng lúc đó ở phía của Sakura, cô đang lấy lại chiếc vòng từ Yumi, nhưng trog lúc giằng co vs nhau, Yumi đã vứt chiếc vòng xuống hồ.

- Chiếc vòng! - Sakura nhìn theo.

Và nhân lúc Sakura sơ hở, Yumi đã xô Sakura xuống hồ.

- SAKURA! - Syaoran hét lên khj thấy Sakura té xuống hồ.

Anh chạy nhanh lại hồ rồi nhảy xuống cứu Sakura. Sau một lúc, Syaoran đưa Sakura lên bờ.

- Sakura! - Syaoran lay nhẹ Sakura

- Syao...ran! - Sakura thều thào - Chiếc vòng...

- Của cậu đây! - Syaoran ns rồi đeo chiếc vòng vào tay Sakura.

- Cảm ơn...cậu! - Sakura ôm chiếc vòng vào lòng rồi ngất jk trog vòng tay của Syaoran. Syaoran bế Sakura lên, người cô thì ướt sũng, anh nhanh bế cô ra xe.

- Eriol, chuyện ở đây tớ nhờ cậu giải quyết!

- Ủk! Cậu về trước jk. Tomoyo đang đợi ở ngoài xe đấy! Vì tớ sợ nguy hiểm nên ko cko cậu ấy vào!

Syaoran bế Sakura vào xe, nhìn những vết thương trên người cô, nhìn khuôn mặt thỉnh thoảng nhăn nhó của Sakura vì đau, Syaoran càng lo lắng, càng đau hơn rất nhiều!

- Sakura! - Tomoyo lo lắng, tự trách mình khi thấy Syaoran bế Sakura ra - Sao lại ra nông nổi này chứ?! Lỗi tại tớ cả, lẽ ra tớ ko nên để Sakura đợi ở công viên.

- K. fải lỗi của cậu đâu! Chuyện này ko aj mún xảy ra cả! - Syaoran an ủi - Jờ chúng ta ko thể đưa cậu ấy về nhà trong tình trạng như z đk!

- Z thì wa nhà cậu vs Eriol jk! - Tomoyo đưa ra ý kiến.

- Qua nhà tớ ư? Sao ko fải là nhà của cậu?

- Ủk! Vì nhà tớ còn có mẹ, nín như mẹ tớ hỏi thì sao? Còn nhà cậu thì chỉ có cậu và Eriol, vì thế chúng ta k lo bị phát hiện. Vs lại...nín ở nhà cậu thì cậu cũng đỡ fải lo cko cậu ấy hơn, fải k? - Tomoyo cười và đưa ra lý do chính đáng

- Ủk...kũng đùng! - Syaoran gật gù

- Z thì tớ sẽ gọi wa nhà Sakura để xin cko cậu ấy ở lại nhà pn của cậu ấy choj vài ngày nka!

Ns rồi Tomoyo lấy điện thoại ra bấm máy gọi.

- Ồ...-Syaoran chưa kịp ns j thì Tomoyo quyết định - Thuj, z thì tùy cậu z!

Sau đó Syaoran và Tomoyo đưa Sakura về nhà Syaoran như đã ns, rồi chăm sóc cko Sakura.

Sáng chủ nhật đẹp trời, trong một căn phòng tại nhà Syaoran, Sakura từ từ mở mắt ngồi dậy. Cô nhìn những vết thương trên người cô đã đk băng bó một cách cẩn thận rồi nhìn khắp căn phòng rộng lớn “Đây ko fải là phòng mình ư? Mình đang ở đâu thế này?”

- Sakura! Cậu tỉnh rồi à? - Tomoyo mở cửa bước vào và zuj mừng khi thấy Sakura đã tỉnh - Cậu bất tỉnh từ hôm wa đến jờ, tớ lo cko cậu lắm! - Ns rồi Tomoyo ngồi xuống cạnh Sakura.

- Tớ xin lỗi vì đã làm cậu lo, Tomoyo! - Sakura gật đầu cười - Mk đây là đâu z? Sao tớ lại ở đây?

Tomoyo nhìn Sakura cười rồi giải thích cko Sakura

- Đây là phòng của Syaoran! Tớ wa cậu ấy đưa cậu về, nhưng vì sợ gia đình cậu lo lắng nên ms đưa cậu về nhà cậu ấy!

- Đây là...phòng...của Syaoran sao? - Sakura ngạc nhiên khi nghe Tomoyo ns.

Tomoyo chỉ mỉm cười gật đầu nhìn Sakura. Cô đỏ mặt ns k nên lời

- Z Syaoran...cậu ấy...

Tomoyo như pk đk Sakura định ns j, cô bèn ngắt lời

- Cậu ấy đang ngủ ở dưới phòng khách đấy! Hôm wa cậu ấy đã thức suốt đêm để chăm sóc cko cậu. Ms nãy tớ thấy cậu ấy có vẻ đã mệt nên đã kêu cậu ấy ngủ một chút để lấy sức. Xem ra thì có lẽ cậu ấy lo cko cậu lắm đấy, Sakura!

- Z àk! - Sakura cúi đầu ns nhỏ.

Đôi mắt Sakura thoáng buồn khi nghe Tomoyo ns thế “Syaoran, tớ xin lỗi vì đã khiến cậu lo!” Tomoyo nhìn Sakura vs ánh mắt dịu dàng như hủi đk những j Sakura đang nghĩ

- Sakura, cậu ở đây nke, để tớ xuống lấy bữa sáng lên cko cậu!

Sakura chỉ jm lặng gật đầu. Ns rồi Tomoyo mở cửa bước ra khỏi phòng, xuống đến phòng khách

- Tomoyo, cậu ấy tỉnh rồi à?

Tomoyo quay lại thì thấy Syaoran đang ngồi dậy nhìn cô

- Cậu ấy chỉ vừa ms tỉnh thuj! Cậu nghỉ ngơi thêm chút jk, để tớ chăm sóc Sakura cko! Cậu đã thức suốt đêm rồi còn j...

- Tớ cảm khá hơn rồi! Để tớ mag bữa sáng lên cko cậu ấy cko! Cậu ngồi ns chuyện vs Eriol jk, kéo cậu ấy trách tớ bây giờ - Syaoran liếc nhìn Eriol đang ngồi gần đó rồi cười

- Syaoran! Cậu ns j z hả? Tớ ko hẹp hòi nkur cậu nghĩ đâu nka! - Eriol tức giận

- Rồi, rồi, cậu lm j mk dữ z, tớ chỉ jỡn chút thuy mk! - Syaoran cười rồi quay sang Tomoyo - Cậu ngồi choj jk, để tớ làm cko!

Ns rồi Syaoran bỏ xuống bếp, lát sau, anh mag bữa sáng lên lầu cko Sakura.

- Mọi chuyện hum wa sao rồi, Eriol? - Tomoyo hỏi

- À, tớ đã xử lí xong cả rồi!

- Z còn...Yumi?

- Kĩng z, tớ đã giao tất cả cko cảnh sát, nhưng chắc cô ta sẽ đi bảo lãnh bố mẹ cô ta. Dù s thì tớ nghĩ cô ta cũng ko dám làm j nữa đâu, cậu đừng lo!

Eriol ns rồi quay sang Tomoyo cười

- Cảm ơn cậu!

- Hả? - Eriol ngạc nhiên - Vì chuyện j?

- Vì tất cả! - Tomoyo nhìn Eriol rồi mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Lời Hứa Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Sau khi xuống bếp, Syaoran bước về phòng của mình, anh khẽ gõ cửa rồi đẩy nhẹ cánh cửa. Sakura quay sang nhìn, cô ngạc nhiên khi thấy Syaoran mag bữa sáng lên cko cô mk ko fạy là Tomoyo. Syaoran bước đến gần chiếc giường của Sakura rồi để thức ăn xuống bàn.

- Cậu thấy trog người sao rồi? - Syaoran ngồi xuống bên cạnh Sakura.

Sakura ko trl, chỉ jm lặng hồi lâu. Bỗng giọt nước mắt Sakura rơi xuống, cô thúc thích khóc.

- Sao z? - Syaoran nhìn Sakura lo lắng - Cậu cảm thấy còn đau ở đâu à?!

Sakura khẽ lắc đầu rồi nức nở nkur đứa con nít.

- Hay là...tớ đã làm j sai? - Syaoran bối rối - Niu z thì cko tớ xin lỗi cậu! Cậu nín jk!

Syaoran dỗ dành Sakura, nghe Syaoran ns nkur z, Sakura càng nức nở nhiều hơn

- Syaoran...tớ...xin lỗi cậu! - Sakura ns trog tiếng nấc nghẹn ngào - Tớ xin lỗi... vì đã làm cko cậu lo...vì đã đối xử vs cậu ko tốt...vì đã ko tìn vào những j cậu ns...

Sakura bỗng ngưng lại khi Syaoran ôm cô vào lòng nhẹ nhàng an ủi cô

- Cậu ko có lỗi! Mọi chuyện đều là ngoài ý muốn cả nên tớ ko có trách cậu đâu! Có điều...tớ muốn cậu hứa rằng cậu ko đi uống rượu, ko đi hành hạ bản thân mình và cũng ko đi liêu lĩnh nữa nhé! Vì tớ ko muốn cậu gặp bất kì chuyện j cả! Cậu có pk khi tớ thấy cậu như thế tớ đã lo lắng hay ko?...

Sakura dựa người vào Syaoran khẽ gật đầu

- Tớ hứa vs cậu! Tớ sẽ ko làm thế nữa đâu!

Syaoran nhẹ nhàng đẩy Sakura ra, anh khẽ lau những giọt nước mắt còn đọng lại trên mi cô rồi và dịu dàng ns

- Cậu nít jk! Đừng khóc nữa! Tớ ko thix cậu khóc chút nào vì...tớ thấy trông cậu khi cười dễ thương hơn nhiều!

Sakura đỏ mặt khi nghe Syaoran ns như z

- Mk cậu thật sự ko còn bị thương ở đâu ckú?! Những vết thương đó...- Syaoran nhìn những vết thương
- Tớ ổn mk! - Sakura gật đầu - Cậu đừng lo nữa! Nhìn cậu lo cko tớ trông cứ nkư...nkư j ta? - Sakura suy nghĩ
- Cậu dám ns xấu tớ à?
- K có mk...hìhì...Tha cko tớ jk!

Sakura và Syaoran lạy jỡn vs nhau nkư trước rất zuj zẻ.

- A! Đau...wá! - Sakura khẽ thốt lên nhăn nhó
- Tớ làm cậu đau à? - Syaoran nhìn vết thương của Sakura
- Hìhì...tớ jỡn thuj mk! K có đâu! - Sakura cười - Cậu đã bị tớ lừa rồi!
- Cậu...dám lừa tớ sao? - Syaoran nhìn Sakura “Cậu lạy nkư thế nữa rồi! Sao lạy cứ fạy giấu tớ ckú?! May là tớ hủ cậu đấy!”

Sakura lẻ lưỡ ra trêu Syaoran.

- Thuj, jỡn z là đk rồi! Cậu ăn ság jk rồi còn uống thuốc! - Há? Thuốc j? Tớ có bệnh đâu?
- Cậu ko bệnh nhưg những vết thương trên ngườj cậu thì sao? Cậu fạy uống đề nó chóng lành lạy ckú! - Syaoran giẫy thix
- Thuj mk! Thuốc đắng lắm! - Sakura than
- Đắng thì kũg fạy uống ckú! - Syaoran bưng tô súp nóg lên đút cko Sakura - Nè! Ăn nhanh jk rồi còn uống thuốc...

Sakura chần chừ mãi rồi cũng ngoan ngoãn nge lờj Syaoran ăn rồi uống thuốc. Sau khj ăn xog, Syaoran đứng lên cầm khay đưng tô và ly lên

- Cậu ở đây chờ chút nké! Tớ mag nhữg thứ này xuốg sẵn tịen tớ sẽ kêu Tomoyo và Eriol lên ns chuyện vs cậu!
- Ủk! - Sakura gật đầu.

Lát sau, Syaoran cùg Tomoyo và Eriol vào phòng thăm Sakura, khj mở cửa bước vào cả ba ngườj ko thấy Sakura đâu cả, căn phòng thì trống tron.

- Sakura đâu rồi? - Tomoyo hỏj nhìn quanh căn phòng
- Tớ vừa bảo cậu ấy ở đây mk! Cậu ấy có thể jk đâu ckú? - Syaoran lo lắng - Để tớ thử jk tìm cậu ấy!

Ns xog, Syaoran chạy khắp nơi trog biệt thự để tìm Sakura “Cậu jk đâu nữa rồi, Sakura!”, rồi anh chạy ra sau vườn

- Sakura, cậu có ở đây ko?
- Tớ ở đây nèk! - Sakura ns lớn.

Syaoran nge thấy tiệg Sakura trl lạy bèn chạy nhanh tới chỗ Sakura

- Cậu ra đây làm j z? - Syaoran vừa ns vừa thờ dốc - Pk tớ tìm cậu khắp nơi ko?
- Tớ chỉ mún ra đây hít thở ko khí một chút thuj! - Sakura ngắt lờj Syaoran làm nũg - Đừng lo nữa mk, tớ chỉ mún ra đây choj thuj, ko lẽ cậu ko cko à?!
- Ý tớ ko fạy z! Tớ chỉ sợ cậu ckura khỏe...
- Tớ khỏe mk! - Sakura khẳng định - Tớ còn có thể jk và chạy nkư bình thường đây nè!

Sakura chạy vòg quanh khu vườn cko Syaoran xem

- Cậu thấy ckura, tớ đã ns...Á...
- Coj chừng đó!

Syaoran hét lên khj Sakura chạy ko để ý gốc cây gần đó và cô đã vấp fạy nó. Anh chạy nhanh lạy phía Sakura

- Cậu ổn ckú, Sakura?
- Đau wá! - Sakura khẽ rên lên.

Syaoran nhìn xuống chân cô, vết thương trên chân cô hum wa jò đã nặng hơn.

- Cậu bắt cần wa đấy, Sakura! - Syaoran trách - Chảy máu rồi đây này!

Syaoran lấy trong túi ra một chiếc khăn tay rồi nhẹ nhàng băng vết thương lại.

Sakura ngồi nhìn Syaoran đang buộc vết thương lại cho mình, cô khẽ mỉm cười đỏ mặt, lòng cô có một điều gì đó rất vui và hạnh phúc.

- Này! Cậu đang cười gì thế? - Syaoran nhìn Sakura hoài nghi.

- À...Ko có gì. Vui thì cười thôi! - Sakura trả lời cố đứng lên. - Cần thận! - Syaoran thấy vậy bèn giúp Sakura đứng dậy.

- Cảm ơn cậu! - Sakura cười "Lúc nào cậu cũng bên cạnh tớ và lo lắng cho tớ cả, Syaoran! Tớ thật sự..." Sakura vội lắc đầu "Trời! Mình đang nghĩ gì nè!"

- Cậu sao vậy? - Syaoran nhìn Sakura vẻ khó hiểu.

- Hìhì...Ko có gì đâu, cậu đừng để ý làm gì! - Sakura gãi đầu "Cậu ấy mà không biết mình đang nghĩ gì thì chắc cậu ấy lại chọc mình nữa cho mà xem!"

- Hay là cậu đang nghĩ về tớ à? - Syaoran đoán.

- Cậu đừng có mà mơ! - Sakura hét vào mặt Syaoran, khiến anh bật tái lại

- Ko phải thì thôi, cậu làm gì mà dữ dằn!

- Cậu dám nói tớ dữ hả? - Sakura tức giận.

- Thôi, thôi tớ xin lỗi mà! - Syaoran cười rồi nắm tay Sakura đi lại một gốc cây to ở một góc vườn - Lại đây, tớ cho cậu xem cái này!

Sakura đi theo Syaoran đến gốc cây đó, Syaoran cắt tỉa

- Cậu còn nhớ nó chứ?

Sakura suy nghĩ lúc lâu rồi cô giật mình như nhớ ra điều gì đó

- Ko lẽ...nó là...

Như vậy Sakura chạy nhanh ra phía sau gốc cây.

- Đừng có chạy kìa, cậu đang bị thương mà! - Syaoran như vội chạy theo Sakura.

Sakura dừng lại trước gốc cây, khẽ lấy tay chạm vào thân cây rồi cười

- Syaoran! Nó vẫn ở đây à?

Syaoran bước gần tới Sakura

- Đương nhiên là nó vẫn ở đây rồi! - Syaoran cười - Đó là những kỉ niệm giữa tớ và cậu mà!

Sakura và Syaoran im lặng một lúc lâu

*Hồi tưởng 10 năm trước

- Sakura, cậu đang làm gì? - một cậu bé đội mũ màu hồng phách chạy tới

- Tớ đang định khắc hình lên thân cây ấy mà! Syaoran nè, hay là chúng mình cùng nhau choi khắc tên người mà mình quý nhất lên đây nào! - Sakura đưa ra ý kiến

- Ủk, núu cậu thích! - Syaoran gật đầu

Sau một lúc loay hoay cùng nhau

- Cậu khắc xong chưa, Syaoran?

- À, xong rồi! Cậu xem đẹp k?

- Hả? - Sakura ngạc nhiên - Cậu khắc tên tớ à?

- Ủk! - Syaoran ns - Cậu chính là người mk tớ quý nhất! Mk cậu khác tên tớ àk? - Syaoran nhìn vào dòng chữ mk Sakura đã khắc

- Ủk! - Sakura ngay ngàng đáp lại - Vì lúc nào cậu cũng bên cạnh để bảo vệ cko tớ cả. Tớ thật sự rất quý cậu, Syaoran!

*Kết thúc hồi tưởng

- Syaoran nè! - Sakura gọi

- Hà? Có chuyện...

Syaoran ckura kịp trl thì Sakura đã quay lại và chồm lên hôn vào má Syaoran một cái khiến Syaoran ko khỏi ngạc nhiên

- Cảm ơn cậu vì đã lun chờ tớ, vì đã lun bên cạnh bảo vệ và chăm sóc cko tớ! - Sakura đỏ mặt - Cảm ơn cậu vì tất cả, Syaoran-người mk tớ vẫn lun quý nhất!

Syaoran khẽ mỉm cười rồi kéo Sakura vào lòng a ôm chặt

- Tớ cũng z! Cậu sẽ lun là người tớ quý nhất và ju thương nhất, Sakura à!

Sáng hôm sau, Sakura đến trường cùng vs Syaoran, Tomoyo và Eriol

- Hôm nay sau khi tiết hx kết thúc chúng ta jk đâu choj nka?! - Sakura đưa ra ý kiến

- Ok! Lâu rồi chúng ta k jk choj vs nhau rồi. Hôm nay lại đi về sớm chúng ta fải tranh thủ jk choj ckừ, fải ko Syaoran? - Eriol ns rồi quay sang Syaoran cười

- Đùng j mk đùng! - Syaoran đánh Eriol một cái - Cậu suốt ngày cứ choj!

- Sao cậu lại đánh tớ? - Eriol nhăn nhó - Tại Sakura đòi jk choj trước nên tớ ms tán đồng vs ý kiến của Sakura thuj mk!

- Eriol ns đúng đó, chỉ là jk choj thuj mk - Sakura đồng ý vs Eriol

- Nhưng...-Syaoran ns

- Nhưng j nữa, cậu cứ như ông cụ non ấy, Syaoran - Eriol mỉa mai

- Cậu ns cái j z hả, Eriol? - Syaoran tức giận

- Tớ ns cậu như ông cụ non ấy! - Eriol cố tình lặp lại

- Cậu dám àk?!

Ns rồi Syaoran rượt theo Eriol, trong khi Sakura và Tomoyo ôm bụng mk cười. Lát sau cả 4 người cùng nhau vào lớp hx

- Sakura!

Sakura giật mình khi nghe có người gọi mình. Cô quay lại nhìn "Là...Yumi sao? Sao cô ấy ở đây?" Sakura ngạc nhiên và gần đó, Syaoran, Tomoyo và Eriol cũng ngạc nhiên ko kém j.

- Lát nữa sau giờ hx tụi có thể gặp cô ckừ? - Yumi hỏi

- Cô định làm j nữa? - Syaoran nghe thấy z bèn đứng lên nhưng Sakura đã nắm tay Syaoran lại, anh quay wa Sakura, cô chỉ nhìn anh lắc đầu. Syaoran như hiểu ý của Sakura nên đành ngồi xuống. Rồi Sakura quay sang Yumi

- Đi rồi! Sau giờ hx tụi sẽ gặp cô ở sau trường.

- Ok! Z tụi sẽ chờ cô ở đó! - Yumi ns rồi bước jk

Khi Yumi vừa jk khỏi, Tomoyo lo lắng hỏi Sakura

- Cậu jk gặp Yumi liệu có ổn ko, Sakura?

- Tomoyo ns đúng đấy, tớ cũng ko yên tâm khi cậu jk gặp Yumi một mình! - Syaoran lên tiếng

- Tớ cũng thấy z! - Eriol ngồi suy nghĩ - Có khi nào cô ta đang âm mưu j ko?

Sakura ngòg nge từg người đưa ra ý kiến, suy nghĩ của mình rồi cười

- Thuy mk, các cậu đừng có lo nữa! Mình sẽ ko sao đâu mk! - Sakura trấn an - Chúng ta đã ns sau jò hx sẽ jk chơi cùng nhau rồi mk, fạy ko? Nên đừng lo nữa nhé! Tớ sẽ ko để các cậu chờ lâu đâu...

Mọi người ko ns j nữa khi Sakura đã quyết định nkur thế. Và rồi tiếng chuông báo giờ học đã đến cũng vang lên. Tất cả hs lần lượt trở về chỗ ngồi của mình và bắt đầu tiết học.

Bạn đang đọc truyện *Lời Hứa Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Sau khi tan học, Sakura tạm biệt mọi người rồi đến chỗ hẹn với Yumi. Cô đi ra phía sau trường, thấy bóng dáng một cô gái đang đứng chờ

- Cô đến rồi à! - Yumi hỏi - Sau những gì tôi đã làm với cô, cô vẫn đến đây một mình sao? Cô không sợ à?

Sakura im lặng một lúc lâu suy nghĩ, bầu không khí lúc đó yên tĩnh một cách lạ thường, chỉ có tiếng lá cây xào xạc trong gió. Sakura mỉm cười đáp lại

- Không đâu! Tớ biết Yumi sẽ không làm thế nữa đâu! Vì đó không phải là con người thật của Yumi mà, phải không?

Yumi ngạc nhiên với những lời Sakura vừa nói lúc này, cô cúi mặt xuống nói nhỏ

- Cô không hận tôi sao?

- Không! - Sakura lắc đầu - Tớ không ghét cậu vì những gì cậu đã làm đâu. Ai cũng từng mắc sai lầm mà, không ai là hoàn hảo cả! Quan trọng là chúng ta biết sửa chữa sai lầm đó như thế nào... Và tớ cũng không hề để tâm đến chuyện đó đâu...

Yumi nghe tới đây chỉ biết im lặng một hồi lâu

- Cậu bỏ qua cho tớ? Kể cả những chuyện tớ đã làm?

Sakura mỉm cười nhìn Yumi như hiểu được những gì cô ấy đang nghĩ lúc này rồi gật đầu

- Ủ... Tất cả...

Yumi ngạc nhiên trước những gì mà Sakura đã nói vừa lúc này, cô khẽ mỉm cười dịu dàng

- Sakura, tớ xin lỗi vì mọi chuyện tớ đã gây ra cho cậu. Có lẽ tớ đã quá ích kỉ, quá mù quáng để rồi gây ra những chuyện như thế! Tớ xin lỗi! - Yumi nước mắt

- Mọi chuyện đã qua hết rồi, tớ không để tâm đâu! Cậu có thể làm bạn với tớ được không?- Sakura chìa tay ra

- Tớ có thể sao? - Yumi nhìn Sakura

- Ủ! - Sakura mỉm cười - Tớ rất muốn làm bạn với cậu! Cậu đồng ý chứ?!

Yumi nhìn Sakura gật đầu rồi cười

- Sakura, cậu thật tốt! Bây giờ tớ đã biết lí do Syaoran lại chọn cậu rồi! Vì cậu rất thân thiện, dễ gần và rất hay giúp đỡ mọi người! Hi vọng cậu và Syaoran có thể là một cặp thật sự!

- Tớ...không như cậu nói đâu, Yumi! - Sakura gãi đầu ngại ngùng

Yumi chỉ đứng nhìn Sakura rồi cười "Cậu thật sự rất tốt, Sakura à! Đó là điểm cậu hơn tớ đấy!"

Ở phía trước cổng trường, Syaoran, Tomoyo và Eriol đang chờ Sakura

- Sao cậu ấy lâu thế nhỉ? - Tomoyo lo lắng

- Hay là để tớ đi tìm cậu ấy!

Syaoran nói rồi đứng lên định đi, nhưng anh đứng lại khi thấy Sakura đang đi ra khỏi trường cùng Yumi, họ đang trò chuyện với nhau rất vui vẻ - Sao Sakura lại đi cùng Yumi? - Eriol thắc mắc

- Xin lỗi chắc mọi người chờ lâu lắm nhỉ? - Sakura chạy tới

- Ngốc! - Syaoran cốc nhẹ vào đầu Sakura - Cậu còn đang bị thương mà chạy như thế lỡ té nữa thì sao hả?

- Tớ đã khỏe rồi mà! - Sakura ôm đầu - Mấy vết thương đó không làm khó được tớ đâu! - Sakura tự tin

- Cậu còn nói nữa hả? Hôm qua cậu cũng như vậy nên mới té đó! - Syaoran nói

- Ô...thì hôm qua khác, hôm nay khác! - Sakura nói

Mọi người nhìn Sakura và Syaoran cãi nhau mà ôm bụng cười. Sakura bỗng quay sang Yumi

- Yumi, cậu đi chơi chung với bọn tớ nha!

- Tớ xin lỗi, hôm nay tớ có việc bận rồi! - Yumi mỉm cười

- Vậy thì thôi vậy! Khi nào cậu rảnh thì chúng ta cùng đi nha!

Nói rồi Yumi tạm biệt Sakura ra về.

- Sakura! Thật ra mọi chuyện là sao vậy? Nãy giờ tớ không hiểu gì hết! - Tomoyo hỏi

Sakura vừa jk vừa kể lại mọi chuyện cho mọi người nghe.

- Núi nư cậu ns thì tốt wá rồi, lạy ko Sakura? - Tomoyo cười

- Ủk! - Sakura gật đầu

- Nè! - Syaoran gọi Sakura - Nãy giờ cậu vừa jk vừa kể chuyện cho bọn tớ nghe, z rốt cuộc tụi mình đang jk đâu z?

- À...Tớ nghe ns là có một khu zui chơi ms mở nên tớ mún tới đó chơi xem sao! - Sakura cười

- Cậu vẫn cứ ham chơi nư con nít ấy! - Syaoran ns “Nhưng tớ lại thích cậu nư z!”

- Tớ là con nít, còn cậu lại là ông cụ non đấy! - Sakura trêu Syaoran

Eriol và Tomoyo bùm mệp lại cười khúc khích

- Eriol! - Syaoran tức giận

- Há? Sao lại là tớ? - Eriol cổ nhin cười

- Aj bảo hồ sá cậu bảo tớ nư thế làm j hả?

- Tớ có àk? Sao tớ ko nư nhỉ? - Eriol giả vờ vô (số) tội

- Cậu dám...

Bỗng Syaoran ngưng lại khi nghe Sakura thốt lên

- WOW! Lớn wá! Nhìn thích thật!

Sakura ns rồi chạy vào cổng khu zui chơi. Syaoran thấy z liền chạy theo Sakura

- Này, tớ đã ns là ko đk chạy nữa rồi mk!

Tomoyo và Eriol nhìn theo hai người họ rồi cười

- Xem ra tình cảm của hai người đó ngày càng tốt đẹp nhỉ! - Tomoyo ns

- Ủk! Mk tớ nghĩ chúng ta cũng z mk!

Eriol ns rồi nắm tay Tomoyo chạy theo Sakura và Syaoran.

- Ở đây lớn wá, chơi trò nào trước đây nhỉ? - Sakura nhìn khắp nơi thấy thú - Hay là chơi cái đó trước nha Syaoran! - Tùy cậu z! - Syaoran nhún vai rồi đi theo Sakura

Một lát sau, Sakura dường như đã chơi hơn chục trò

- Nhanh lên! Tớ muốn chơi trò này! - Sakura hỏi

- Sakura, hay là cậu vs Syaoran chơi nhé, tớ và Eriol sẽ ngồi ở đây đợi hai cậu! - Tomoyo nói

- Ủk! Z thì hai cậu ở đây nhé! Syaoran, mình đi thôi! - Sakura nắm tay lôi Syaoran đi

- Từ từ thôi! - Syaoran nói

Sakura chơi thêm gần cả chục trò nữa cho đến khi mệt mỏi khiến Syaoran đi theo cũng mệt mỏi là

- Sakura, hay là mình chơi đến đây thôi, mệt rồi đi tiếp nha! - Syaoran thở dốc

- Nhưng...- Sakura tiếc nuối - Z thì để lần sau z!

Sakura cùng Syaoran quay về chỗ của Eriol và Tomoyo

- Sakura, cậu chơi xong rồi à! - Tomoyo hỏi

Sakura lắc đầu - Syaoran không cho tớ chơi nữa!

- Tớ...tớ đâu có! - Syaoran chối - Tớ chỉ nói là để lần sau chơi tiếp thôi mà!

- Thôi mà Sakura - Tomoyo nói giúp Syaoran - Cũng đã muộn rồi, hôm nay cậu chơi nhiều trò chắc cũng đã mệt, có lẽ lần sau chúng ta sẽ chơi tiếp nha?!

Sakura chỉ gật đầu vs vẻ mặt buồn.

- Cậu đừng buồn nữa - Syaoran động viên Sakura - Hay là chúng ta đi ăn nha, này giờ vận động nhiều chắc cậu cũng đói rồi nhỉ?

- Ủk! - Sakura lấy lại tinh thần - Chúng ta đi thôi!

Nói rồi Sakura đẩy Tomoyo và Eriol đi lên phía trước

- Nhanh lên! Nhanh lên! - rồi quay lại nắm tay Syaoran lôi đi - Cả cậu nữa, Syaoran!

- Tớ đi rồi! Từ từ thôi!

Đi được một đoạn Sakura bỗng đứng khựng lại “Chân mình! Sao mà đau wá! Chắc hôm nay mình đi chơi wá nhiều rồi! Cũng mệt thật!” Sakura thở dài

- Cậu sao thế? - Syaoran quay lại hỏi

- À...K...không sao cả! Tớ ổn mà! - Sakura gượng cười - Mình đi thôi!

Sakura cố bước đi bình thường đến quán ăn gần đó cùng vs Syaoran

- Cậu dùng gì Sakura? - Tomoyo hỏi cầm menu đưa cho Sakura - Tớ và Eriol dùng mì ý.

- Tớ dùng gì cũng được! - Sakura nói

- Z thì...-Syaoran suy nghĩ rồi lựa món cho mình và Sakura - Wagyu và cơm Taco đi!

Người phục vụ rất ngạc nhiên khi thấy những món Syaoran vừa gọi là những món rất xa xỉ, nhưng lại chứa rất nhiều chất dinh dưỡng. Lát sau, các món ăn được dọn ra và mọi người cùng nhau vừa dùng bữa vừa trò chuyện vs nhau rất vui.

- Lát nữa tớ sẽ đưa Tomoyo về nên cậu vs Sakura cứ về trước đi nha, Syaoran! - Eriol cười

- Ủk! Tớ đi rồi!

Sau khi dùng bữa xong, Tomoyo tạm biệt Sakura và Syaoran rồi đi cùng Eriol về nhà mình. Còn Sakura vs Syaoran thì cùng nhau về nhà. Đi được một lúc, thì Sakura bỗng chột dạ chậm dần.

Syaoran bỗng dừng lại đột ngột, khiến Sakura thấy lạ liền hỏi

- Sao cậu không đi tiếp? Có chuyện gì à?

- Cậu lên jk, tớ sẽ cõng cậu về! - Syaoran ngồi xuống.
- Ồ...- Sakura ngạc nhiên rồi cười - Tớ có thể jk về đk mk!
- Lạ thể nữa rồi! - Syaoran thở dài - Đùng có giấu tớ nữa mk, có fải chân cậu lại đau ko?
- Ủk! - Sakura khẽ gật đầu.
- Z ko lẽ cậu định cứ nkur z mk jk về hả? Lên jk, tớ sẽ cõng cậu về!

Sakura chần chờ mãi một lúc lâu rồi kũng đồng ý cko Syaoran cõng mình về. Trên đường về, hai người họ cùng trò chuyện vs nhau rất zui. “Lưng Syaoran lớn và ấm thật!” Sakura dựa đầu vào người Syaoran. Lát sau...

- Này, Sakura! - Syaoran gọi nhưng không thấy Sakura trả lời lại, anh quay lại nhìn Sakura rồi khẽ cười “Cậu ngủ rồi sao?! Chắc hôm nay cậu cũng đã mệt lắm rồi nhì! Vậy mà lúc này còn đòi đi bộ về nhà, nếu tớ không cõng cậu chắc cậu xỉu giữa đường rồi quá! Lúc nào cậu cũng thích làm cho tớ lo lắng cả, Sakura à! Lỡ như sau này... tớ không còn ở bên cạnh cậu nữa thì tớ hi vọng cậu hãy tự chăm sóc thật tốt cho bản thân mình nhé!” Syaoran trầm nghĩ. Anh cố đi thật chậm về nhà, anh ước gì khoảng khắc này có thể dừng lại mãi, Sakura luôn ở bên cạnh anh, trong vòng tay anh để anh có thể bảo vệ cho cô.

Về đến nhà, anh cõng Sakura lên phòng, nhẹ nhàng đặt cô xuống giường “Cậu ngủ ngon nhé, Sakura!” rồi tắt đèn, và lặng lẽ rời khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Lời Hứa Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Vài ngày sau, những vết thương của Sakura kũng dần lành lặn, anh Toya kũng sắp trở về nên Sakura đành fải về nhà mình sau những ngày sống ở nhà Syaoran. Sakura về đến nhà của mình mở cửa bước vào

- Tiều thư về rồi ạ! - Mika vui vẻ cúi đầu chào
- Ủk! - Sakura cười - Chị Mika nè, anh Toya về ckura ạ?
- Dạ tiều gia vừa ms về ạ! - Mika trả lời.
- Hả? - Sakura ngạc nhiên - Sao anh ấy lại về sớm z?

Quản gia ckura kịp trl thì một tiếng ns cất lên

- Tậj công việc xog sớm nên anh về sớm! Ko có anh ở nhà em tha hồ jk choj rồi, đúg ko?
- A...anh Toya! - Sakura chạy nhanh lại ôm chầm lấy Toya
- Này... Em nhớ anh lắm àk? - Toya xoa đầu Sakura rồi cười
- Đương nhiên rồi...- Sakura khẳng định
- Thật ko đó? - Toya nhíu mày nhìn Sakura cười - Anh nghe Mika ns là mấy hum nay em ko có ở nhà... Ko có anh, em tha hồ jk chơi thì đúng hơn chứ nhớ anh đâu mk ra...
- Ko phải đâu! - Sakura lắc đầu - Em nhớ anh thật mk. Tậj em ở nhà chán wá nên wa nhà pn choj vài ngày thuj...
- Pn àk? - Toya hỏi - Aj z? Anh pk ckứ?
- À...thì...-Sakura ấp úng “Jờ mình fải giảj thjx vs anh haj làm sao đây nhì?”
- Níu em khó ns thì thuj z! - Toya ns rồi ngồi xuống ghé - Mk mốt nkó xjn anh hay ba mẹ trước rồi jk đó!
- Dạ, e pk rồi! - Sakura thở thảo nhẹ nhõm - Em lên phòg nké!

Ns rồi Sakura jk lên cầu thang, khj jk ngag wa chỗ của Toya thì

- Chân e sao z? - Toya nhìn vết thương sắp lành ở chân Sakura

- À do em bất cẩn nên vấp ngã thôi, ko sao đâu! - Sakura ns đố ko chớp mắt, gãi đầu cười “Em xin lỗi em đã ns dối anh.. Em ko mún anh và ba mẹ lo cho em chút nào cả...”

- Lần sau nkr cần thận hơn đó! - Toya ns mặc dù anh có thể nhận ra cô e gái của anh đang ns dối vs anh- Niu có chuyện j thì cứ ns vs anh, anh sẽ giúp em. Nhưng mk chắc ko cần đâu nhì? Vì ko aj dám đng vào quáj vật đâu! - Toya cầm ly cà phê lên nhấp nhấp

- Anh ns j hả? - Sakura tức giận - SAKURA KO PHẢI LÀ QUÁI VẬT! ANH MS LÀ QUÁI VẬT ĐÓ! - ns rồi Sakura bỏ jk lên phòng

Đợi khi Sakura lên phòng hẳn thì Toya quay sang quán gia Mika

- Mika, mấy ngày hum nay chị thấy Sakura có thườg ra ngoài ko?

- Thỉnh thoảng tiểu thư có jk ra ngoài chơi, tiểu thư còn nhỏ nên có hơi ham chơi đấy chứ, thiếu gia đừng trách tiểu thư làm j! - quán gia ns giúp cko Sakura

- Tội pk rồi! Z chị có pk dạo này nó thường chơi thân vs aj ko?

- Nkr mọi khi tiểu thư vẫn thân vs cô Tomoyo, nhưng gần đây thì tiểu thư ms có thêm hai người pn thân ms là cậu Eriol và Syaoran ả!

- Hả? Syaoran? - Toya ngạc nhiên - Có fải thằng nhox đó là thiếu gia tập đoàn Li ko?

- Vâng đúng rồi ả! - Mika gật đầu “Trời! Lại là thằng nhox đó! Lúc nào nó cũng ở em gái mình, khiến mình khó chịu...” - Toya thở dài.

Vài tuần sau đó, tại lớp học Sakura nằm dài trên bàn thờ dài

- Mấy hum nay kiểm tra nhiều wá, tớ mệt mún chết lun rồi nèk!

- Nhưng hum nay chúng ta cũng kiểm tra xong hết rồi mk! - Tomoyo cười

- Ủk! Ước j j đk jk chơi nhì! Thix pk bao! Sau những ngày học dồn dập thì được như z thì tuyệt vời!!!- Sakura mơ mộng

- Xuống jk Sakura ơi! Cậu bay bổng tới chín tầng mây rồi đó! Ko xuống kẻo té bây giờ! - Syaoran nhìn Sakura rồi giả vờ ngo lên trời ns

Bỗng một quyển sách bay thẳng vào người Syaoran nhưng anh đã kịp tránh sang một bên

- Syaoran! Cậu ko mún sống nữa àk! - người Sakura bốc lửa.

- Tội tớ thấy cậu bay cao wá lỡ nkr té xuống thì aj mk đỡ nổi! - Syaoran cố tình trêu Sakura rồi đứng lên bỏ chạy.

- Syaoran! Cậu đứng lại đó cko tớ! - Sakura hét lên rồi đuổi theo Syaoran.

Mọi người trong lớp kể cả Tomoyo và Eriol đều nhìn theo hai người họ

- Xem ra mọi chuyện dần trở nên tốt đẹp rồi nhì! - Tomoyo cười.

- Ủk! Tớ cũng nghĩ z! - Eriol đồng tình - Nhưng đợi khi hai người họ vẫn còn hay cãi nhau vì những chuyện vặt vãnh này nọ! - Eriol lắc đầu rồi thở dài

- Thật hết chịu nổi!

Sáng hum sau, một chiếc Vanquish Volante đậu trước cổng biệt thự Kinomoto. Một cô gái vs mái tóc dài xõa ngang lưng bước xuống xe và nhấn chuông “Bính boong”

- Tiểu thư Tomoyo?! - Mika mở cửa cúi đầu chào rồi mời Tomoyo vào

Tomoyo bước vào nhà, thấy anh Toya đang ngồi ở phòng khách bèn cúi đầu chào

- Em chào anh Toya! Em có thể xin anh việc này đk ko? - Tomoyo ns

- Em ngồi jk! - Toya mời Tomoyo - Em mún làm j àk?

- Em mún xin anh...là cko Sakura jk chơi vs em...3 ngày...có đk ko ạ? - Tomoyo ấp úng

- Jk chơi àk? Chẳng fải là hai đứa còn fải jk học sao? - Toya cầm ly cà phê lên uống

- Em và Sakura định sẽ nghỉ phép 3 ngày! Tụi em định jk bjén choj, anh cko Sakura jk nké! - Tomoyo năn nỉ

Toya suy nghĩ lúc lâu rồi gật đầu đồng ý

- Ủk! Mk chỉ có haj đũa thuj àk? - Toya thắc mắc - Hay là còn aj khác chờ ngoài xe?

- Hjhj...-Tomoyo cười - Đúg là ko thể giấu đk anh Toya. Tụi em jk cùg vs Syaoran và Eriol.

- Laj là thằng nhox đó! - Toya ns thăm - Thuj em lên kêu Sakura jk, nó vẫn còn đang ngủ đấy!

- Dạ, z em xin phép! - Tomoyo đứng dậy rồi lên phòng Sakura. Sau một hồi Tomoyo gọi Sakura mãi cuốj cùg cô kũg chịu ngồj dậy

- Tomoyo có chuyện j z, vẫn còn sớm mk! - Sakura ns trog khj vẫn còn mắt nhắm mắt mở.

- Cậu dậy jk, hum nay chúng ta sẽ jk choj, jk bjén đấy!

- Ủk! - Sakura ngáp dài rồi hét lớn khj suy nghĩ lại nhữg lờj Tomoyo ns - Cậu... Cậu ns j z Tomoyo? Jk bjén hả? Nhurg hum nay chúng ta còn fải jk hx mk!

- Tớ pk ckr! Nhurg Syaoran và Eriol đã xin cko chúng ta nghỉ phép rồi!

- Z àk! - Sakura ko tránh khỏi ngạc nhiên - Nhurg sao hum nay ta lại jk bjén?

- Cậu còn nkó chuyện hum wa ckr, cậu ns cậu mún jk choj nên Syaoran ms tổ chức jk choj bjén cko cậu. Chuyện này tớ kũg ms pk ság nay thuj! Tớ còn ckura chuẩn bị j hết thì hai ngườj đó đã sang nhà tớ lờj tớ sang nhà cậu đây này...

- Syaoran này thật là...! - Sakura trách Syaoran - Mk chúng ta jk trog bao lâu?

- 3 ngày!

- 3 ngày lặn àk?! Thjx wá jk! - Sakura zuj mừng.

Tomoyo chỉ mỉm cười khj thấy Sakura nkư z. Sakura chạy nhanh xuống giườg rồi jk thay đồ.

Trog lúc đó, Syaoran và Eriol đk Toya mời vào trog phòng khách đợj Sakura

- Chào nhox! Lâu rồi ko gặp nhj! - Toya ns nhìn Syaoran vs ánh mắt ko mấy thjện cảm.

- Chào anh! Anh vẫn khỏe ckr? - Syaoran đáp lại và ko wên trả lại Toya cái nhìn ấy.

- Chào anh! Em là Eriol. Hân hạnh đk pk anh! - Eriol chen ngag khj thấy “chiến tranh” sắp bùng nổ.

- Ủk! Chào em! Trờg em có vẻ dễ gần hơn thằng nhox kè bên nhj?

- À...ừk...- Eriol gấj đầu cười “Trờj oj! Aj cứu mình vs! Sao mình lại là ngườj trug gian?”

Sakura chạy nhanh từ trên lầu xuống vs vẻ mặt hớn hờ

- Jk choj thuj! Bjén oj ta sắp đến vs bjén rồi đây! - Sakura quay sag Toya - Em chào anh haj, em jk choj nké!

- Ủk! Em jk choj zuj zé! - Toya dặn Sakura rồi jéc sag Syaoran - Njú có aj bắt nạt thì em nkó ns cko anh pk đó nka!

- Hjhj...Em pk rồi! Tạm biệt anh! - Sakura ns rồi chạy ra xe trước.

Đợj Sakura jk ra khỏi, mọj ngườj kũg dần ra, Toya jk ngag wa Syaoran ns nhỏ

- Tờj giao Sakura cko cậu đó! Nkó chăm sóc nó cko tốt! Cậu mk làm Sakura pùn jk rồi sẽ pk tay tớ!

- Em pk rồi! Em sẽ ko làm cậu ấy pùn đâu, anh đừng lo! - Syaoran khắg định rồi bước ra xe.

Mọj ngườj tạm biệt Toya rồi bắt đầu khởi hành chuyến jk của mình. Toya nhìn theo chiếc xe xa dần “Syaoran, tớj pk cậu sẽ là ngườj làm cko Sakura cảm thấy zuj zé và hạnh phúc! Nhurg có điều...tờj cảm thấy rất khó chịu khj cậu dành đũa em gáj mk tớj ju quý nhất! Cậu thật đáng ghét! Nhurg dù j thì tớj kũg hj vớg cậu sẽ mag lại cko Sakura hạnh phúc! Njú ko thì cậu đừng trách tớj!” Toya mỉm cười rồi quay lữg vào nhà.

Trên đườg ra bjén, Sakura cứ zuj mừng, thjx thú. Nhữg làn gió bjén lùa vào máj tóc cô khiến nó phất phơ trog gió. Syaoran nhìn Sakura lúc này trờg thật đẹp. Máj tóc bồng bênh trog gió cùg vs khuôn mặt đáng ju và nụ cười ngát ngây, trờg Sakura lúc này thật đẹp!

- Mặt tớ có dính j sao mk cậu nhìn dữ z, Syaoran? - Sakura nhìn Syaoran

- Có àk?! - Syaoran vội quay jk chỗ khác

- Chắc chắn là có mk!

- Nhưng tớ nkó là đâu có nhìn cậu đâu. Tớ đang ngắm cảnh thì có! - Syaoran chối

Thấy thế Tomoyo và Eriol ngồi phía sau nhìn họ ròi cười

- Cậu ấy ns sạo ấy! Cậu ấy nhìn cậu là do hum nay cậu ấy thấy cậu xĩnh wá thuj, Sakura! Đúg ko, Tomoyo? - Eriol châm chọc.

- Ủk! - Tomoyo gật đầu mỉm cười

- ERIOL! Cậu ns j z hả? -Syaoran nổi giận - Tớ cko cậu ns lại đó.

- Oh... Z chắc tại tớ ns trug ròi nên cậu ms phản ứng thoáj hóa z đúg ko? - Eriol trả lời lại ròi cười

- Cậu...cậu dám...- Syaoran ns ròi quay xuống nhìn Eriol vs ánh mắt hình yên đạn và cuộc chiến tranh bắt đầu. Còn Sakura chỉ đỏ mặt ngay ngùng khj nge Eriol ns nkur thế.

- Thuj mk haj cậu đừng jõn nữa! - Tomoyo can ngăn -Syaoran đang lái xe mk! Như z nguy hiểm lắm!

Tomoyo vừa dứt lỏj thì Sakura chọt la lớn kêu Syaoran

- Syaoran! Phía trước... - cô lấp bắp ns ko nên lời kéo áo Syaoran

Bạn đang đọc truyện *Lời Hứa Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

- Syaoran! Phía trước...- cô lấp bắp ns ko nên lời kéo áo Syaoran

- Cậu ns j? - Syaoran quay lại và anh vô cùng hốt hoảng khi thấy phía trước là một khúc cua sát bờ vực biển rất nguy hiểm. Mọi người trên xe kũg bắt đầu hoảng sợ.

- Chết thật! - Syaoran cố dừng xe lại hết mức có thể.

Và cuối cùng xe kũg dừng lại kịp lúc sát mép vách đá, mọi người thì thở phào một cách nhẹ nhõm khj vừa ms đối mặt vs một “trò chơi” vô cùng mạo hiểm.

- Nguy hiểm wá! May là chúng ta vừa dừng lại kịp lúc! Nếu ko thì... -Tomoyo ns khj bình tĩnh trở lại

- Cậu ổn kứ?! - Eriol hỏi

- Ủk! Tớ ổn! -Tomoyo cười

- Cậu thì sao, Sakura? Zuj kứ nhĩ? - Syaoran cười hỏi nhưng thật ra trong lòng anh đang lo cko Sakura

- Zuj j mk zuj! Jờ này mk cậu còn jõn đk nữa hả? -Sakura lớn tiếng ròi dần nhỏ giọng lại - Tớ sợ mún chết lun đây này! Ngĩ lại mk còn sợ!

- Tớ xịn lỏj! -Syaoran nhỏ giọng an ủi Sakura - Tớ ko nghĩ cậu lại sợ đến thế! Cậu đừng lo tớ ko để chuyện j xảy ra vs cậu đâu!

“Syaoran!” Sakura nhìn Syaoran ròi khẽ gật đầu. Eriol ngồi phía sau thấy thế liền cố tình ns lớn vs Tomoyo

- Trờj ọj! Sao mk họ tình cảm dữ z nèk, Tomoyo!

- Cậu còn dám àk? - Syaoran quay xuống - Tại cậu mk chúng ta xem chết ấy!

- Tại cậu ko chịu nhìn đường thì có! Sao lại đổ lỗi cho tớ! - Eriol cãi lại.

- Thuj, thuj, haj cậu đừng cãi nhau nữa mk! - Tomoyo can ngăn - Haj cậu ko định jk biển nữa sao?

- Đứng rồi! Jk nhanh jk, Syaoran! Đừng cãi nhau nữa! - Sakura cười.
- Cậu hãy cảm ơn Sakura và Tomoyo jk nhé Eriol, nếu ko cậu chết chắc vs tớ! - Syaoran ns rồi quay lên nỏ máy - Chúng ta jk típ thụ!
- Cậu lái xe cko cẩn thận đấy! - Eriol ns.
- Tớ pk rồi! Tớ sẽ lái một cách an toàn nếu cậu ko ns móc tớ nkur thế nữa! - Syaoran đáp lại.

Mọi người típ tục chuyển jk của mình đến khu resort của nhà Syaoran. Đến nơi, họ cùng nhau đến quầy tiếp tân

- Chào thiếu gia! - chị tiếp tân cúi đầu chào.
- Chị đã chuẩn bị phòng nkur tớ đã dặn hũa wa cưa? - Syaoran hỏi.
- Dạ thưa, tớ đã chuẩn bị xong rồi. Đây là chìa khóa phòng của thiếu gia ạ!
- Cảm ơn chị nhiều!

Syaoran cầm lấy chìa khóa rồi lên phòng cùng Sakura, Eriol và Tomoyo. Mở cửa phòng ra, trước mắt mọi người là một căn phòng rất rộng rãi trang trí nội thất một cách rất sang trọng và có đầy đủ các thiết bị tiện nghi cần thiết.

- Wow! Nó đẹp thật! - Tomoyo và Sakura ngắm nhìn căn phòng ko khỏi ngạc nhiên.
- Đương nhiên rồi! - Eriol cười rồi giới thiệu cko Sakura và Tomoyo - Đây là phòng đặc biệt chỉ có một kô hũa ở khu resort này, do Syaoran chuẩn bị sẵn cko chúng ta đấy! Phòng có phòng khách, nhà bếp, phòng tắm và có hũa phòng ngủ lớn. Bên cạnh đó còn có lan can nhìn ra phía biển rất là đẹp! Phải ns chúng ta may mắn lắm ns đk Syaoran cko đến đây đấy! - Cậu thụ nãn giới thiệu đó đk ko, Eriol! Cậu ns hũa rồi đó! - Syaoran ns rồi lộ Eriol jk chỗ khác - Sakura, Tomoyo các cậu ngồi xuống jk!
- Ừk! Cảm ơn cậu! - Sakura và Tomoyo đồng thanh
- Chắc các cậu cũng mệt rồi! Chúng ta sẽ nghỉ ngơi một chút rồi jk chơi đk ko?
- Ừk! Ta ra biển nũa, Syaoran?! - Sakura gật đầu
- Núi cậu thjx! - Syaoran cười - À...mk cậu và Tomoyo sẽ ở chung một phòng, còn tớ và Eriol sẽ ở phòng còn lại nhé!
- Sao tớ lại ở chung phòng vs cậu hũa, Syaoran? - Eriol ns
- Tớ cko cậu ở chung phòng là tốt lắm rồi, cậu còn ko pk cảm ơn còn ns. Hay là cậu mún ngủ ở phòng khách - Syaoran nhìn Eriol
- Hjhj...Tớ chỉ jỡn chút thụ mk! - Eriol cười
- Họ lúc nào cũng nkur z hết nhĩ? - Sakura ghé sát tai Tomoyo ns nhỏ
- Ừk! Lúc nào họ cũng thế, nhưng nkur thế thì tình pn của họ ngày càng thân hơn! - Tomoyo nhìn Syaoran và Eriol rồi cười
- Cậu ns đứng đấy! - Sakura gật đầu đồng ý vs Tomoyo.

Sau đó, Sakura và Tomoyo cùng nhau đứng lên

- Bọn tớ về phòng trước nhé! - Tomoyo ns.
- Các cậu cứ jk jk. Khoảng 1 giờ nữa chúng ta sẽ ra biển đk kư?! - Syaoran zụj zẻ ns
- Cũng đk! - Sakura cười rồi tỏ vẻ háo hức - Tomoyo, chúng ta về phòng nhanh lên, còn hãy chuẩn bị đồ nữa!
- Từ từ thụ Sakura! - Tomoyo ns khi bị Sakura đẩy jk thật nhanh.

Sakura cùng Tomoyo về phòng của mình, nhìn Sakura lúc này cứ nkur một đứa con nít đk jk chơi z, Syaoran lắc đầu mỉm cười “Tớ pk là cậu sẽ rất zụj khi đk jk chơi nkur thế này mk! Đúng là ko uống côm tớ đã lên kế hoạch từ trước. Sẽ còn rất nhiều điều bất ngờ tớ dành cko cậu trong chuyến jk lần này đấy, Sakura! Hũa vớ cậu sẽ thjx chúng!”

Và sau 1 giờ nghỉ ngơi và chuẩn bị, mọi người cùng nhau xuống biển chơi

- Hũa nay trời thật đẹp! Đúng là thời điểm tốt để jk biển! - Sakura hít thở kô khí trong lành rồi nắm tay Tomoyo chạy nhanh ra biển
- Sakura, cậu chạy chậm thụ! - Tomoyo chạy theo.

Nhìn Sakura và Tomoyo đang zui đùa dưới nước, Eriol ns vs Syaoran.

- Xem ra họ rất zui nhỉ? Hay là chúng ta cũng xuống chơi chung vs họ jk.

- Cậu jk jk, tớ ở trên này đk rồi! - Syaoran cười.

- Cậu chắc ckú?! Niu z thì tớ jk nké! - Eriol ns rồi chạy về phía Sakura và Tomoyo - Này, tớ có thể chơi chung đk ckú?

Sakura và Tomoyo nhìn nhau rồi nở một nụ cười, họ cùng nhau ns

- Chuẩn bị! 1...2...3... Tấn công!

Rồi cả hai cùng tạt nước vào người Eriol, cả người a lúc này ướt sũng từ trên xuống dưới.

- Các cậu dám sao? - Eriol nhìn quần áo của mình rồi quay sang Sakura và Tomoyo đang ôm bụng cười - Tớ sẽ phục thù cko các cậu xem! Eriol đuổi theo Sakura và Tomoyo tạt nước lại vào hai người họ, cả ba người jỡn vs nhau rất zui. Bỗng Sakura chợt thấy Syaoran đang ngồi trên bãi cát một mình, cô quay lại nhìn Tomoyo và Eriol đang đùa giỡn cùng nhau, cô vội chạy về phía Syaoran và ngồi xuống bên cạnh anh. Thấy lạ, Syaoran hỏi

- Sao cậu ko chơi tiếp? Cậu mệt rồi àk?!

- Ko fải! Tại tớ ko mún chơi tiếp thui!

- Ko fải cậu thix chơi lắm sao?

- Đúg z! Nhưng...tớ thấy cậu ngồi ở đây một mình, sợ cậu pùn nên ms lên ns chuyện vs cậu đây này!

Syaoran ngạc nhiên vs những lời Sakura vừa ns, nhưng rồi cũng mỉm cười

- Ko cần fải z đâu! Cậu cứ xuống chơi chung vs hai người họ jk, tớ nhìn các cậu chơi là đk rồi!

- Z sao đk? - Sakura đứng lên nhún nhảy - Tớ sẽ chơi khị cậu cũng xuống chơi cùng vs bọn tớ! - Sakura nắm tay Syaoran lôi anh jk.

- Tớ ns là ko jk mk! - Syaoran ns

- Ko jk cũng fải jk! - Sakura cố lôi Syaoran xuống biển rồi kêu lớn - Eriol, Tomoyo chúng ta có pn ms tham gia chung nữa nèk!

Eriol và Tomoyo quay lại thì nhìn thấy Sakura đang kéo Syaoran về phía mình

- Syaoran sẽ tham gia chung vs chúng ta! - Sakura nhìn sang Syaoran ns

- Này, tớ đã ns là ko...

Ko để Syaoran ns hết câu, Tomoyo, Sakura và Eriol nhìn nhau cười rồi...

- Các cậu làm j z? Tớ ướt hết rồi đây này!

Syaoran hét lớn khị bị cả ba người cùng tạt nước rồi nhăn nước anh.

- Bọn tớ chỉ mún cậu chơi chút cko zui thui mk! - Tomoyo ns

- Còn tớ thì sẽ nhân cơ hội này trả thù cậu! - Eriol nở một nụ cười thỏa mãn

Rồi cả ba người tiếp tục “tấn công” Syaoran

- Đk thui! Niu các cậu đã ns z thì... Xem tớ đây! - Syaoran “phản công” lại tất cả

- Chạy nhanh thui! Niu ko chúng ta chết chắc đây! - Eriol hô lớn rồi bỏ chạy

- Đứng lại đó! Các cậu chạy ko thoát đâu! - Syaoran đuổi theo 3 người

Cả 4 người cùng nhau đùa jỡn dưới biển rất zui cko đến tận chiều. Cả ngày hum đó trên bãi biển tràn ngập tiếng cười jỡn của 4 người. Đến chiều

- Hum nay...chúng ta chơi...zui nkỉ?! - Sakura ngồi xuống bãi cát thở nhanh

- Ủk! - Tomoyo cũng ko khác j Sakura.

Và Syaoran, Eriol cũng thế

- Chúng ta về thôi! Hôm nay chắc cậu cũng mệt rồi! - Syaoran đứng lên

- Ủk! Về thôi, tớ cũng mệt lắm rồi! - Sakura nói

Rồi cả 4 người cùng nhau về resort tắm rồi nghỉ ngơi sau một ngày dài hoạt động trên biển.

- Chúng ta đi ăn đi, tớ đói lắm rồi! - Sakura than vãn

- Tớ cũng đói đấy! - Tomoyo lên tiếng

- Đk rồi! - Syaoran đứng lên - Z chúng ta sẽ đi ăn và sau đó tản bộ trên phố nhé!

- Yeah! - Sakura reo lên

Syaoran nhìn Sakura rồi cười - Z ta đi thôi! - anh mở cửa phòng

Sau đó mọi người đi dọc các con phố, ghé vào những quán ăn, cửa hàng ven đường, hết quán này đến quán khác.

- Bên này zui này...tớ thấy tiệm này đẹp này...món này ngon vá!...

Sakura kéo mọi người đi hết mọi nơi trong thành phố.

- Sakura ơi, cậu đừng chạy nữa...tớ mệt lắm rồi! - Tomoyo vừa nói vừa chạy theo Sakura bỏ lại Eriol và Syaoran đi phía sau

- Sakura năng động nhỉ?! Xem ra không công cậu sắp xếp chuyến đi chơi này rồi! - Eriol nhìn theo 2 cô gái đang chạy trên phố

- Cậu ấy vốn là z mk! Nhưng...tớ thích ngắm đồ của cậu ấy! - Syaoran nhìn Sakura rồi cười - Mk Eriol, xem ra bạn gái cậu gặp khó vs Sakura rồi nhỉ?

- Bạn gái?

- Cậu còn giả bộ không pk, ngoài Tomoyo ra thì còn ai!

- Ủk! - Eriol nói - Thì sao nào? Cậu vs Sakura cũng có khác gì bọn tớ đâu!

Mãi trò chuyện cùng nhau, Syaoran và Eriol đã mất dấu Sakura và Tomoyo

Bạn đang đọc truyện *Lời Hứa Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Mãi trò chuyện cùng nhau, Syaoran và Eriol đã mất dấu Sakura và Tomoyo.

- Hai người họ đâu rồi nhỉ? - Eriol nhìn khắp nơi tìm

- Sao tớ pk! Cũng tại cậu nói chuyện vs tớ làm j! - Syaoran trách Eriol

- Cậu cũng z thôi, có khác gì tớ đâu!

- Thôi không cãi vs cậu nữa, tớ đi tìm bọn họ đây! - Syaoran nói rồi chạy khắp nơi tìm

- Đợi tớ vs - Eriol chạy theo.

Ở phía Sakura và Tomoyo

- Sakura à, hình như chúng ta đi xa khu resort lắm rồi đấy! Chúng ta quay lại đi! - Tomoyo nắm tay Sakura lại khi thấy cô định chạy đi chỗ khác

- Cũng đk! - Sakura quay lại tỏ vẻ tiếc nuối - Chúng ta về thôi!

Sakura và Tomoyo đi tìm Syaoran và Eriol, bỗng cô va phải một người đàn ông cao to

- Tội xin lỗi! - Sakura cúi đầu - Anh không sao chứ?!

- Tuồng xịn lố là xog àk?! - hấn ta quát lên vs giọng tức giận nhìn Sakura nhưng rồi nhếch miệng cười

- Xem ra cô e kũng xịn nhĩ? - hấn nâng cằm cô lên

- Bỏ ra! - Tomoyo hất mạnh tay hấn - Pn tởj đã xịn lố anh rỏj, anh còn mún j nữa?

- Áj chà...con bé này lão thật! Màj...

- Anh mà dám đợ đến pn tởj thì anh sẽ pk! - Sakura lớn tiếg

- Z màj làm j đk tao nào? - Hấn nắm chặt tay Sakura

- Thả cậu ấy ra! - Tomoyo chạy tởj nhưg hấn đã xô cô ngã xuống đất

- Tomoyo! - Sakura hét lên - Anh dám sao? Thả tởj ra mau! - Sakura vùng vẫy

- Sao lạj ko? Lúc này còn mạnh mẽg lắm mà! - Hấn nắm chặt tay Sakura hơn

- Đau... Thả tởj ra! - Sakura khẽ kêu lên nhưng hấn càng nắm chặt hơn và ép sát người cô vào tường

- Xem ra cung cũng ko đến nỗi nào nhĩ? - hấn đưa tay mình lên vuốt từng đường nét trên mặt cô, tay còn lại vẫn giữ chặt hai tay cô

Bỗng một người con trai đợ mắt màu hổ phách chạy nhanh đến đánh vào mặt hấn một cái thật mạnh khiến hấn ngã nhào xuống đất

- Cô ấy đã bảo đau rỏj mk! Còn ko chịu thả cô ấy ra!

- Syaoran?! - Sakura ngạc nhiên

- Màj là aj hả? - Hấn đứng dậy - Định làm anh hù àk?

Syaoran ko trl chỉ nhìn hấn vs đợ mắt viên đạn rỏj anh ra hệu cko vạy vệ sĩ vào

- Thừa cậu chủ, chúng tởj đến rỏj!

- Đây...đây là...- Hấn nhìn bộ đồg phục của những tên vệ sĩ “Tập đoàn Lĩ” - Tởj xịn lốj! Xịn cậu tha cko tởj! Tôi ko pk đây là... - hấn sợ hãi

- Bjén jk! - Syaoran quát lớn

Nge thấy z hấn mừng rỡ liền bỏ chạy. Syaoran chạy về phía Sakura - Cậu ko sao chứ?! - Syaoran lo lắng

- Tở ko sao cả! - Sakura mỉm cười - A...- cô khẽ kêu lên khj Syaoran đợ vào cổ tay cô

- Z mk còn bảo là ko sao! Đổ lên hết rỏj đây này! - Syaoran nhìn cổ tay Sakura - Cái tên đó...đáng lẽ ra lúc này tở ko nên tha cko hấn.

- Thuj mk! - Sakura nhẹ giọng - Tở thật sự ko sao đâu! Cái này lát nữa rỏj hết àk!

Phía Tomoyo, Eriol chạy về phía cô

- Cậu ổn chứ?! Có bị thươg ở đâu ko?

- Tở ổn! Cậu đừng lo! - Tomoyo mỉm cười để Eriol yên tâm

- Thật ko đó?! - Eriol hoài nghi đờ Tomoyo đứng lên

- Thật mk!

Tomoyo jk về phía Sakura

- Cậu ổn chứ, Sakura?

- Ủk, tở ổn! Còn cậu? - Sakura nhìn Tomoyo xem cô có bị thươg ở đâu hay k

- Tở ko sao cả!

- Z thì may quá! - Sakura thở phào nhẹ nhõm

- Núi nkur lúc này tở và Eriol k đến kịp thì sao đây? Một cậu có jk đâu thì kũng đừng vì zuj wá đà mk nkur lúc này nữa đây!

- Tớ pk rồi! - Sakura cúg đầu nhỏ giọng
- Jờ chúng ta jk thụ! - Syaoran ns rồi quay sag nhữg vệ sĩ - Các anh có thể về đk rồi! Lát nữa tōj sẽ về sau!
- Vâng! Z chúng tōj về trước đây ạ! - Vệ sĩ cúg đầu chào rồi ra về.

Sau đó, Sakura cùng mọi người típ tục dạo phố cko đến khuya ms về lị resort. Mở cửa bước vào phòng, Syaoran ngồj xuống ghé sofa

- Haj cậu vào nğı nğıj jk, hum nay chắc haj cậu kũg mệt lắm rồi! - Syaoran ns vs Sakura và Tomoyo.
- Vậj thì pye haj cậu nka! Maj gặp lại! - Sakura ns rồi jk về phòng cùg Tomoyo - Good nịght!
- Haj cậu kũg vậy! - Eriol và Syaoran đồng thanh.

Đoj Sakura và Tomoyo về phòng, Syaoran đứng lên

- Tớ kũg về phòng để ngu đây! Tớ mệt rồi!
- Cả tōj nữa! Tớ kũg mệt mún chết rồi đây! - Eriol jk theo Syaoran về phòng của mình.

Ság sớm hum sau, Tomoyo mở cửa bước ra phòng khách

- Chào buổi ság, Tomoyo! Cậu dậy sớm thế?- Eriol và Syaoran đồng thanh
- Chào buổi ság! Các cậu cũng vậy mà! - Tomoyo mỉm cười ngồj xuống ghé
- Sakura vẫn còn ngu àk? - Syaoran nhìn phía sau Tomoyo nkur tìm kjếm aj đó
- Hum wa choj nhữu thể chắc cậu ấy còn mệt. Tớ thấy cậu ấy ngu ngon wá nên ko nỡ đánh thức cậu ấy dậy!
- Vậj cứ để cậu ấy ngu jk, tranh thủ thòi gian này chúng ta sẽ bàn kế hoạch! - Syaoran ns
- Kế hoạch? - Tomoyo tỏ vẻ khó hủ - Ủk! - Syaoran gặt đầu - Cậu pk maj là ngày j ckứ?

Tomoyo suy nğı lúc lâu rồi cười

- Ko lẽ cậu định...
- Đúg z! Tớ mún cko Sakura một bất ngờ vào ngày maj và tōj cần sự giúp đỡ của haj cậu!
- Z cậu định làm j? - Tomoyo hỏi
- Kế hoạch là thế này...bla...bla... Các cậu thấy đk ckứ?!
- Tớ thấy nó...-Tomoyo chán chừ suy nğı khiến Syaoran lo lắng về ý kịến của cô -...trên cả tuyệt vòj! - Syaoran nge đến đây thở phào nhẹ nhõm - Tớ sẽ giúp cậu hết sức, kể cả cậu nữa kke, Eriol! Chúng ta sẽ cùg giúp Syaoran! - Tomoyo mỉm cười quay sag Eriol
- Niu cậu đã ns z thì tớ sẽ đồng ý! Vs lị cậu pk ko Tomoyo, kế hoạch này Syaoran đã chuẩn bị từ trước rồi đây, vì thế Syaoran ms tổ chức chuyến jk bjền này cko chúng ta! - Eriol ns
- Cậu đầu cần fạj ns nhữu đến z, Eriol - Syaoran bực mình - Cậu mk ns nữa thì đừng trách tớ!
- Tomoyo cứu tớ vs, Syaoran định thủ tiêu tớ đây này! - Eriol la lớn.
- Cậu còn dám cầu cứu Tomoyo nữa àk! - Syaoran ns lớn
- Thụj mk, haj cậu đừng cậj nhau nữa! - Tomoyo can ngăn

“Cạch”

Cửa phòng Sakura bỗng mở ra khiến mọi người dừng cuộc ns chuyện lại, cô bước ra khỏi phòng

- Cậu dậy rồi sao, Sakura? - Tomoyo quay lại hỏi
- Tớ ms vừa dậy! - Sakura ngáp dài rồi ngồj xuống cạnh Tomoyo vs khuôn mặt vẫn còn buồn ngu

- Sao cậu ko ngủ thêm chút nữa jk? - Syaoran nhìn Sakura
- Cậu còn ns nữa hả? - Sakura giật lên - Chính cậu phá giấc ngủ của tớ jò còn ns?
- Tớ sao? - Syaoran chỉ vào mặt mình khẳng định lại
- Ckứ còn aj? Cậu vs Eriol cãi nhau ở trên mặt trăng còn nge nữa huổng j tớ ở trog phòng ngủ đk ms lạ!
- Z cko tớ xịn lổj nke! - Eriol mỉm cười

Sakura vẫn jm lặg ko trl, cô vẫn giữ nguyên vẻ mặt lúc nấy

- Cậu đừng giận tớ nữa mk! Tớ xịn lổj! - Syaoran năn ni Sakura mãi vẫn k đk, anh bèn đố cách khác - Cậu đừng giận tớ nữa, hay là tớ sẽ dẫn cậu jk thủy cung choj nka! Ở đó đẹp lắm! Sau đó chúng ta sẽ ra biển choj bằng thuyền. Đk k?

Sakura nge thế liền quay lại hỏi Syaoran

- Cậu ns thật ckứ?!
- Dĩ nhiên là thật rồi! Đừng jận tớ nữa nka!
- Ok! Xem nkur lần này tớ bỏ wa! - Sakura ns rồi quay sag Tomoyo nắm tay cô lổj jk - Tomoyo, chúng ta jk thay đồ để lát nữa jk tham quan thủy cung thuj! Nhanh lên!

- Tớ pk rồi mk! - Tomoyo ns rồi quay lại ns - Syaoran, Eriol, haj cậu chờ bọn tớ chút nke!

- Ủk! Haj cậu cứ đi đi! - Syaoran cười

Đoj Sakura và Tomoyo vào phòng hắh Eriol ns

- Cậu kũng thông minh wá nhĩ? Ngĩ ra cả việc jk tham wan thủy cung để xịn lổj Sakura!
- Tớ mk! - Syaoran tự tịn - Vs lại Sakura kũng rất thijx jk choj, tớ đã mún dẫn cậu ấy đến nơi đó lâu rồi!
- Oh...thì ra là vậy! - Eriol gật đầu - “Nhất tĩen sog phj” lun! Đúg là Syaoran có khác!
- Cậu thuj cái trò chám chọc đó ngay jk k! - Syaoran tức giận.
- Hjhj... Tớ xịn lổj!

“Cạch”

Tjềg cửa phòng Sakura lại mở ra

- Bọn tớ chuẩn bị xong rồi. Chúng ta jk thuj! - Sakura bước ra cùg vs Tomoyo

Syaoran và Eriol mắt ko rời khỏi 2 cô gái đag đứng trước mặt mình.

- Này! - Sakura la lên khiến Syaoran và Eriol giật mình lúg tóg- Các cậu làm j nhìn bọn tớ dữ z?!
- À à...- Syaoran bối rối trước câu hỏi của Sakura, anh quay sag Eriol cầu cứu
- K có j đâu! - Eriol mỉm cười trl thay Syaoran - Taj Syaoran thấy cậu đẹp wá thuj đó, Sakura!...A...-Eriol khẽ la lên khj Syaoran đá vào chân anh
- Cậu ns gì vậy hả? Mún chết sao? - Syaoran ghé vào taj Eriol ns nhỏ
- Có chuyện j z Eriol? - Tomoyo và Sakura hỏi
- Ko có j đâu! - Eriol nhìn ánh mắt Syaoran đag nhìn mình - Trôg haj cậu hum nay đẹp lắm đó! Đúg ko Syaoran? - Eriol ns rồi nhanh chóng tránh xa Syaoran

Tomoyo và Sakura nge Eriol thế khẽ cúg xuống ngược ngườg

- Eriol, tớ đã cảnh báo cậu rồi, cậu còn dám sao?

Syaoran đứng lên định lao về phía Eriol nhưng chợt đứng lại khj Tomoyo và Sakura đag nhìn anh khiến anh bối rối

- À...Eriol...cậu ấy ns đúg đấy! Trôg haj cậu hum nay rất đẹp! - Syaoran gặ đầu

- Thấy ckura, tớ đã ns rồi mk! - Eriol reo lên nhưng chợt jm bất khj Syaoran đag nhìn anh vs một cặp mắt vjên đạn.

Syaoran bước ra phía cửa rồi từ từ mở cánh cửa

- Chúng ta jk thuj nào!

Mọi người lần lượt rời phòg và ra khỏi khu resort. Họ cùng nhau lên xe và tiễn thẳng đến thủy cung.

Bạn đang đọc truyện *Lời Hứa Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Một chiếc xe hơi sang trọng dừng trước thủy cung Churaumi Okinawa, cánh cửa xe mở ra và bước xuống xe là 2 chàng trai cùng với 2 cô gái, cả 4 người họ nhanh chóng trở thành tâm điểm của sự chú ý.

- Wow! Nơi này thật là lớn! - Sakura reo lên sau khj bước xuống xe, trước mắt cô lúc này là một khu thủy cung rất...to, cô đưa mắt nhìn khắp nơi vs vẻ thjx thú

- Là thủy cung Churaumi Okinawa sao? - Tomoyo đưa mắt nhìn về dòng chữ phía trên của thủy cung - Tớ đã từng nghe ns về nó nhưng ko ngờ nó lại lớn đến như thế! - Tomoyo kũg ngạc nhiên nkur Sakura

Syaoran nhìn Sakura và Tomoyo rồi khẽ cười

- Đây là lần đầu các cậu đến đây àk?

- Ủk! - Sakura gật đầu - Tớ và Tomoyo đã jk thủy cung kũg rất nhiều lần rồi, nhưng đây là lần đầu bọn tớ đến nơi đây đây. Thjx wá àk!

- Vì nơi đây khá xa nên bọn tớ vẫn chưa có dịp để jk - Tomoyo kũg gật đầu đồng ý vs những lời Sakura vừa ns

- Theo nkur tớ pk thì đây là thủy cung lớn thứ hai trên toàn thế giới, các cậu khá may mắn ms đk Syaoran...

Eriol chưa kịp ns hết câu thì đã bị Syaoran cú vào đầu một cái thật đau

- Cậu mk ns nkur thế nữa thì đừng có trách tớ sao lại tổg cậu vào xe ko cko cậu jk đẩy nkké, Eriol!

- Hjhjhjx...tớ pk rồi! - Eriol ôm lấy đầu mình - Cậu đâu cần phải đánh tớ như thế chứ!

- Ai bảo cậu cứ nhiều chuyện làm gì...

- Nhanh lên! Chúng ta vào thôi! Đừng đứng đó cãi nhau nữa! - Sakura cắt ngang cuộc tranh cãi của Syaoran và Eriol rồi nắm lấy tay Tomoyo chạy vào trong thủy cung.

Syaoran và Eriol thấy vậy kũg chạy theo Sakura, Tomoyo vào trong. Sakura và Tomoyo ko khỏi ngạc nhiên khj trước mắt họ lúc này xung quanh chỉ toàn là cá, đủ loại cá khác nhau. Từng đàn cá đủ màu sắc bơi trong dòng nước xanh, phía trên ánh mặt trời rọi wa từng dòng nước phản chiếu ánh sáng xuống tạo nên một khung cảnh thật là đẹp.

- Wow! Con cá này to thật đấy, Tomoyo! - Sakura chỉ tay về một con cá voi xám đang bơi wa gần đấy

- Sakura, cậu xem này, có cả sứa và rất nhiều rặng san hô nữa! - Tomoyo áp tay vào tấm kính - Nó tạo thành một bức tranh tuyệt đẹp!

...

...

...

Sakura và Tomoyo cứ mãi mê ngắm cảnh trong thủy cung, hai người hết chỗ này đến chỗ khác rồi áp sát vào tấm kính wan sát mọi thứ.

Bỗng Sakura quay chỗ khác thì...một con cá mập trắng hung dữ xuất hiện trước mặt cô khiến cô giật mình hoảng hốt

- Á...á...á...- Sakura la thất thanh trong thủy cung, cô chợt lịm ra phía sau và va phải một người đứng phía sau mình

“RẦM”

Sakura mở mắt ra và chống tay dậy nhưng điều khiến cô ngạc nhiên là người mà cô đang đè lên là... - Syaoran?! - Sakura thốt lên ngược đời

Syaoran xoa đầu định ngồi dậy nhưng rồi mặt anh cũng đỏ như trái cà chua khi thấy Sakura đang ở trên người anh, khuôn mặt hai người lúc này thật gần nhau. Tomoyo và Eriol cũng hết sức ngạc nhiên khi chứng kiến cảnh này. Một cảnh rất ư là tuyệt vời có một không hai, rất hiếm khi mà Tomoyo và Eriol được thấy ở Sakura và Syaoran. Nhân cơ hội này và cũng sẵn có phông cảnh rất ư là đẹp, Tomoyo không chần chừ và...

“Tách“...

“Tách“...

“Tách“...

Nhất cử nhất động của Sakura và Syaoran lúc này đều được Tomoyo chụp và quay hết lại.

- Eriol, cậu thấy cảnh này đẹp chưa?! - Tomoyo đưa máy quay cho Eriol xem

- Tomoyo! Không lẽ cậu... - Sakura nhìn Tomoyo và Eriol đang chăm chú xem máy quay

- Hìhì... Tớ xin lỗi, Sakura! Nhưng nếu bỏ lỡ cảnh lúc này thì tiếc lắm! Đây sẽ là kỉ niệm đáng nhớ của chúng ta!

Sakura không sao được nữa khi thấy Tomoyo như thế và còn có Eriol hòa theo, cô đứng lên quay sang Syaoran

- Cậu không sao chứ?!

- Ừk! May là tớ vẫn chưa sao, nếu là người khác thì... - Syaoran đứng lên - Mà cô nhận cậu là lớn thật đấy Sakura!

- Cậu...cậu dám chọc tớ sao? Cậu sẽ phải tay tớ! Cậu mà để tớ bắt được cậu thì cậu chết chắc! - Sakura như bốc lửa “Con cá mập đáng ghét! Làm mình mủn rớt tịm ra ngoài, mình mà gặp lại nó thì nó sẽ biết tay mình!”

Như vậy Sakura đuổi theo Syaoran khắp nơi trong thủy cung khiến mọi cặp mắt của khách tham quan đều dồn về phía họ. Lúc sau, cả bốn người cùng nhau đến quán nước trong thủy cung

- Một thật! - Sakura thở gấp sau một lúc chạy theo Syaoran.

- À bảo cậu đuổi theo tớ làm gì? - Syaoran như rồi cầm cốc nước đưa cho Sakura - Nè, cậu uống đi!

- Tại cậu hết đó, cậu còn như nữa hả? - Sakura vớ lấy cốc nước của Syaoran đưa tuôn một hơi, đồng thời đá vào chân của Syaoran một cái

- Ày! - Syaoran kêu kêu nhưng rồi anh cũng mỉm cười nhìn Sakura đang uống hết cốc nước mà anh đã đưa cho cô

- Yeah! Đã khát thật! - Sakura đặt ly nước xuống bàn.

- Ngốc! - Syaoran cúi xuống đầu Sakura rồi đứng lên ra quầy nước “Nhưng lại rất đáng yêu!”

Sakura như mải nhìn theo Syaoran rồi quay lại Eriol và Tomoyo

- Syaoran bị gì vậy nhỉ?

- Chắc tại cậu ấy thích cậu quá thôi đấy, Sakura! - Eriol đáp lại

Còn Tomoyo thì chỉ cười khúc khích để Sakura ngay ngừng.

- Các cậu đang như vậy à? - Syaoran kéo ghế ngồi cạnh Sakura sau khi đi đâu đó

- Bọn tớ chỉ đang đùa chút thôi!

Một người phục vụ đi theo Syaoran đến bàn của Sakura đặt bốn ly kem xuống - Của quý khách đây ạ! Chúc quý khách ngon miệng! - rồi quay lưng đi

- Các cậu đừng ngạc nhiên thế chứ! - Syaoran như khi thấy mọi người ngạc nhiên nhìn ly kem - Là do tớ gọi đấy! Đây là kem soda, là món ngon nhất ở đây đó! Các cậu dùng thử đi!

- Ừk! Cảm ơn cậu! - Tomoyo mỉm cười

- Ngon thật đấy! - Sakura reo lên khi bỏ muỗng kem đầu tiên vào miệng

- Tớ kững nghĩ vậy! - Tomoyo tán đồng ý kiến Sakura sau khi ăn thử

Syaoran nhìn Sakura ăn kem rồi cười, anh lấy tay nhẹ lau những vết kem còn dính ở miệng cô khiến Sakura rất ngạc nhiên

- Cảm ơn cậu! - Sakura nhỏ giọng

- Ko có j đâu!

Eriol và Tomoyo nhìn hành động của Sakura và Syaoran lúc nãy rồi nhìn nhau cười

- Lãng mạn thật, Eriol nhỉ?

- Ừk! Làm bọn tớ ganh tị vs các cậu rồi đấy nka! - Eriol cười

Sau một hồi trò chuyện và tham quan ở thủy cung xong, cả 4 người cùng nhau ra xe để tiễn thẳng ra biển. Một chiếc du thuyền đã được đợi sẵn ở ngoài bến và họ cùng nhau lên con thuyền đó. Thuyền bắt đầu rời bến và bắt đầu chuyến jk của mình. Sakura thích thú chạy khắp nơi trên thuyền trong khi Tomoyo và hai chàng trai kia đang ngồi uống nước và ngắm cảnh cùng nhau. Sau một hồi

- Sakura, cậu mau lại đây ăn trưa cùng bọn tớ jk! - Tomoyo kéo Sakura về nơi mà cô đang ngồi - Lát nữa rồi choj tiếp!

Sakura bèn nghe theo cô bạn thân của mình về chỗ ngồi để dùng bữa trưa.

- Syaoran, lát nữa cậu jk choj vs tớ nka! - Sakura vừa dùng bữa vừa ns

- Thuj tớ ko đi đâu! Cậu đi chung vs Tomoyo jk...- Syaoran từ chối vì anh vốn là người...

- Vậy àk! - Sakura cú mặt xuống buồn bã

Sau một hồi dùng bữa xong, Sakura đứng lên

- Các cậu ở đây choj nka, tớ jk tham quan con thuyền này một chút!

Dứt lời Sakura quay lưng jk, cùng lúc đó Eriol quay sang Tomoyo

- Tớ có thể ns chuyện vs cậu một lát được ko?

- Nhưng còn Syaoran...

- Cậu cứ đi vs Eriol đi - Syaoran cầm ly nước lên uống rồi đặt xuống cười - Tớ ko muốn là người cản trở chuyện của hai cậu đâu!

- Đi thôi Tomoyo, Syaoran đã ns thế rồi còn j!

Eriol nắm tay Tomoyo ra phía sau thuyền để ngắm biển, và lúc này mặt Tomoyo chợt xuất hiện vệt đỏ, cô ngay ngùng đi theo Eriol.

- Biển ở đây đẹp nhỉ, Tomoyo? - Eriol ngắm nhìn biển

- Đúng vậy! Thật yên bình làm sao! - mái tóc Tomoyo phất phơ trong làn gió - Một cảm giác rất dễ chịu!

Tomoyo chợt giật mình khi Eriol nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay cô, nhưng rồi cô cũng nhìn anh mỉm cười. Hai người vừa trò chuyện vs nhau, vừa ngắm cảnh biển trông rất zé và...cả hai đều cảm thấy rất hạnh phúc khi được ở cạnh nhau! Về phía Sakura, cô đang đứng trên mũi thuyền và nhìn ngắm cảnh vật xung quanh mình "Hôm nay quả thật đúng là một ngày đẹp trời, rất thích hợp vs việc ra biển choj nkur thế này!" Khung cảnh trước mắt cô lúc này chỉ là một màu xanh. Màu xanh của biển hòa quyện, xen lẫn vs màu xanh của bầu trời cao kéo dài thăm thẳm đến tận chân trời. Cô từ từ nhắm mắt lại để cảm nhận, để đón lấy những làn gió biển phả vào người cô và hít thở không khí trong lành nơi đây. Mãi ngắm nhìn biển, Sakura ko hề để ý rằng phía sau cô, một người con trai đội mũ màu hồng phách đang ngắm nhìn cô và khẽ mỉm cười khi thấy cô như thế. Trong mắt anh lúc này cô cứ như một thiên thần, mái tóc cô phất phơ trong gió và những tia nắng yếu ớt rọi xuống càng khiến cho cô đẹp yêu hơn. Anh chậm chậm đi tới chỗ của Sakura và bất ngờ nhẹ nhàng ôm lấy eo cô. Hành động này của anh khiến cho Sakura giật mình quay lại, cô hơi ngạc nhiên khi thấy đó là Syaoran, anh nhìn cô một cách dịu dàng nhưng cô ko hề để ý đến anh mà quay lưng lại nhìn ra mặt biển xa xăm. Syaoran nhíu mày lại trước hành động của Sakura nhưng rồi anh dịu dàng hỏi

- Cậu giận tớ vì chuyện lúc nãy àk?!

Sakura vẫn im lặng ko trả lời câu hỏi của Syaoran, nhưng anh vẫn kiên nhẫn chờ câu trả lời vì anh hiểu rõ tính tình cô bạn gái của anh hơn ai hết.

- Tớ ko rảnh đâu mà giận cậu! Cậu ns cậu ko muốn ra đây mà, cậu vào trong đó ngồi đi...

Sakura vừa ns vừa quay lại đẩy Syaoran jk chỗ khác nhưng anh vội nắm lấy tay cô và đẩy nhẹ cô vào thành thuyền và nhìn cô

- Cậu còn bảo là ko giận tớ...

Sakura nhìn Syaoran một hồi rồi quay mặt ra chỗ khác. Anh nhẹ đưa tay mình lên quay khuôn mặt cô về phía mình, hai người mắt chạm mắt nhìn nhau một hồi lâu, rồi bỗng Syaoran nhẹ nhàng khẽ lên trán cô khiến mặt cô đỏ lựng lên

- Đừng giận tớ nữa! Nha? - Syaoran mỉm cười

Sakura chán chừ lúc lâu để suy nghĩ rồi gật đầu đồng ý rồi nở một nụ cười

- Ok! Nhưng cậu có gì để chuộc lỗi ms được!

- Chuộc lỗi à? Để coi...- Syaoran suy nghĩ rồi chợt thốt ra - Câu cá, được k? Chúng ta đang ở trên biển mà, câu cá là hợp lý nhất.

- Câu cá? - Sakura nhủ mày khẽ định lại - Ok! Tớ đồng ý! Chúng ta câu cá đi. Nhanh lên!

- Đk rồi! Đk rồi! Cậu chờ ở đây một chút jk, tớ jk lấy cần câu đã.

Sakura ngồi xuống gần đó chờ Syaoran vs lòg háo hức vì sắp đk...câu cá. Bỗng Tomoyo và Eriol từ xa jk đến, tay trong tay trông rất hạnh phúc

- Sakura, cậu đang làm gì thế? - Tomoyo hỏi

- A...Tomoyo, Eriol - Sakura reo lên khi thấy hai người họ - Hay wá, các cậu cũng đang ở đây rồi, câu cá chung vs chúng tớ nka!

- Câu cá? Chúng tớ? - Tomoyo và Eriol quay sang nhìn nhau rồi nhìn Sakura khó hiểu

- Tớ và Syaoran định câu cá, cậu ấy jk lấy cần câu rồi, các cậu chơi chung lun nka! - Sakura gật đầu rồi năn nỉ Tomoyo và Eriol

- Nhưng tớ...tớ ko pk câu cá! - Tomoyo ns - Hay là Eriol chơi chung vs các cậu ha, còn tớ sẽ là trợ tài. Chúng ta sẽ thi một cuộc thi câu cá. Ok?

- Hà? Tớ cũng tham gia nữa sao? - Eriol chỉ tay vào mặt mình khẽ định lại

- Ủk! Cậu sẽ chơi lun phần của tớ...hjhj - Tomoyo cười, Eriol cũng ko ns j nữa khi cô pn gái xinh đẹp của cậu đã ns thế

- Ok! Vậy nka! - Sakura quyết định

Bỗng Syaoran xuất hiện từ phía sau Sakura, bên cạnh là vài ba dụng cụ dành cho việc câu cá

- Này, các cậu đang ns về chuyện gì thế?

Sakura giật mình la lên khi Syaoran đặt tay lên vai mình

- Aaaaa.....Có ma.....

- Cậu đang ns gì thế? Tớ mk cậu bảo là ma àk! - Syaoran nhủ mày

Sakura thở phào nhẹ nhõm khi pk đó là Syaoran, còn hai người kia chỉ nhìn họ mk tủm tủm cười

- Cậu hù tớ mún rút tịm ra ngoài rồi đây nè!

- Tớ...- Syaoran tính biện minh cko mình nhưng lại thui, anh đưa cần câu cko Sakura - Tớ tìm đk cần câu rồi đây! Của cậu đây

- Cảm ơn cậu nhiều! - Sakura vui vẻ nhận lấy cần câu rồi trình bày thể lệ cuộc chơi - Bây giờ chúng ta sẽ thi xem ai là người sẽ câu đk nhiều nhất nka! Tomoyo sẽ là trợ tài cko chúng ta! Ok k?

Syaoran và Eriol nhìn nhau trầm ngâm một chút rồi gật đầu

- Vậy người thắng sẽ đk gì? - Syaoran và Eriol đồng thanh

- Ờ ha...- Sakura suy nghĩ - Phần thưởng sẽ là gì đây nhỉ?

Trong lúc Sakura đang suy nghĩ thì Tomoyo chợt nảy ra một ý định, cô mỉm cười

- Á nè nè... Tớ pk phần thưởng sẽ là gì rồi!

- Thật k? - Sakura quay sang Tomoyo hỏi để xác định lại - Là gì vậy?

- Một nụ hôn! - Tomoyo ns

- Một nụ hôn sao? - Sakura, Syaoran và Eriol cùng nhau ngạc nhiên

- Người thắng sẽ được một nụ hôn và người thua sẽ là người thực hiện nụ hôn ấy! - Tomoyo tiếp tục giả thích
- Nhưng mk...- Eriol định lên tiếng nhưng Tomoyo đã khẽ mỉm cười gạt đầu ra hiệu cho Eriol, anh như hiểu được ý cô bèn mỉm cười gạt đầu lại - Ok! Tôi thấy ý kiến này của Tomoyo được đây!
- Thế còn hai cậu thì sao? - Tomoyo quay sang Syaoran và Sakura
- Tùy các cậu! - Syaoran đáp lại rồi khẽ cười
- Tôi thì...Các cậu đã sao vậy thì đành vậy! - Sakura cũng trả lời lại
- Đk rồi! Tôi thì bây giờ cuộc thi chuẩn bị bắt đầu nhé! Các cậu vào vị trí đi, tôi sẽ bắt đầu đếm đây... - Tomoyo nói -...1...2...3...

“Tùm”

“Tùm”

“Tùm”

Ba cái cần câu đồng loạt quăng thẳng xuống nước. Và cuộc thi...bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Lời Hứa Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

- Hơ...Tôi thua rồi sao???? - Sakura la lên khi kết quả cuộc thi được công bố một cách rất rõ ràng sau 2h thi đấu:

Syaoran về nhất với 4 con cá ngừ to

Sakura thì về nhì khi mất 2h mà chỉ câu được 1 chú cá vàng nhỏ

Và...Eriol thì chẳng được con nào (vì cuộc thi này anh cố tính để mình là người thua cuộc khi mà suốt cuộc thi anh cứ cầm câu câu giật lên, giật xuống nên chẳng con cá nào dám đến gần)

- Thôi mà Sakura, chẳng phải Eriol cũng thua cậu đó thôi! - Tomoyo an ủi Sakura rồi nhìn Eriol mỉm cười đắc ý
- Gjør đến phần thưởng dành cho người chiến thắng - Eriol nói khi hiểu ý Tomoyo muốn nói - Sakura, cậu...
- Không! Không - đòi - nào!

Sakura re lên với một khuôn mặt đỏ bừng nhìn người con trai mái tóc màu hạt dẻ. Người con trai đó nhìn Sakura rồi cười một cách rất chi là nham hiểm khi thấy Sakura phản ứng như thế.

- Sao lại không? - Syaoran hỏi - Rõ ràng là cậu thua rồi mà...
- Nhưng...- Sakura ấp úng rồi lắc đầu - Không, không, không là không!!!
- Không? - Syaoran nhíu mày - Nhưng từ lúc đầu chúng ta đã quyết định như thế rồi nhé!
- Không! Đổi cái khác đi...
- Không được! Ngay từ đầu cậu cũng đã đồng ý như thế rồi còn gì! - Syaoran kiên quyết
- Nhưng...
- Không nhưng nhĩ gì nữa...phần thưởng của tôi đâu...

Tomoyo và Eriol nhìn hai người họ rồi cười khúc khích. Lúc này Eriol đã “tặng” cho Syaoran vào cái đánh mạnh vào lưng với câu nói “Chúc mừng cậu đã thắng!” như phần thưởng cho Syaoran. Và giờ thì chỉ còn Sakura, cô hết sức áy náy và ngượng đến mức chẳng nói được lời nào “Không lẽ...mình phải hôn Syaoran thật sao?”

Nhìn Sakura lúc này, Syaoran mỉm cười rồi tiến đến xoa đầu cô

- Tớ chỉ giỡn chút cho vui thôi mà... Không cần phải như thế đâu...

Sakura cúi gầm mặt xuống, đan chéo hai tay vào nhau, lấp bắp

- Syaoran, tớ... chỉ tại...

- Tớ biết mà! Tớ không muốn làm khó cậu đâu! Ngốc!- Syaoran thì thầm vào tai Sakura rồi cốc nhẹ vào đầu cô - Xem ra lần này cậu nợ tớ một nụ hôn rồi nhỉ?!

Buổi chiều hôm đó, cả bốn người đều vui vẻ thưởng thức món cá nướng do chính tay họ cùng nhau trổ tài ngay trên con thuyền đó.

Sáng hôm sau, những con sóng vỗ nhẹ nhàng vào bờ, phía chân trời mặt trời dần dần nhô lên khỏi mặt biển, những cơn gió biển thổi nhẹ nhàng vào bờ... Tất cả như thể hiện hôm nay sẽ là một ngày rất đẹp và hơn thế nữa, hôm nay là ngày cuối cùng của bốn người họ ở biển và cũng là một ngày hết sức đặc biệt! Trong một căn phòng ở khu resort, một cô gái với mái tóc nâu trà vẫn còn đang say giấc nồng của mình. Ở ngoài phòng khách

- Mọi chuyện cứ tiến hành theo kế hoạch nhé! - Syaoran lên tiếng.

- Ủ! Tớ và Eriol sẽ cố gắng! Kế hoạch này chắc chắn sẽ thành công một cách tốt đẹp! - Tomoyo nhìn Eriol cười, anh cũng đáp lại cô bằng nụ cười của mình.

Bỗng “Cạch“...

Cửa phòng Sakura mở ra khiến tất cả mọi người ở phòng khách giật mình

- Good morning...everyone! - Sakura bước ra khỏi phòng trong khi cô vẫn còn mắt nhắm mắt mở rồi ngồi xuống ghế sofa gần đó

- Chào... cậu, Sakura! - Tomoyo đáp lại - Sao hôm nay cậu dậy sớm vậy?

- Các cậu còn dậy sớm hơn cả tớ nữa mà! Ồ mà lúc nãy tớ có nghe loáng thoáng là các cậu đang định làm gì đó thì phải...

Câu nói của Sakura khiến mọi người giật bắn người, Syaoran thấy thế liền nhanh trả lời lại

- Không có gì đâu, bọn tớ chỉ đang nói chuyện với nhau một chút thôi!

- Ủ! Đúng thế! - Eriol nói

- Các cậu khiến tớ hơi nghi ngờ đấy! - Sakura nhún mày nhìn mọi người

- Thôi bây giờ cậu vào thay đồ đi Sakura rồi chúng ta đi chơi nhé! - Tomoyo lôi Sakura vào phòng và không quên nháy mắt ra hiệu với Syaoran và Eriol, hai người như hiểu ý bèn gật đầu.

Lát sau, sau khi thay đồ xong, Sakura và Tomoyo bước ra khỏi phòng

- Syaoran, Eriol, hôm nay tớ và Tomoyo định đi trung tâm thương mại, hai cậu đi cùng nhé!

- Xin lỗi Sakura, nhưng hôm nay tớ và Syaoran có việc bận rồi! - Eriol nói - Phải không Syaoran?

- Ủ! Tớ phải đi giải quyết một chút chuyện ở resort!

- Vậy thì tớ và Tomoyo sẽ chờ hai cậu!

- Không cần đâu, hai cậu cứ đi chơi với nhau đi, không cần phải chờ bọn tớ đâu! - Eriol mỉm cười

- Nhưng...- Sakura chưa kịp nói thì Tomoyo đã cầm hai tay cô lắc lắc

- Chúng ta đi thôi Sakura, khi nào xong chắc hẳn hai cậu ấy sẽ đến chỗ chúng ta mà. Phải không Syaoran?

- Ủ! Đúng vậy đấy! - Syaoran vội trả lời rồi mở cửa lôi Eriol ra theo - Thôi bọn tớ đi đây! Hai cậu đi chơi vui nhé!

Eriol bị Syaoran lôi đi nhưng không quên tạm biệt hai cô gái đang đứng trong phòng. Cô gái tóc đen dài ngang lưng vui vẻ tạm biệt lại, còn người con gái với mái tóc nâu trà ngang vai thì vẫn còn đang ngờ ngác nhìn theo.

- Tomoyo! - Sakura cất tiếng khi hai người kia đi khuất - Cậu có thấy hai cậu ấy có gì lạ không?

- Ý cậu là Syaoran và Eriol?

- Ủ! - Sakura gật đầu cái “rụp” - Cứ như hai người họ đang giấu ta chuyện gì đó thì phải. Cậu có thấy thế không, Tomoyo? - Tớ thấy họ vẫn bình thường mà. Thôi chúng ta đi đến trung tâm thương mại đi, tớ sẽ lựa cho cậu vài bộ đồ...

- Nhưng tớ còn nhiều đồ lắm!

Sakura nói khi bị Tomoyo kéo tay đi ra khỏi phòng. Hai người cùng nhau đi ăn sáng rồi tới vài cửa hàng, Tomoyo cứ lôi Sakura đi vào từng cửa hàng một để chọn cho cô vài bộ váy thật xinh. Nhưng có điều lựa mãi mà vẫn chưa có bộ nào ưng ý nên Sakura tiếp tục bị kéo đi sang cửa hàng khác. Mãi cho đến chiều, cuối cùng Tomoyo cũng đã lựa được một bộ váy với những đường nét rất tinh tế, hoa văn lại hài hòa tạo một cảm giác tươi mới cho người xem lẫn người mặc. Tomoyo ngắm Sakura trong bộ váy đó mà không ngừng xuýt xoa khen ngợi

- Bộ váy này tuyệt mỹ thật! Sakura, cậu mặc nó trông rất đẹp, cứ như thiên thần vậy đấy! Chúng ta sẽ mua nó!

Sakura thở phào nhẹ nhõm khi cuối cùng Tomoyo cũng đã lựa được một bộ váy mà cô ấy thích sau mấy tiếng đồng hồ đi thử đồ, nếu không thì chắc giờ này Sakura phải tiếp tục thử đồ nữa quá

- Vậy tớ vào thay đồ nha! - Sakura định quay lưng đi vào nhưng đã bị Tomoyo cản lại

- Không cần đâu, Sakura! Cậu cứ mặc bộ váy đó luôn đi!

- Hả? - Sakura ngạc nhiên - Nhưng...nhưng...

- Tớ nghe nói rằng hôm nay resort có tiệc nên tớ muốn chúng ta đến đó! Nha Sakura, cậu mặc bộ váy này đến đó cùng tớ nha?! - Tomoyo năn nỉ với đôi mắt long lanh

- Ủ, cũng được! - Sakura đồng ý với lời đề nghị của Tomoyo - Để tớ báo với Syaoran và Eriol...

- Không cần đâu! - Tomoyo đột nhiên phản đối khiến Sakura vô cùng ngạc nhiên vì trước giờ Tomoyo chưa bao giờ giống như lúc này, nhất là khi kêu Syaoran và Eriol đi chung nhưng Tomoyo lại phản đối.

- À...ý tớ là chúng ta không nên phiền hai cậu ấy trong khi hai cậu ấy đang bận - Tomoyo cười

- Cậu nói cũng đúng! - Sakura trầm tư suy nghĩ - À mà cậu không lựa váy à, chẳng phải cậu cũng đi cùng tớ sao?

- Tớ lựa xong rồi! Cậu chờ tớ một lát nhé!

Tomoyo nói rồi bước vào phòng thay đồ. Sau một lúc thay đồ xong, Tomoyo bước ra với một bộ đầm dài màu tím nhạt trông rất sang trọng và kiều sa.

- Wow! Trông cậu tuyệt thật đấy, Tomoyo!

- Cậu cũng vậy mà! - Tomoyo nhìn Sakura mỉm cười - Thôi chết...- Tomoyo hốt hoảng la lên

- Có chuyện gì sao?

- Tớ quên mất tớ còn một chút chuyện nhỏ, xin lỗi cậu Sakura, cậu có thể về resort trước được không?

- Không sao đâu! Cậu cứ đi đi! - Sakura cười

- Vậy tớ đi trước nhé! Hẹn gặp cậu ở resort! Ở trên sân thượng đấy nhé!

Tomoyo nói rồi vội vã ra khỏi cửa hàng rồi bắt một chiếc taxi đi. Sakura nhìn theo mà ngỡ ngàng “Sân thượng sao? Có khi nào mà resort tổ chức tiệc ở trên sân thượng đâu? Thật khó hiểu!!!” Nhưng rồi cô cũng bắt taxi về resort. Về đến resort, Sakura thấy hơi lạ khi những nhân viên trong resort xếp thành hai hàng trước cửa cứ nhìn cô rồi mỉm cười cúi đầu chào. Đặc biệt hơn hết là hai bên đường còn có rất nhiều hoa hồng, và khi đi được một đoạn thì bất chợt có một nhân viên bước đến gần Sakura cầm một bó hoa hồng và một con gấu bông đưa cho cô

- Có một vị khách tặng cho em! Hi vọng em sẽ thích! - Chị nhân viên đó mỉm cười nói và đưa cho Sakura những món quà đó

- Chị có thể cho em biết người đó là ai không ạ?

- Xin lỗi em, chị không thể nói được, đó là bí mật! - Chị nhân viên nói rồi cúi chào bước đi.

“Lạ thật! Rốt cuộc những chuyện này là sao nhỉ?” Sakura thầm nghĩ rồi bước đến thang máy, cô bấm nút lên sân thượng nhưng không ngừng suy nghĩ về những chuyện vừa mới xảy ra, cô nhìn những món quà trên tay mình mà không ngừng thắc mắc “Thật ra là người đó là ai chứ? Những chuyện hôm nay thật kỳ lạ!” đang mải mê suy nghĩ thì “Ting” cánh cửa thang máy mở ra. Sakura bước ra sân thượng nhưng... mọi thứ trên sân thượng hoàn toàn tối đen khiến cô không thể thấy gì cả “Sao trên đây không có ai cả? Lúc này rõ ràng chẳng phải là Tomoyo bảo mình rằng tiệc được tổ chức trên sân thượng hay sao? Sao trên đây lại tối thế, chẳng có lấy một ánh đèn?” Sakura bước đi thêm vài bước và rồi...

Chương 25

Sakura bước đi thêm vài bước và rồi... cả sân thượng được thắp sáng lên bởi những ánh đèn và khung cảnh trước mắt Sakura lúc này là hoa, đèn và có cả một bữa tiệc nhỏ... Nhưng điều khiến cô bất ngờ nhất là Tomoyo, Syaoran và cả Eriol đều ở đây. Syaoran dần bước đến gần Sakura và nở một nụ cười

- Cuối cùng cậu cũng đến rồi, Sakura! Bọn tớ chờ cậu lâu lắm rồi đấy!

- Syaoran...chuyện này...chuyện này...là...sao? - Sakura ngạc nhiên nhìn mọi thứ xung quanh nói không nên lời

- Cậu thử đoán xem! - Syaoran nói rồi chỉ tay về một phía trên sân thượng và tại nơi đó những ngọn nến dần được thắp lên thành dòng chữ “Happy Birthday Sakura“.

Sakura đứng như trời chồng, cô lấy tay bịt miệng mình lại mà ko thể giấu khỏi sự ngạc nhiên.

- Cậu thích chứ, Sakura?! - Syaoran mỉm cười khi kế hoạch của mình như ý

- Cậu...các cậu...- Sakura lắp ba lắp bắp thì bỗng Tomoyo cất tiếng

- Xin lỗi cậu Sakura vì từ sáng đến giờ...bọn tớ đều nói dối cậu và... Tất cả là vì muốn cho cậu một bất ngờ!

- Tớ...tớ...không trách cậu đâu Tomoyo! Cảm ơn cậu! - Sakura ôm chầm lấy Tomoyo

- Này này...- Syaoran xen ngang - Tớ cũng có công nữa mà! Đúng không Eriol?

Eriol không trả lời mà chỉ gạt đầu một cái rồi mỉm cười

- Vậy thì cũng cảm ơn hai cậu luôn! - Sakura nói và cười một nụ cười thật tươi

- Thôi được rồi, chúng ta nhập tiệc thôi! - Syaoran kéo tay Sakura đi về bàn tiệc rồi mời Tomoyo và Eriol vào chung. Cả bốn người cứ nói đùa và dùng bữa suốt cả buổi tối, Sakura thì thoải mái trong khi mọi người hát mừng sinh nhật cô. Không khí vui vẻ, rộn ràng tràn khắp cả sân thượng cho đến tận khuya.

Syaoran nhẹ nhàng cầm tay Sakura rồi ghé sát vào tay cô

- Đi theo tớ, tớ có thứ này muốn cho cậu xem này!

Sakura hơi ngạc nhiên nhưng rồi đi theo Syaoran. Anh dẫn cô đi đến gần lan can, đúng lúc tất cả ánh đèn trên sân thượng dịu đi không còn sáng như lúc đầu nữa. Anh lấy tay bịt mắt Sakura lại từ phía sau

- Syaoran?! - Sakura giật mình

- Tớ ở ngay sau cậu thôi! - Syaoran nói với giọng thật nhỏ chỉ mình anh và Sakura nghe được - Cậu sẵn sàng rồi chứ?! Sẽ rất là bất ngờ đấy!

Sakura khẽ gạt đầu và rồi Syaoran từ từ lấy tay ra.

- Wow! Đẹp thật!

Trước mắt Sakura lúc này là cả một bầu trời đầy sao và đặc biệt hơn là có cả...

- A! Sao băng kìa! Nhiều thật đấy!- Sakura reo lên và chỉ tay lên bầu trời - Cậu mau ước đi Syaoran!

- Hả? Ước gì? - Syaoran giật mình khi nghe Sakura nói thế- Không lẽ cậu không biết thật sao?

- Biết! Nhưng tớ lại không tin vào chuyện đó! Thật nhảm nhí!

- Cậu thử một lần đi mà! - Sakura năn nỉ

- Không!

- Một lần thôi có mất mát gì đâu. Đi...- Sakura tiếp tục năn nỉ

- Thôi được rồi! - Syaoran miễn cưỡng đồng ý

Sakura cười típ mắt khi nghe Syaoran nói lời đồng ý

- Nhanh lên! Cậu mau ước đi! Điều ước chắc chắn sẽ thành sự thật!

Sakura nói rồi nhắm mắt lại và...ước. Syaoran cũng làm theo Sakura. Sau khi ước xong, anh quay qua phía Sakura, cô vẫn chưa ước xong... Trông cô lúc này thật đẹp! Đôi mắt nhắm lại, mái tóc tung bay trong gió... Khuôn mặt cô như toát lên một vẻ gì đó trông thật đẹp và khiến cho người ta cảm thấy thật bình yên khi ngắm khuôn mặt ấy. Sakura cứ như một thiên thần tỏa sáng cả một bầu trời đêm...

Cùng lúc đó ở một nơi khác trên sân thượng, Tomoyo và Eriol đang đứng cạnh nhau và cùng nhau nhìn ngắm những ngôi sao trên trời trông rất hạnh phúc.

- Sao băng kìa! – Tomoyo chỉ tay về phía bầu trời đêm, nơi vừa xuất hiện vài ngôi sao băng – Nó đẹp thật, Eriol nhỉ?

- Ủk! Tomoyo nè! – Eriol nhìn những ngôi sao xa xăm trên bầu trời mỉm cười – Cậu biết ko, với tớ... cậu là một người rất quan trọng, thật sự rất quan trọng, tớ thật sự... Tomoyo, cậu đồng ý làm bạn gái tớ nhé?

Câu nói của Eriol khiến Tomoyo hơi bất ngờ và ngạc nhiên, cô quay sang nhìn anh ấp úng hỏi

- Tớ...tớ...chẳng phải chúng ta đã là...

- Tớ biết cậu tính nói điều gì, Tomoyo à – Eriol cắt ngang lời nói của Tomoyo – Nhưng... ý của tớ là cậu sẽ mãi mãi là bạn gái của tớ nhé...cho đến khi chúng ta...mãi là của nhau, sống bên nhau, mặc dù tớ và cậu có cách xa nhau đi nữa. Được chứ?!

Giọng nói Eriol vang lên đều đều. Tomoyo lắng nghe những lời mà Eriol nói, cô chần chừ suy nghĩ lúc lâu rồi cũng gật đầu đồng ý mặc cho những băn khoăn trong lòng mình, vì cô tin những gì mà Eriol nói và luôn ủng hộ những việc mà anh làm. Eriol thấy thế liền mỉm cười mà ko giấu được niềm vui sướng của mình, anh ôm chặt lấy cô và thổi thè vào tai cô “Cảm ơn em, Tomoyo!” rồi anh lấy trong túi mình ra một chiếc nhẫn được làm rất tinh tế và rất đẹp, anh nhẹ nhàng nâng bàn tay cô lên rồi đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út của cô cùng với một lời nói

- Chiếc nhẫn này sẽ là vật chứng minh cho tình tình cảm giữa anh và em, nó sẽ là biểu hiện cho lời hứa của chúng ta hôm nay và cho đến lúc đó...em hãy giữ lấy nó, bạn gái của anh nhé!

Tomoyo lúc này đây ko nói gì nên lời nữa. Những hành động của Eriol khiến cho gương mặt cô đã đỏ gò lại thêm đỏ hơn, ko giấu được cảm xúc của mình lúc này, cô ôm lấy cổ Eriol và nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên má anh khiến anh vô cùng ngạc nhiên

- Em sẽ hứa, em sẽ giữ gìn chiếc nhẫn này, sẽ trân trọng nó...và...em cũng sẽ mãi là bạn gái của anh cho đến khi hai ta thật sự thuộc về nhau!

Sau khi đặt nụ hôn lên má Eriol, Tomoyo mới nhận ra những gì mà mình đã nói và làm lúc này, cô bất giác ngượng chín mặt, vội buông tay ra nhưng... bất ngờ, Eriol đã nhanh tay ôm lấy eo cô và kéo cô về phía mình. Tomoyo chưa kịp phản ứng trước hành động này của Eriol thì đã bị anh khóa môi cô lại. Ngạc nhiên trước sự việc đang xảy ra, Tomoyo khựng lại, hơn 5s sau đó cô mới hiểu được những chuyện đang xảy ra, rồi cô cũng đáp lại nụ hôn đó của Eriol, cô như đắm chìm vào nụ hôn đó, một nụ hôn mãnh liệt nhưng ko kém phần ngọt ngào và lãng mạn và đó cũng là nụ hôn đầu của hai người họ. Buổi tối hôm đó, Eriol và Tomoyo đều cảm thấy vô cùng hạnh phúc khi được ở cạnh nhau suốt đêm

---

Trong khi đó phía ở Sakura và Syaoran cũng ko kém phần lãng mạn. sau khi nhắm mắt cầu nguyện xong, sakura mở mắt ra nhìn lên bầu trời đêm đầy sao

- Syaoran, cậu ước xong chưa? – Sakura quay sang Syaoran hỏi nhưng lại ko thấy anh đâu – Syaoran, cậu đâu rồi? – cô quay người lại định tìm anh nhưng khi vừa quay đầu lại thì bất ngờ xuất hiện trước mặt cô là một sợi dây chuyền mặt mặt trắng và chính giữa là một ngôi sao nhỏ trông rất đẹp mắt. Syaoran đứng trước mặt Sakura, tay cầm sợi dây chuyền mỉm cười

- Tặng cậu, quà sinh nhật! Cậu thích chứ?!

Sakura nhìn Syaoran khẽ gật đầu ngượng ngùng. Anh bước đến bên cô, vuốt nhẹ mái tóc sang một bên rồi đeo sợi dây chuyền vào cổ cô

- Sợi dây chuyền này rất đặc biệt đấy! Cậu nhớ giữ cho cẩn thận, sẽ không có sợi thứ hai đâu nếu cậu làm mất nó đấy nhé!

Nghe Syaoran nói, Sakura đưa tay lên cầm lấy mặt sợi dây chuyền. Lúc này vì hơi tối nên cô chưa nhìn rõ sợi dây chuyền, nhưng giờ đây, khi cầm mặt dây chuyền trên tay, cô vô cùng ngạc nhiên trước vẻ đẹp của sợi dây chuyền. Mặt mặt trắng hình lưỡi liềm được chạm khắc những viên kim cương một cách rất tỉ mỉ, chính giữa là một ngôi sao được đính một viên kim cương. Và điều khiến cô ngạc nhiên và xúc động hơn hết là dòng chữ nhỏ “Syaoran, Sakura Love Forever” được khắc vào mặt sau của mặt dây chuyền, nhìn những dòng chữ đó, cô bất giác mỉm cười hạnh phúc, cô đã hiểu lý do vì sao Syaoran nói sẽ ko bao giờ có sợi dây chuyền thứ hai giống sợi mà cô đang đeo trên cổ rồi.

- Cảm ơn cậu rất nhiều, Syaoran! Cảm ơn vì tất cả những gì mà cậu đã làm cho tớ! Tớ thật sự rất thích nó!

- Cậu không cần phải...- Syaoran chưa kịp nói hết câu thì anh chợt khựng lại mở to mắt ngạc nhiên khi Sakura chồm lên kiss nhẹ vào môi anh. Một nụ hôn nhẹ, tưởng chừng như chỉ lướt qua nhưng nó lại khiến Syaoran khá bất ngờ và hạnh phúc.

- Sakura, cậu...

Sakura lung túng vì hành động vừa rồi của mình, cô quay phắt lưng lại nhỏ giọng

- Tớ...tớ...tớ không có ý đâu! Xem như tớ trả cậu cái hôn mà hôm qua tớ đã nợ cậu khi thua cuộc thi câu cá đó! Tớ...tớ...

Syaoran bật cười trước thái độ của Sakura lúc bấy giờ, trong suy nghĩ của anh, nhìn Sakura trông rất ư là đáng yêu.

- Ngốc à! – anh gõ nhẹ lên đầu cô một cái – Nếu muốn trả tớ phần thưởng hôm qua thì hôn ở má cũng được vậy, cần gì phải là ở môi chứ. Hay...dây chỉ là lý do mà cậu tự đặt ra? Có phải là cậu...

- Cậu ở đó mà nói nhảm gì thế? Tớ...tớ...

- Cậu yêu tớ rồi chứ gì? – Syaoran tiếp tục trêu chọc Sakura

- Không có mà!

- Không có sao lại hôn tớ chứ? Cậu yêu tớ thật rồi! – Syaoran cười

- Đã nói không là không mà! – Sakura cứ khư khư chối

- Có mà!

- Không!

- Có là có!

- Không là không!

.....

.....

.....

- Đã nói là có mà! – Syaoran vẫn cứ tiếp tục

- Ủk thì có đấy! Tớ yêu cậu đấy thì đã sao?!

Bạn đang đọc truyện *Lời Hứa Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

- Ủk thì có đấy! Tớ cậu đấy thì sao?! - trong một phút ko suy nghĩ, Sakura đã lỡ thừa nhận những lời mà Syaoran nói, cô vội vã bịt miệng mình lại, Syaoran cũng hơi bất ngờ

- Cậu vừa nói gì, Sakura? – Syaoran giả vờ như chưa nghe thấy gì bèn hỏi lại, nhưng thật ra trong lòng anh lúc này cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Sakura ko biết nên phải trả lời như thế nào, cô bèn nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu để lấy hết can đảm nói lớn

- Tớ nói tớ yêu cậu đấy, Li Syaoran!

Syaoran cười nhẹ và rồi dần bước lại gần Sakura, anh nhẹ nhàng vòng tay qua eo cô, ôm lấy thân hình nhỏ bé của cô từ phía sau và thò thè vào tai cô

- Anh cũng vậy, anh cũng rất yêu em, Sakura àk!

Câu nói ấy của Syaoran khiến Sakura bất giác ngượng ngùng, người cô nóng bừng lên, tim cô như đập lệch một nhịp sau câu nói ấy của anh “Syaoran vừa mới nói gì cơ? Cậu ấy bảo là...” và điều mà cô ko hề nghĩ đến là Syaoran lại thay đổi cách xưng hô “anh-em” đối với cô lúc này, cô như ko tin

những gì mà mình nghe thấy nữa. Syaoran từ từ quay người Sakura lại, hai người nhìn nhau, mắt chạm mắt, mặt đối mặt, lúc này đây, tim hai người đập thật nhanh tưởng chừng như có thể nghe thấy. Syaoran nhìn Sakura rồi cười một cách đắc ý

- Em đã dám cướp đi nụ hôn của anh lúc này, em giỏi thật đấy! Bây giờ anh sẽ bắt em trả nó lại cho anh, Sakura ngốc của anh!

Vừa dứt lời, Syaoran bắt đầu đưa khuôn mặt của mình tiến lại gần Sakura một cách thật nhanh chóng và rồi... môi chạm môi... Sakura hoàn toàn ở tư thế bị động, mắt vài giây sau cô mới vực tỉnh lại và ý thức được chuyện gì đang xảy ra. Cô dùng hai tay đẩy mạnh Syaoran ra nhưng mãi vẫn ko được, sức lực cô lúc này như bị nụ hôn của Syaoran hút cạn dần, và rồi cô cũng bất lực đáp lại nụ hôn đó của anh một cách nhiệt tình, ko chống cự nữa.

Vào lúc này đây...

Cả hai người đều cảm nhận được vị ngọt trên đôi môi của nhau...

Syaoran vòng tay ra sau người Sakura và ôm cô thật chặt...

Và cũng lúc này đây, cả hai người đều có chung suy nghĩ “Giá như phút giây này có thể dừng lại...mãi mãi...”

Sau một hồi lâu, Sakura cảm thấy hơi khó thở thì Syaoran mới chịu buông cô ra, nhưng ánh mắt lại ko thể nào rời khỏi làn môi ấy...

“Thật là...cứ như thế này thì sau này xa em chắc anh sẽ nhớ như điên mất thôi! Trái tim anh thật sự thuộc về em rồi đấy, Sakura!”

Vài ngày sau khi chuyến đi biển kết thúc, mọi người trở về với cuộc sống hàng ngày của mình và tiếp tục quay lại trường học sau những ngày vui chơi, thư giãn ở biển. Vào giờ sinh hoạt tại lớp Sakura, cô Miki – GVCN của lớp bước vào phổ biến lại những hoạt động vừa qua của lớp cũng như là của trường cho các hs nghe. Nhưng hầu như tất cả hs trong lớp đều ko chú ý đến những gì mà cô Miki nói mà cứ xúm lại với nhau, tụ năm, tụ bảy đùa giỡn, tám chuyện với nhau. Sau khi phổ biến xong, cô Miki nhìn cả lớp, một lúc sau...sát khí tỏa ra xung quanh khi cô thấy dường như chả có đứa hs nào chịu ngồi nghe, từ nãy đến giờ cô cứ tưởng mình đọc thoại với chính mình vậy.”RẦM”

Tiếng cây thước mà cô Miki vừa đập mạnh xuống bàn vang lớn khiến cho cái lớp này giờ hỗn loạn như cái chợ bồng trở nên im thinh thít, tất cả hs lặng lẽ trở về chỗ ngồi của mình. Cô quét mắt nhìn khắp lớp rồi lên tiếng

- Nãy giờ các em nói chuyện...vậy nãy giờ cô nói những gì các em có nghe thấy ko? Ai đứng lên nói lại cho cô nghe xem!

Sau câu hỏi của cô Miki, cả lớp cúi gằm mặt mình xuống ko nói lấy tiếng nào, ko khí lớp học lúc này bỗng trở nên căng thẳng. Miki nhìn đám hs của mình rồi lắc đầu thờ dãi

- Được rồi! Nãy giờ những gì cô nói cũng ko có gì là quan trọng cho lắm – cả lớp nghe đến đây thì thở phào nhẹ nhõm – Nhưng...những gì cô sắp nói tiếp theo sẽ rất quan trọng, các em phải nghe cho kĩ, được chứ?

- Vâng! – cả lớp đồng thanh một cách chán nản, cô Miki thì tiếp tục

- Như mọi năm vào thời điểm này, trường ta thường bước vào kì thi cuối học kì, việc này cũng ko có gì lạ so với các em. Nhưng...điều quan trọng là năm nay kì thi học kì này cũng là kì thi cuối cấp, và lần này, cô hiệu trưởng vừa mới thông báo rằng, kì thi này các em sẽ được các thầy cô của sở về canh gác... Các em chỉ còn có hai tuần để ôn tập, đến cuối tháng các em sẽ chính thức thi. Vì thế cô mong rằng các em có thể ôn tập thật kĩ và nắm vững những kiến thức mà mình đã học, bên cạnh đó, các giáo viên của các bộ môn cũng sẽ giúp các em ôn tập, có gì còn thắc mắc thì các em có thể hỏi các thầy cô đó. Cô hi vọng các em sẽ cố gắng hết sức vì chắc hẳn ko ai muốn rớt tốt nghiệp đâu nhỉ?! – cô Miki mỉm cười – Thôi, hôm nay chúng ta chỉ sinh hoạt đến đây, các em có thể nghỉ!

Vừa dứt lời thì tiếng chuông báo giờ học kết thúc vang lên, cả lớp đứng lên chào cô. Sau khi cô vừa ra khỏi lớp thì những tiếng bàn tán lại nổi lên một cách thật ồn ào

- Chết rồi! Chắc kì này tớ rớt mất!...- hs 1

- Lần này chắc đề khó lắm!...- hs 2

- Tớ chưa học bài nữa. Chỉ còn hai tuần, học kịp ko đây? – hs 3

.....

.....

.....

Ở phía một góc lớp, nhóm của Sakura cũng ko khác gì các hs khác, họ cũng cùng nhau bàn tán về việc ôn tập cho kì thi cuối kì sắp tới

- Hơ?! Chúng ta chỉ còn hai tuần ôn tập, làm sao bây giờ? – Sakura ôm đầu gục xuống bàn than vãn.

- Sakura, cậu ghét thi lắm sao? – Eriol lên tiếng.
- Ủk! Tớ ghét, rất là ghét thi và đặc biệt là môn Toán! Tớ chẳng học tốt môn đó chút nào cả! Nó rất khó!
- Em ghét là phải rồi! Lúc nào em cũng thế mà! – Syaoran vừa bỏ sách vở vào cặp vừa nói với vẻ trêu chọc – Ai bảo em lười quá làm gì?
- Anh dám bảo em lười àk?! – Sakura liếc xéo Syaoran
- Sakura nèk! – Tomoyo nãy giờ im lặng bỗng nhiên mới chợt lên tiếng – Tớ nghĩ hay là chúng ta học nhóm được ko? Chúng ta có thể giúp đỡ lẫn nhau trong quá trình học khi gặp khó khăn...
- Tớ nghĩ ý kiến của Tomoyo hay đó! – Eriol nhiệt tình ủng hộ rồi quay sang Sakura - Sakura này, chẳng phải cậu đang gặp khó khăn với môn Toán sao? Syaoran có thể giúp cậu việc này đây, cậu ấy học rất tốt môn Toán. Syaoran sẽ kèm cậu trong một thời gian.
- Nhưng...- Sakura quay sang nhìn Syaoran, anh vẫn ngồi im lặng
- Tớ thấy được đấy! Syaoran cậu có ý kiến gì ko? – Tomoyo cắt lời Sakura

Syaoran nhìn Sakura một lúc rồi nhún vai – Sao cũng được, tớ ko có ý kiến.

- Nếu Syaoran đã đồng ý thì Sakura...còn cậu?
- Tớ cũng thế!
- Vậy thì được rồi! chúng ta sẽ học nhóm tại nhà Syaoran – Tomoyo tiếp tục – Và chúng ta sẽ bắt đầu ngay ngày hôm nay, được chứ?!
- Ủk! – cả ba người còn lại cùng đồng thanh đáp lại, nhanh dọn dẹp sách vở vào cặp rồi cùng nhau về nhà Syaoran.

Bạn đang đọc truyện *Lời Hứa Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Sau khi về nhà Syaoran, mọi người cùng nhau bước vào nhà. Cánh cửa vừa mở, một người giúp việc liền xuất hiện và cúi đầu

- Thiếu gia mới về ạ!
- Ủk! - Syaoran đáp lại - À, đây là bạn của tôi, họ đến đây để học nhóm cùng tôi.
- Dạ! Chào các tiểu thư! Chào thiếu gia Eriol! - chị giúp việc một lần nữa cúi chào, Sakura và Tomoyo cũng đáp lễ lại - Thiếu gia có cần gì ko ạ?
- Phiền chị lát nữa đem lên phòng tôi vài phần ăn nhẹ được chứ? - vừa nói anh vừa bước về phía cầu thang để về phòng, Sakura, Tomoyo và Eriol cũng lần lượt đi theo và ko quên chào chị giúp việc
- Dạ được thưa thiếu gia! Chúc thiếu và các tiểu thư học tốt! - chị giúp việc nói

Lên đến phòng Syaoran, mọi người cùng nhau ngồi vào một cái bàn được đặt giữa phòng và lấy sách vở ra để bắt đầu học. Eriol và Tomoyo thì ngồi cạnh nhau vừa nói chuyện, vừa bàn luận về một vấn đề nào đó rồi cùng nhau làm bài trông rất vui vẻ. Trong khi đó thì bên phía anh và cô (Syaoran-anh, Sakura-cô) thì ko khí có vẻ như là rất căng thẳng. Anh bắt đầu lấy quyển sách toán ra

- Em thấy vẫn chưa hiểu ở phần nào, Sakura?

Cô im lặng nhìn anh, thấy thế anh thở dài rồi nói tiếp

- Vậy bây giờ ta sẽ bắt đầu ôn lại từ phần cơ bản nhé, nếu cái nào em đã hiểu thì anh sẽ lướt qua thôi, OK?

Cô chần chừ rồi cũng gật đầu đồng ý, anh bắt đầu giảng giải những chỗ mà cô vẫn chưa hiểu lắm, nhưng lúc đầu cô dường như ko tập trung cho lắm, cô cứ suy nghĩ miên man về điều gì đó cho đến khi...

- Này! - anh gõ nhẹ cây bút chì mà anh đang cầm trên tay lên trán cô - Em đang suy nghĩ gì thế? Nãy giờ anh giảng em có hiểu ko vậy?
- Hả? À...có...có chứ...- cô chớp mắt giật mình thoát khỏi suy nghĩ của chính mình

- Vậy à? - anh nhủ vậy - Vậy thì em thử giải cho anh xem bài toán này đi - anh chỉ tay vào một bài toán trong sách

- Được thôi! - cô cầm bút lên và loay hoay cố gắng tìm cách giải bài toán ấy. Nhưng mãi hơn 15'; trôi qua cô vẫn chưa tày nào giải được bài toán ấy. Anh ngồi quan sát những gì mà cô đang làm, thỉnh thoảng lại ngước lên ngắm nhìn gương mặt của cô, ngắm nhìn gương mặt ấy mà anh phải cố nhịn để ko bật cười thành tiếng, bởi trong lúc làm bài gương mặt cô có lúc nhăn lại nhưng rồi một lúc sau nó lại giãn ra như đã tìm được cách giải và rồi lại tiếp tục nhăn lại...

- Em sai từ chỗ này này! - anh chỉ tay vào phần sai của cô sau một lúc quan sát, anh nghĩ anh nên giúp cô

- Ô, em xin lỗi, em sẽ cẩn thận hơn! - cô bắt đầu suy nghĩ tiếp cách giải bài toán này, ngồi chờ người ra đó suy nghĩ một lúc thì cô chợt giật mình khi anh chuyển sang ngồi cạnh cô, anh vươn người cầm lấy cây bút từ tay cô và vừa viết vào phần bài giải vừa giảng cho cô hiểu

- Ở chỗ này em phải dùng phương trình bậc hai thì nó sẽ dễ hơn rất nhiều.. Chỗ này em thay số vào, sau đó em cân bằng lại rồi trừ... và chia tất cả cho... thế là ta có kết quả - cô cố gắng theo kịp những gì mà anh đang nói, vừa gật gù "Thì ra là làm như thế", anh kết thúc phần giảng của mình rồi đặt bút xuống - Em hiểu rồi chứ? - Rồi! - cô gật đầu thêm lần nữa

- Thật may vì cuối cùng em cũng đã hiểu, anh cứ sợ ko có cách nào nhét những bài toán này vào cái đầu cứng của em... - anh cười vẻ châm chọc

- Ý anh là sao hả, Syaoran? Anh dám chọc em, nói xấu em sao? - cô hét lên đưa tay hình nắm đấm trước mặt anh khiến cho Eriol và Tomoyo đang làm bài cũng phải ngước lên nhìn xem là đã xảy ra chuyện gì mà có thể làm cho cô có thể tức giận đến như thế

"Cốc, cốc, cốc..."

Tiếng gõ cửa vang lên cắt ngang tiếng la thét thanh của cô, sau đó cánh cửa mở ra và chị giúp việc bước vào trên tay còn bưng thêm vài phần ăn nhẹ

- Xin lỗi đã làm phiền khi thiếu gia và các tiểu thư đang học! Đây là phần ăn nhẹ mà lúc này thiếu gia đã dặn!

- Ồ...ko đâu! Tôi phải cảm ơn chị mới phải, nếu ko nhờ chị vào đúng lúc này thì chắc có lẽ tôi đã được lên thiên đàng vì có người giết tôi rồi... - anh mỉm cười lên tiếng, còn cô thì nhìn anh bằng ánh mắt hình viên đạn

- Dạ? - chị giúp việc nghiêng đầu khó hiểu

- Ko có gì đâu ạ, Syaoran chỉ giận một chút thôi, chị đừng để ý làm gì - cô quay sang mỉm cười nói với chị giúp việc - Cảm ơn chị đã mang đồ ăn cho chúng em!

- Ko có gì đâu thưa tiểu thư, đây là việc của tôi mà. Tôi xin phép! - chị giúp việc đặt phần ăn lên bàn rồi rời khỏi phòng.

Sau khi cánh cửa đóng lại, anh cảm thấy có một luồng sát khí đang tỏa ra xung quanh gần mình khiến cho anh cảm thấy lạnh sống lưng

- SYAORANNNNN...!!! - cô hét ầm lên - Lúc này anh vừa mới nói gì hả? Nếu như anh muốn như thế thì em sẽ cho anh toại nguyện, em sẽ cho anh lên thiên đàng chơi như anh mong muốn nhé!

Anh nhìn cô rồi cười trừ - Sakura àk...em sẽ ko làm như thế đâu...phải ko? Anh...anh xin lỗi, anh ko cố ý đâu mà...

- Anh ko cố ý àk?! - anh gật đầu khi nghe cô hỏi - Vậy...chắc là anh cố tình nhỉ?

- Ủk - anh tiếp tục gật đầu mà ko suy nghĩ, nhưng rồi... - Ko, ko có đâu mà...em tha cho anh đi. Nka?

- Em sẽ tha cho anh...nhưng sau khi anh có thể sống sót sau lần này!

- Anh xin lỗi mà...em đừng...á...á...á...- anh la thét thanh khi bị cô một cái thật đau vào bụng anh và rồi

Bình

Bóp

Chát

Rầm

- Sa...ku...ra...em tha cho anh đi! Anh biết lỗi rồi...hix...hix...

- Cho đáng đời anh! - cô lê lười treu rồi quay mặt đi chỗ khác nhưng sau đó, cô quay nửa mặt nhìn về phía anh "Có lẽ mình hơi mạnh tay thì phải...nhưng ai kêu dám chọc mình...hử..."

- Đây, anh ko sao chứ?!

- Anh...ko sao! - anh nửa khóc nửa cười "Trời ơi em vừa đánh vừa xoa sao Sakura? Đánh anh đã rồi giờ hỏi thăm anh..."

Trong khi đó, Eriol và Tomoyo thì chỉ im lặng dõi theo từng hành động, lời nói của hai người kia rồi nhìn nhau phì cười, lắc đầu

- Nhìn họ thật vui và hạnh phúc anh nhỉ? - Tomoyo thì thầm

- Ủk! Em ganh tị àk?

- Ko đâu! Em cũng đang rất hạnh phúc khi được ở bên anh lúc này! - Tomoyo nhìn Eriol mỉm cười, rồi quay sang chỗ hai người kia - Sakura, Syaoran hai cậu mau lại đây ăn bánh đi rồi chúng ta cùng nhau học tiếp!

- Tớ biết rồi! - nghe tiếng Tomoyo gọi Sakura đứng dậy đi về chỗ của Tomoyo và Eriol đang ngồi và cùng nhau trò chuyện, vừa ăn bánh như chưa hề có chuyện gì xảy ra, bỏ lại Syaoran vẫn còn ngồi đó, anh xoa ở chỗ vừa bị cô đánh, vừa lẩm bầm ko ngừng “Sakura, sao em ác với anh thế? Đau thật! Cứ như thế này thì chắc mình khổ dài dài rồi!” Anh đứng lên đi về phía nơi bàn học mà ba người kia đang tán gẫu cùng nhau và cùng nhập bọn chung với họ. Suốt cả buổi chiều hôm đó, cả căn phòng Syaoran tràn ngập tiếng cười nói, tiếng giảng bài và thỉnh thoảng cũng có vài tiếng cãi nhau nhưng lại rất vui...!!!

Ngày qua ngày, tất cả học sinh đều ôn tập một cách thật chăm chỉ để đảm bảo rằng mình có thể sống sót sau kì thi lần này. Và thắm thoát đã hai tuần trôi qua, mọi học sinh đều bước vào kì thi với lòng hoang mang lo sợ.

Suốt cả buổi sáng đến khi chuẩn bị vào thi, Sakura cứ khur khur ôm lấy cuốn vở của mình mà ôn đi, ôn lại, vừa đi vừa nhẩm lại bài học mà ko biết đã vấp ngã bao nhiêu lần, nhưng may là có Syaoran đi theo sau cô. Anh thấy cô như thế chỉ biết lắc đầu, anh giờ tay giựt lấy cuốn vở khỏi tay cô

- Này! Em đừng ôm nó mãi như thế chứ? Chúng ta đã ôn tập suốt hai tuần qua rồi, em còn sợ gì nữa?

- Em sợ em ko làm được bài. Lỡ như chút nữa em quên hết thì sao? Trả em đi mà! - cô giờ tay định lấy lại quyển vở nhưng anh lại đưa nó ra khỏi tầm với của cô.

- Thôi, em ko cần phải ôn nữa đâu! Trước khi thi em cần để đầu óc mình thư giãn một chút chứ, đừng tạo cho mình áp lực làm gì. Em chỉ cần tự tin là được rồi, ôn làm gì nữa?

- Nhưng..

- Ko nhưng nhị gì nữa. Giờ thi đi dạo một vòng quanh trường với anh một lát nhé?

Ko đợi cô trả lời, anh đã nắm tay cô lôi đi một mạch, anh dẫn cô ra khuôn viên phía sau trường, cùng ngồi trên bãi cỏ, trò chuyện với nhau nhưng cô vẫn ko khỏi lo lắng. Và rồi tiếng chuông vang lên

- Tới giờ rồi sao? - anh đứng lên - Chúng ta vào lớp thôi, Sakura!

Cô chậm chậm bước theo anh đang đi phía trước, đợi mãi mà vẫn ko thấy cô theo kịp, anh cố tình đi chậm lại chờ cô, cho đến khi hai người đi song song nhau thì anh cất tiếng

- Sao em đi chậm thế? Em vẫn còn lo àk? - cô ko trả lời mà chỉ im lặng gật đầu, anh cười nhẹ xoa đầu cô - Đừng lo nữa, anh tin là em sẽ làm tốt phần thi của mình mà. Em chỉ cần bình tĩnh suy nghĩ và cẩn thận một chút khi làm bài là được rồi! Thôi đến lớp rồi - anh dùng chân ngoài cửa lớp - Sakura! Chúc em thi tốt! - anh mỉm cười thật tươi như là lời động viên cho cô

- Anh cũng thế nhé! Anh thi tốt! - cô cũng mỉm cười tự tin đáp lại “Cảm ơn anh đã động viên em, Syaoran! Em sẽ cố gắng!”

Bạn đang đọc truyện *Lời Hứa Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Một tuần sau kể từ ngày kết thúc kì thi, bước vào cổng trường, Sakura ngạc nhiên khi cả sân trường, hs tụ tập rất đông như đang xem gì đó

- Ko biết các bạn ấy đang xem gì thế nhỉ? – cô thắc mắc

- Chắc là đang xem kết quả kì thi vừa rồi – Tomoyo đáp lại – Hôm nay nhà trường sẽ thông báo đấy, cậu ko nhớ sao?

- Ủk! Tớ quên mất! Hi...hi...- cô gãi đầu cười

- Em có nhớ đâu mà quên? – Syaoran lên tiếng

- Anh...

- Em ko định đi xem kết quả sao? Nếu em còn ko nhanh lên thì chuông reo đấy!

- Được rồi! Anh nói nhiều quá đấy ông cụ non! – cô cười khúc khích, Eriol và Tomoyo thì bật cười trước lời nói vừa rồi của Sakura, còn Syaoran thì nhăn mặt khó chịu – Này! Anh đừng như thế, nhìn anh càng giống ông cụ non hơn nữa đấy! Thôi chúng ta đi xem kết quả thi nhanh lên, kéo vào học bây giờ!

Thế là cả bốn người cùng nhau tiến về nơi mà bảng điểm được dán. Khoảng 5 phút sau, Sakura quay ra phía gốc cây, nơi mà ba người kia đang đợi cô ở đây

- Các cậu thế nào? Tớ nghĩ chắc là đậu hết rồi nhỉ?

- Bọn anh đều thi rất tốt! Còn em?

- Cậu thi sao, Sakura? – Eriol và Tomoyo đồng thanh

Sakura cúi đầu tỏ vẻ buồn bã, im lặng một lúc lâu khiến ba người kia cũng hồi hộp khi nghe cô trả lời

- Em sao vậy? – Syaoran lo lắng hỏi

- Syaoran...- cô ngước mặt lên nhìn anh -...em đậu rồi! Em đạt được số điểm mà em ko ngờ tới, nhất là môn Toán, còn hơn cả mong đợi nữa... Em vui lắm! – cô hét lên rồi ôm chầm lấy cổ anh khiến mọi ánh nhìn đều hướng về phía cô. Lát sau, khi biết mình đang là trung tâm của sự chú ý thì cô vội vã rút tay lại mà ngại ngùng vì hành động hơi quá của mình lúc này. Syaoran chỉ cười nhẹ rồi xoa đầu cô

- Anh biết là em sẽ làm được mà!

Sakura vội ngại ngùng trước cái xoa đầu của Syaoran nhưng rồi cũng vui vẻ kéo tay anh và quay lại với Tomoyo và Eriol

- Chúng ta vào lớp thôi! Chuông reo rồi kìa!

Thế là cả bốn người cùng nhau về lớp của mình, riêng cô thì có một niềm vui khó tả trong lòng, nhưng...cô ko biết rằng bên cạnh cô, Syaoran đang nhìn cô vui vẻ mỉm cười, ánh mắt lại ánh lên vẻ buồn bã. Và phía sau Syaoran, Eriol cũng ko khác gì, nhưng mọi biểu hiện trên khuôn mặt của Eriol đều được Tomoyo quan sát và thấy hết, Tomoyo nhíu mày suy nghĩ trước hành động đó của Eriol “Ko biết Eriol có đang giấu mình chuyện gì ko? Và...cả Syaoran cũng thế nữa...?”

Vào một buổi chiều cuối tháng 4...

Sau một hồi đi chơi cùng nhau, Sakura và Syaoran ngồi nghỉ trên một bãi cỏ xanh cạnh bờ hồ trong công viên. Gió thổi lồng lộng, từng ngọn cỏ xanh mướt đung đưa theo gió. Mặt hồ gợn sóng lăn tăn...

Sakura đang ngồi đung đưa chân trên bãi cỏ đại, cô ngồi thờ thẩn ngắm nhìn những đám mây bông bênh trôi... Đầu óc cô thả lên đến tận mây xanh.

Bỗng...

Một bàn tay to chắc đặt lên vai Sakura khiến cô giật mình, quay sang thì cô thấy Syaoran đang ngồi cạnh mình, cô khẽ cười với anh rồi nhìn những đám mây bông bênh

- Ở đây đẹp thật anh nhỉ? Phải chi... thời gian có thể dừng lại mãi như thế này... ko có gì phải bận tâm cả...

Nghe Sakura nói, bất chợt Syaoran mỉm cười nhìn cô buồn bã nhìn xa xăm

- Này Sakura, anh hỏi cái này nhé?! – anh ngập ngừng -... Nếu một ngày...anh xa em...anh sẽ phải đi xa một thời gian thì... em sẽ như thế nào?

- Em... thật sự thì em cũng ko biết nữa! Chắc có lẽ em sẽ rất buồn và nhớ anh lắm! – cô nói theo suy nghĩ của mình rồi chợt giật mình khi suy xét lại câu hỏi của Syaoran, cô nhìn anh thắc mắc – Nhưng.. anh nói vậy là sao? Ko lẽ...

- Ko có gì đâu, em đừng có để ý làm gì! – anh cố gắng gượng cười.

Rồi cả hai người cùng nhau ngắm nhìn cảnh hoàng hôn trên bãi cỏ, cùng nhau tận hưởng khoảng thời gian bên nhau đầy hạnh phúc.

Vài ngày sau, ở khuôn viên phía sau trường học...

- Vâng! Con và Syaoran sẽ nhanh chóng thu xếp mọi chuyện rồi qua đó sớm nhất có thể, thưa bác...

Tomoyo tình cờ đi tìm Eriol, nhưng rồi bất ngờ cô nghe thấy cuộc nói chuyện điện thoại của anh, nhìn anh có vẻ như đang lo lắng, và có vẻ gì đó như ko muốn cho ai nghe thấy cuộc trò chuyện này, Tomoyo quyết định sẽ nghe tiếp cuộc trò chuyện này của anh -... Chúng con đã đặt vé máy bay rồi ạ! Sau khi dự xong lễ tổng kết – tức là còn 2 ngày nữa, chúng con sẽ bay sang đó...

“Eriol đang nói về cái gì thế nhỉ? Máy bay? Ko lẽ anh ấy và Syaoran định đi đâu ư?...”

Bao nhiêu câu hỏi cứ hiện lên trong đầu Tomoyo... Bấy giờ, Tomoyo mới sực nhớ lại... những biểu hiện kì lạ của Eriol và Syaoran gần đây...và đặc biệt là những lời nói khó hiểu của Eriol khi đi chơi ở biển:

- Ủk! Tomoyo nè! – Eriol nhìn những ngôi sao xa xăm trên bầu trời mỉm cười – Cậu biết ko, với tớ... cậu là một người rất quan trọng, thật sự rất quan trọng, tớ thật sự... Tomoyo, cậu đồng ý làm bạn gái tớ nhé?

.....

- Tớ biết cậu tính nói điều gì, Tomoyo à – Eriol cắt ngang lời nói của Tomoyo – Nhưng... ý của tớ là cậu sẽ mãi mãi là bạn gái của tớ nhé...cho đến khi chúng ta...mãi là của nhau, sống bên nhau, mặc dù tớ và cậu có cách xa nhau đi nữa. Được chứ?!

.....

- Chiếc nhẫn này sẽ là vật chứng minh cho tình tình cảm giữa anh và em, nó sẽ là biểu hiện cho lời hứa của chúng ta hôm nay và cho đến lúc đó...em hãy giữ lấy nó, bạn gái của anh nhé!

.....

“Rốt cuộc...hai người họ đang giấu mình và Sakura chuyện gì nhỉ?”

Sau khi kết thúc cuộc gọi, Eriol khẽ thở dài, khuôn mặt anh lộ rõ vẻ buồn rầu, sầu não... Thấy thế Tomoyo mím chặt môi từ từ bước về phía nơi Eriol đang đứng

- Eriol... anh... có chuyện gì đang giấu em...đúng ko?

Eriol gạt mình quay lại khi nhận ra giọng nói ấy chính là của Tomoyo, gương mặt anh vô cùng khó xử

- Anh... anh...

Tomoyo vẫn im lặng chờ đợi câu trả lời của Eriol, cô muốn một câu trả lời, một lời giải thích thật sự từ anh. Eriol nhắm mắt lại, anh hít một hơi thật sâu rồi thở ra một cách nhẹ nhõm như muốn lấy lại bình tĩnh

- Em đã nghe hết?!

Tomoyo lắc đầu – Em chỉ nghe được một ít, nhưng... em có thể khẳng định... anh đang cố giấu em một điều gì đó!

- Anh... Thôi được rồi... Điều này trước sau gì em cũng sẽ biết... Thật ra... sau hai ngày nữa, anh và Syaoran sẽ sang Anh để điều hành công ti bên đó. Bọn anh chỉ mới biết được tin này cách đây vài tháng. Anh và Syaoran ko biết nên giải thích với em và Sakura như thế nào... thế nên bọn anh định sẽ ko cho bọn em biết... Anh xin lỗi vì đã giấu em chuyện này, Tomoyo!

Eriol cứ ngỡ rằng sau khi mình giải thích và nói hết mọi chuyện cho Tomoyo biết, cô ấy sẽ giận vì mình đã giấu cô ấy suốt thời gian qua...và còn định ra đi âm thầm ko cho cô ấy biết nữa! Đúng là vậy thật! Thoạt đầu khi nghe Eriol nói thế, Tomoyo có hơi nhủu mày tỏ vẻ ko thích cho lắm... nhưng khi suy nghĩ kĩ lại, cô mỉm cười với anh như hiểu cho những gì mà Eriol đã nghĩ cho mình...

- Vậy anh sẽ đi bao lâu?

- Khoảng... năm năm! Em... sẽ đợi anh chứ?!

- Em sẽ đợi, ngày mà anh trở về bên em! – cô gật đầu – Nhưng...Eriol, Sakura đã biết chuyện này chưa?

- Chắc là vẫn chưa đâu! Syaoran...sẽ rất khó có thể nói chuyện này với Sakura được! Giống như anh vậy,... nếu ko phải em phát hiện thì anh cũng rất khó có thể mà nói với em chuyện này, Tomoyo!

- Em cũng nghĩ thế! – Tomoyo nói – Eriol này... Hay là chúng ta đi chơi nha! Lần cuối cùng trước khi anh và Syaoran đi!

- Ủk! Anh nghĩ ý kiến này của em cũng được đấy! – Eriol mỉm cười gật đầu - Sẵn tiện chúng ta sẽ tạo cho Syaoran và Sakura một cơ hội luôn!

Bạn đang đọc truyện *Lời Hứa Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 29

Ngày hôm sau...

Cả bốn người Sakura, Syaoran, Tomoyo và Eriol đều tập trung trước cổng khu vui chơi giải trí

- Yeahhh...! Hôm nay lại được đi chơi rồi! Thích quá! – Sakura reo lên đầy phấn khích - Ồ mà... sao hôm nay chúng ta lại đi chơi? Ko lẽ có dịp gì àk?!

- Tại tớ thấy lâu rồi chúng ta ko đi đâu chơi nên hôm nay tớ mới rủ mọi người vào đây chơi đấy mà! – Tomoyo giải đáp thắc mắc của Sakura

- Oh... Vậy thì chúng ta vào thôi! Nhanh lên! Nhanh lên! – Sakura tung tăng kéo Syaoran vào, nhưng khi đi ngang qua chỗ Eriol và Tomoyo, Eriol nói nhỏ vào tai Syaoran

- Hôm nay là ngày cuối cùng của cậu đấy! Nếu cậu ko tận hưởng thì có lẽ cậu phải đợi đến năm năm sau nữa mới có dịp... Tớ và Tomoyo sẽ tạo cơ hội cho cậu!

Syaoran hơi ngạc nhiên trước câu nói của Eriol, nhưng rồi anh cũng mỉm cười gật đầu thay cho lời cảm ơn. Tomoyo đợi lúc Sakura đi ngang qua mình thì kéo tay Sakura lại

- Sakura! Cậu với Syaoran cứ đi chơi đi nha! Tớ và Eriol đi mua đồ một chút rồi lát nữa tớ sẽ quay lại sau! Đừng đợi bọn tớ, hai cậu cứ việc chơi thoải mái đi!

- Nhưng mà...

- Tạm biệt cậu, Sakura! – Ko đợi Sakura nói gì thêm nữa, Tomoyo đã đi về phía Eriol và hai người tay trong tay đi về phía khác để lại Sakura vẫn còn ngơ ngác nhìn theo

- Này! Em ko định vào trong đó chơi àk? – Syaoran lên tiếng khiến Sakura giật mình quay về với thực tại.

- Ko phải, nhưng... Thôi được rồi, ta vào thôi! – Sakura nắm tay Syaoran lôi vào cổng khu vui chơi

Vào khu vui chơi, hai người đi dạo một lúc để tham quan, Syaoran nhìn xung quanh rồi hỏi Sakura

- Em muốn chơi gì bây giờ? Tàu lượn siêu tốc được chứ?! – Syaoran chỉ tay về phía tàu lượn siêu tốc, có vẻ nó hơi cao so với những nơi khác

- Ủk... cũng...được! – Sakura trả lời một cách chậm chạp “Nó cao quá! Hơn nữa nhìn làm mình có cảm giác hơi sợ hơn những lần trước!”

- Em sợ àk?!

- À...ko! Chúng ta đi thôi!

- Em có chắc là muốn đi?! Em có thể thay đổi bây giờ còn kịp đấy! – Sakura suy nghĩ thật lâu, thấy thế Syaoran mỉm cười nhìn cô lắc đầu – Nếu em ko có ý kiến thì ta đi thôi! Thử một lần xem sao?

Sakura chưa kịp nói lời nào đã bị Syaoran đẩy vào ghế, còn anh thì ngồi ngay bên cạnh. Và thế là chiếc tàu bắt đầu khởi hành. Lúc đầu thì tàu đi lên với vận tốc rất chậm, chẳng có gì đáng sợ cả, mọi thứ ở phía dưới cứ xa dần. Cuối cùng thì nó cũng đã lên tới đỉnh và rồi...

“Vèo”

- Á!!!!

Chiếc tàu lao thẳng xuống từ độ cao hơn 50m với vận tốc cực nhanh và sau đó nó còn lộn thêm vài vòng khiến Sakura la toáng cả lên. Kết thúc chuyến đi, Sakura bước xuống với khuôn mặt xanh xao, đầu cô thì cứ quay vòng vòng...

- Em ổn chứ?!

- Nó thật là chóng mặt, đây là lần đầu tiên em cảm thấy như thế khi đi tàu lượn siêu tốc đấy!

Sakura và Syaoran cùng nhau ngồi xuống ghế đá gần đó để nghỉ mệt. Sau đó, Syaoran kéo tay Sakura đi đến một nơi

- Chúng ta vào đây đi! – Syaoran nói rồi chỉ tay về phía “Lâu đài ma”, nơi mà bất kì khu vui chơi nào cũng có.

- Em... Em ko vào đâu! – Sakura định quay lưng bỏ đi thì bị Syaoran kéo lại

- Một lần thôi!

- Ko! Em sẽ ko vào cái nơi quái quỷ ấy!

.....

Sau một hồi từ chối thì Sakura cũng đã bị Syaoran lôi vào nơi đó...

20' sau...

Sakura ra khỏi nơi đó với vẻ mặt trắng bệch, người cô vẫn run lên vì sợ

- Em vui chứ, Sakura?! – Syaoran mỉm cười hỏi Sakura

- Syaoran đáng ghét! Anh biết là em sợ những thứ đó mà còn cố tình lôi em vào. Anh muốn hù chết em àk?! – Sakura tức giận hét lên rồi quay đi chỗ khác tỏ vẻ giận dữ.

- Em giận rồi sao? Anh xin lỗi, đừng giận nữa! – Syaoran kéo kéo tay áo Sakura – Chúng ta chơi tiếp thôi! Hôm nay em muốn đi đâu, làm gì, anh sẽ làm và dẫn em đi đến nơi đó. Cả ngày hôm nay, anh sẽ dành hết thời gian cho em. Chúng ta sẽ cùng nhau “quậy” cả ngày hôm nay luôn! Chịu ko?!

- Ủk! – Sakura gật đầu rồi hăng hái chạy lên phía trước – Đồ anh bắt được em đấy, Syaoran!

- Ok! Nếu anh bắt được em thì em phải chịu phạt đó! – Syaoran nhanh chóng đuổi theo phía sau Sakura

Khu vui chơi giải trí hôm nay tràn ngập trong ánh nắng và tiếng cười đùa vui vẻ của một cặp đôi. Có vẻ đây sẽ là lần cuối họ được bên nhau, vui đùa cùng nhau...

5 năm xa cách...

Một khoảng thời gian thật dài để chờ đợi... một ai đó...

8h, tối...

Sau khi đi chơi và ăn tối cùng nhau xong, Sakura và Syaoran cùng nhau tản bộ trong công viên, vừa chuyện trò với nhau rất vui vẻ

- Này nhé! Khi nãy anh đã bắt được em rồi. Bây giờ thì anh phải phạt em, đúng ko nhỉ?

- Em có nói là bắt được em là anh sẽ được phạt em đâu chứ? – Sakura cãi lại

- Nhưng anh thích thế được ko? – Syaoran dừng chân lại, anh kéo Sakura quay về phía mình và nhanh chóng kéo cô lại gần mình hơn và rồi... khoảng cách giữa hai người càng ngày càng gần hơn... Cuối cùng thì môi chạm môi, anh trao cho Sakura một nụ hôn.

Syaoran cảm nhận làn môi mềm mại của cô, anh kéo cô lại gần hơn nữa, đỡ lấy gáy cô, ấn người cô vào anh. Cô sững sờ nhưng rồi cũng nhắm mắt đáp lại nụ hôn đó. Anh cứ thế mà tiến tới, đưa đầu lưỡi của mình vào sâu trong khoang miệng cô hơn.

“Chỉ còn đêm nay nữa thôi sao? Chỉ còn đêm nay nữa thì anh sẽ phải xa em rồi, Sakura!” Syaoran thầm nghĩ, anh dường như ko muốn rời làn môi ấy của cô, anh chỉ muốn khoảng khắc lúc này đây có thể kéo dài mãi mãi, và thời gian có thể dừng lại ngay lúc này.

Một lúc lâu sau, Sakura cảm thấy hơi khó thở vì thiếu hụt oxy, cô nhẹ đẩy anh ra. Syaoran đành buông cô ra mặc dù anh vẫn còn chút tiếc nuối trong lòng.

Ngồi cùng nhau trong công viên, cùng nhau ngắm nhìn thành phố về đêm dưới những ánh đèn đường, ngắm những ngôi sao trên trời bên nhau cho đến tận khuya. Sakura nhẹ tựa đầu vào Syaoran, nói chuyện một lúc, đôi mắt Sakura bắt đầu lim dim rồi trở nên nặng trĩu và cô chìm vào giấc ngủ một cách nhanh chóng.

“Ngủ ngon, thiên thần của anh! Anh yêu em, Sakura!”

Syaoran nhẹ nhàng hôn lên trán Sakura, cô khẽ mỉm cười, có lẽ như cô đang mơ một giấc mơ rất đẹp.

Sáng hôm sau, Sakura tỉnh dậy, cô ngạc nhiên khi thấy mình đang ở trên chiếc giường thân yêu của mình “Chắc có lẽ tối qua Syaoran đã đưa mình về!”

Suy nghĩ một lát, cô bước xuống giường đi làm vsen. Sau khi trở lại phòng, cô thấy Tomoyo đang ngồi trên ghế đợi mình

- Chào buổi sang, Tomoyo! – cô vui vẻ đi đến ngồi cạnh Tomoyo – Sao hôm nay cậu lại đến đây sớm vậy?

- Sakura! – Tomoyo nhìn cô -... Tôi có chuyện muốn nói với cậu, cậu hứa là phải thật bình tĩnh đấy! – rồi Tomoyo chìa ra cho Sakura một bức thư – Syaoran, cậu ấy gửi cho cậu đấy!

Sakura cầm bức thư trên tay, cô từ từ mở nó ra:

“Anh đi nhé, Sakura của anh!

Anh xin lỗi vì đã ko nói cho em biết, vì đã rời xa em một cách lặng lẽ như vậy! Anh và Eriol phải sang Anh để điều hành công ti bên đó. Em hãy cố gắng sống thật tốt, và hãy luôn phải mỉm cười nhé! Bởi vì trông em cười rất đẹp!

Hãy chờ anh! 5 năm nữa, anh sẽ trở về bên em, mãi mãi!

Love you...”

Bạn đang đọc truyện *Lời Hứa Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Chap cuối:

4 năm sau...

- Sakura!!! – Tomoyo vẫy tay gọi cô từ phía xa

- Tomoyo! Cậu đợi tớ lâu chưa? – cô vừa chạy tới vừa thở hồng hộc

- Tớ chỉ vừa mới đến thôi! – Tomoyo mỉm cười nhìn Sakura – Thôi chúng ta vào hội trường nhanh lên, còn phải chuẩn bị nữa – nói rồi Tomoyo nắm tay Sakura chạy về phía hội trường.

Hôm nay là lễ tốt nghiệp ĐH của Sakura và Tomoyo, và cũng là một ngày rất đẹp trời... Từng cánh hoa anh đào lướt nhẹ trong gió cho ta một cảm giác gì đó thật xao xuyến...

Sakura cùng với Tomoyo đang chuẩn bị đồng phục, cầm bộ đồng phục tốt nghiệp trên tay, ngắm nhìn nó, Sakura chợt cười buồn “Syaoran! Hôm nay em sẽ tốt nghiệp và nhận bằng ĐH đấy! Bây giờ anh đang làm gì, Syaoran? Em đang rất nhớ anh, anh biết ko?” Nụ cười ấy của Sakura, Tomoyo đã nhìn thấy. Cô từ từ đi lại, đặt tay lên vai Sakura

- Cậu đang nhớ Syaoran sao?

- Ừm...

- Chẳng phải chúng ta vẫn thường hay viết thư, gửi mail và gọi cho hai cậu ấy sao? – Tomoyo mỉm cười “Sakura! Tớ cũng như cậu vậy, rất nhớ Eriol!”

- Biết là vậy... Nhưng khoảng cách xa quá...tương chừng như bọn tớ chẳng thể với tới nhau... - Sakura nói giọng nhen ngào, nhưng rồi cũng gượng cười lấy lại tinh thần – Thôi chúng ta đi thôi. Buổi lễ sắp bắt đầu rồi đấy!

Thế là hai cô gái cùng đi về chỗ ngồi của mình. Buổi lễ bắt đầu và cũng nhanh chóng đến phần trao bằng tốt nghiệp. Từng sinh viên một bước lên sân khấu khi nghe tên mình. Và sau khi nhận bằng tốt nghiệp xong thì Tomoyo đại diện cho tất cả các sinh viên phát biểu cảm nghĩ của chính mình. Để khép lại buổi lễ, một lần nữa, Tomoyo lại là người được cử ra để biểu diễn một tiết mục văn nghệ.

Tiếng hát của Tomoyo cất lên, một giọng hát thật hay, thật trong trẻo làm say đắm lòng người. Cả hội trường im lặng mà lắng nghe. Khi bài hát kết thúc, một tràng pháo tay vang lên, Tomoyo cúi đầu chào khán giả và quay lưng định bước vào phía trong sân khấu nhưng... cô chợt dừng lại khi thấy cả hội trường im bật và một tiếng vỗ tay vang lên

- Em vẫn hát hay như ngày nào, Tomoyo!

Cô giật mình “Giọng nói này...chắc hẳn là ko thể nào nhầm được...” Cô vội quay lưng lại và càng ngạc nhiên hơn khi những gì cô đang nghĩ lại đúng. Là Eriol, anh đang ở đây, ngay trước mắt cô. Ko kiềm được xúc động, cô chạy nhanh về phía Eriol và ôm chầm lấy cổ anh

- Eriol! Anh về rồi!

- Anh nhớ em lắm, Tomoyo! – Eriol thì thào vào tai cô và cũng vòng tay qua eo cô, hôn nhẹ lên trán cô.

Buổi lễ kết thúc, Eriol, Tomoyo và Sakura cùng nhau vào một quán cà phê gần trường. Sau khi gọi nước xong, Tomoyo quay sang hỏi Eriol

- Sao anh lại về sớm thế? Chẳng phải một năm nữa...

- Tại công việc cũng đã dần ổn định rồi nên anh muốn về với em sớm hơn – Eriol cười rồi nhìn sang Sakura, cô đang cúi mặt buồn bã, trông cô như đang muốn hỏi một điều gì đó nhưng lại ko nói ra được – Sakura! Xin lỗi cậu, Syaoran vẫn còn một số chuyện cần giải quyết nên ko thể về được, cho nên...- Ko sao đâu! Tớ hiểu mà! – Sakura gượng cười rồi đứng lên – Tớ xin lỗi, tớ thấy hơi mệt nên về trước nhé!

- Vậy để tớ về cùng cậu, Sakura! – Tomoyo đứng lên

- Ko cần đâu! Tớ có thể tự về được! Cậu ở lại đây với Eriol đi, đã lâu rồi hai người ko gặp nhau mà!

- Vậy tớ đưa cậu ra khỏi quán!

- Cũng được!

Sau khi hai cô gái đã đi khá xa, Eriol mỉm cười nhìn theo

- Xem ra Sakura nhớ cậu lắm đấy! Cậu cũng thật quá đáng, lại bày ra cái trò này! Cô ấy mà biết thì...

- Tớ biết mình đang làm gì mà! Cậu ko cần phải lo đâu. Dù sao thì cũng cảm ơn cậu đã giúp tớ! – tiếng một chàng trai cất lên từ phía sau lưng Eriol, sau đó anh ta đứng lên đi ra khỏi quán bước theo người con gái có mái tóc nâu trà vừa mới bước ra khỏi quán khi này.

Vừa lúc đó, Tomoyo bước vào, đi ngang qua người vừa mới nói chuyện với Eriol “Nhìn anh ta quen thật! Hình như là giống như... Syaoran thì phải? Nhưng Eriol nói là Syaoran vẫn chưa về mà! Chắc có lẽ mình chỉ nhìn nhầm thôi!” Rồi Tomoyo cũng bỏ qua suy nghĩ ấy, cô ngồi vào bàn của Eriol và tiếp tục trò chuyện với anh.

Thời tiết hôm nay hơi se lạnh nhưng dường như chẳng hề làm kém đi phần nào sự náo nhiệt của lễ hội Ohanami, ko khí lễ hội tràn ngập trên các nẻo phố. Hôm nay, cả Sakura và Tomoyo, Eriol đều tham dự lễ hội này. Với bộ kimono màu tím nhạt điểm thêm vài bông hoa mộc lan, trông Tomoyo thật xinh đẹp. Bên cạnh đó, Sakura cũng ko kém gì, cô mặc một bộ kimono màu hồng, vài cánh hoa anh đào được trang trí trên nền vải bộ kimono. Cả hai người đều đẹp ngất ngây khiến cho mọi người đều phải ngẩn ngơ.

Sau một hồi đi dạo khắp các gian hàng, cùng nhau ngắm nhìn những bông hoa anh đào nở rộ, Sakura cất tiếng

- Tomoyo, Eriol, hai cậu cứ tiếp tục đi chơi đi, tớ sức nhớ ra là hôm nay tớ có việc cần phải làm nên phải về trước. Tạm biệt hai cậu!

Vừa nói, Sakura vừa vẫy tay chào rồi chạy đi thật nhanh, nếu ko thì cô sợ Tomoyo sẽ biết được rằng cô đang nói dối mất. Cô chạy thật nhanh qua các gian hàng, băng qua dòng người tấp nập rồi dừng lại ở một nơi ít ồn ào hơn hẳn so với chỗ lúc này. Cô chậm chậm bước đi theo con đường mòn, lặng lẽ ngược nhìn lên bầu trời đầy sao rồi cười buồn “Em nhớ anh lắm!” Đi mãi một lúc, cô dừng chân ở bờ hồ gần đó, ngắm nhìn mặt hồ. Thật tĩnh lặng! Khác hẳn sự ồn ào phía các gian hàng kia. Cô thở dài một hơi. Một khoảng lặng, cô chìm vào suy nghĩ, nỗi nhớ của chính mình.

Sau khi cảm thấy tinh thần mình có vẻ khá hơn, cô khẽ cười thầm rồi quay lưng định về. Nhưng... cô chợt khựng lại khi thấy ở góc cây anh đào gần đó, một dáng người thân quen hiện lên trước mắt cô, một chàng trai với mái tóc nâu, đôi mắt màu hổ phách đang tựa vào thân cây nhìn về phía cô khẽ mỉm cười

- Sakura! Anh về với em rồi đây!

- Syaoran...- cô ngập ngừng nói ko nên lời.

Cô vẫn đứng đó nhìn anh, hai hàng lệ bắt đầu tuôn rơi ướt cả khuôn mặt. Vào lúc này đây, cô chỉ muốn nhào tới mà ôm chặt lấy anh, sà vào khuôn ngực ấm áp của anh, được anh ôm lấy... Nhưng ko hiểu sao cô ko nhắc chân mình lên được. Cảm xúc trong lòng cô lúc này rối bời, vui có, hạnh phúc có, giận hờn có và cả lo sợ cũng có. Cô vui vì anh đã trở về, hạnh phúc vì anh đang đứng trước mặt cô, giận vì anh đã bỏ đi mà ko nói với cô lời nào chỉ để lại cho cô một lá thư... Và cô sợ rằng đây chỉ là một giấc mơ, sợ rằng sau khi tỉnh dậy anh sẽ biến mất và rời xa cô...

Syaoran từ từ bước lại gần Sakura, anh kéo cô về phía mình và ôm cô thật chặt

- Anh xin lỗi vì đã để em phải chờ, Sakura!

Sau câu nói ấy của Syaoran, nước mắt Sakura càng rơi ra nhiều hơn, cô biết rằng đây ko phải là giấc mơ, đây là sự thật, anh đã thật sự trở về bên cô.

- Syaoran! Em ghét anh! Ghét anh lắm! - cô vừa nói vừa đưa tay đâm vào ngực anh - Tại sao anh đi mà ko nói cho em biết? Tại sao đến giờ anh mới chịu về? Anh có biết rằng...em đã rất nhớ anh?!

- Anh biết chứ! Anh biết là em rất nhớ anh! Anh biết cái cảm giác nhớ một người mà chẳng thể nào ở bên rất khó chịu... Vì anh cũng thế, ko ngày nào mà anh ko nhớ em cả! - Syaoran siết chặt vòng tay mình hơn - Anh sẽ ko bao giờ rời xa em nữa đâu, Sakura!

Cô khẽ đẩy người anh ra để có thể ngắm nhìn khuôn mặt thân thương mà cô đã rất nhớ trong suốt 4 năm qua, đưa tay lần theo từng đường nét để khắc sâu nó vào trong tâm trí và trái tim mình.

Anh nhìn cô, nhìn vào đôi mắt lục bảo trong sáng ấy đang nhìn mình, cảm nhận bàn tay ấm áp của cô đang lướt chậm chậm trên má mình...

- Anh có chuyện này muốn nói với em, Sakura!

Anh cất tiếng khiến bàn tay Sakura dừng lại, anh lùi ra phía sau vài bước và rồi...

- Em sẽ đồng ý lấy anh chứ, Sakura? - anh quỳ xuống trước mặt cô và mở một chiếc hộp mà anh đang cầm trên tay ra đưa trước mặt cô. Là một chiếc nhẫn...

Sakura hơi bất ngờ, khoảng ba giây sau cô mới hiểu được chuyện gì đang diễn ra. Cô cúi gầm mặt, giấu đi sự ngại ngùng của mình và nhỏ giọng

- Vâng!

Và rồi Syaoran khẽ mỉm cười trước câu trả lời mà anh đã mong đợi từ Sakura. Anh cầm lấy bàn tay của cô, chiếc nhẫn được luồn vào ngón tay của cô, vừa khít...

- Anh yêu em, Sakura Li!

Anh mỉm cười sau câu nói của mình và cô cũng hiểu. Một câu nói đầy khẳng định cho một tình yêu đẹp và ko bao giờ tàn phai mà sẽ luôn đồng hành theo thời gian! Anh siết chặt vòng tay qua eo cô và đặt lên môi cô một nụ hôn, một nụ hôn mà anh và cô đã rất nhớ suốt 4 năm qua...

“Hạnh phúc đã trọn vẹn...”

Nhưng...

Hạnh phúc... ko kết thúc ở đó mà hạnh phúc còn kéo dài... mãi mãi...”

----- End -----

Cảm ơn các bạn thời gian qua đã ủng hộ mình! Vì đây là lần đầu mình viết nên còn chút sai sót và cũng chưa hay nên có ý kiến gì các bạn cứ nói, mình sẽ cố gắng khắc phục... ^^

Arigatoo gozaimasu!

Bạn đang đọc truyện *Lời Hứa Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Ngoại truyện

P/s: Au không định viết đâu, nhưng sau một khoảng thời gian suy nghĩ thì au quyết định tặng mọi người Ngoại truyện vì đã ủng hộ au...^^

Mây đen kéo đến phủ kín bầu trời xanh chỉ trong chốc lát, mây bỗng bành rồi nặng trĩu đem theo những hạt mưa nhỏ rơi xuống rồi dần dần những hạt mưa to không chịu được cũng rơi xuống theo.

Mưa rơi thật to làm cản đường về của Syaoran, anh dẫn theo hai đứa nhóc, một trai một gái khoảng chừng 3,4 tuổi vào trong hành lang của siêu thị đứng trú rồi đợi cơn mưa mới ra lấy xe.

Được hôm anh đi siêu thị mua thức ăn thay Sakura, trời thì mưa như trút nước thế này, chắc không bao giờ anh đi siêu thị luôn mát. Bên cạnh anh là hai đứa trẻ, cả hai đều như thiên thần nhỏ, vẻ đẹp từ nhỏ của chúng nó khiến mọi người qua lại không thể không nhìn vào khen ngợi, đặc biệt là những người yêu thích trẻ con, họ nhìn hai đứa chỉ muốn chúng là con của mình. Đứa con trai tên là Syaoran là con của anh và Sakura, còn đứa bé gái có vẻ nhỏ hơn tên là Suki là của Tomoyo và Eriol (tên là do au tự đặt).

Do gia đình hai bên thân nhau nên hai đứa nhóc từ nhỏ đã chơi chung với nhau và thường xuyên chơi chung với nhau, và coi ba mẹ của nhau như của mình.

Hai đứa bé nhìn trời mưa giăng trắng xóa cười đầy thích thú. Nổi tiếng là “siêu quậy” nên “trời đẹp” như thế này mà hai đứa không phá thì lại “mang tiếng”.

Chưa nghĩ thêm gì, hai đứa chạy vù ra trời mưa, nhảy vào những vũng nước chũng lại trên nền đất và...tung chuông. Đôi tay và đôi chân liên tục lên dây cót đập nước bắn tung tóe.

-Này, hai đứa kia! – Syaoran thấy thế suýt chút nữa thì hét lên nhưng vẫn kiềm chế được. Hai tay đang bận vì xách hàng đồng đồ. Lập tức anh để hết xuống đất, lao về phía hai đứa kia. Thấy bố đang chạy đến, cả hai lập tức chạy ra chỗ khác. Đá nước văng tung tóe, người Syaoran bây giờ ướt nhèm, dính đất rất thê thảm, tóc bị nước làm rối bung lên. Mất hết cả hình tượng

-Syaoran, Suki hai nhóc có vào đây không? – Syaoran đứng giữa trời mưa nói như quát. Xung quanh là những con mắt nhìn anh và hai đứa nhỏ chăm chăm với con mắt đầy tò mò và thích thú.

-Cho tụi con chơi lúc đi ba! – Syaoran cất tiếng, giọng nói ngây thơ kèm theo gương mặt búng ra sữa khiến ai nấy cũng đều mềm lòng mà tay chảy trong tức khắc, nhưng...ngoại trừ Syaoran.

-Ba cho hai nhóc ở với vú nuôi nhé! – Syaoran trừng mắt nhìn hai đứa nhỏ, giọng nói đe dọa.

-Dạ thôi! – Chúng cúi gằm mặt, lủi thủi chạy vào trong.

Thế là bao nhiêu công sức đứng chờ ngớt mưa của Syaoran tan thành bọt biển. Anh xách đồ lên, chần chọc nhìn hai đứa. Cả hai cùng nghĩ ba sẽ “bạo lực gia đình” nên cứ cúi mặt xuống nhìn đất mà chẳng dám nhìn vào anh. Nhưng anh chẳng nói gì, mưa vừa ngớt anh kéo luôn hai đứa đi ra lấy xe rồi về.

Trên đường ra lấy xe, cả hai tiếp tục vầy làm Syaoran đau hết cả đầu. Lỗi lầm lớn nhất của anh khi đi đâu là đồng ý cho hai đứa này đi cùng.

Xe về đến nhà. Cổng đã mở sẵn, Syaoran lao thẳng vào gara để xe rồi lúi theo hai nhóc con vào trong nhà.

Sakura từ trong bếp đi ra. Thấy hai đứa nhóc đang lon ton chạy vào, cả người ướt sũng mà không khỏi lo lắng, cùng lúc đó Syaoran cũng bước vào, người ướt không kém hai nhóc kia, Sakura vừa với lấy cái khăn sạch vừa lau đầu cho hai đứa vừa lên tiếng -Đi thế nào để tụi nó ướt hết thế? Ôm thì sao?

-Anh cũng ướt này, sao không hỏi thăm anh? – Syaoran cầu nhau.

- Anh đi tắm cho chúng nó đi! – Nói rồi, Sakura vớt cái khăn cho anh, đẩy hai đứa về phía anh.

-Khổ quá!! Biết rồi!! – Anh than ngắn thở dài, lúi hai đứa đi tắm. Anh lúi hai đứa như lúi tội phạm làm chúng đau mà kêu oai oái lên.

-Ba nhẹ tay thôi! Con méc mẹ đấy! – Syaoran than.

-Dám không? – Syaoran nhìn nhóc bá đạo nói.

-Con không!! – Nhìn gương mặt đầy sát khí của Syaoran, Syaoran đành nói hòa không thì không tương tượng nổi ba sẽ làm gì mình nữa.

Vào đến phòng tắm, Syaoran “quăng” cả hai vào trong bồn tắm rồi xả nước

-A... nóng! – Suki la lên và nhảy cẫng như muốn thoát ra ngoài, Syaoran nhứu mày vịn lại bình nước sang chế độ lạnh hơn một tẹo thì Syaoran lại kêu lên

-A...nước lạnh!

Syaoran lại chinh lại vòi nước sao cho “ấm” đối với chúng nó. Nhưng hai đứa không chịu mà cứ kêu ầm lên nóng rồi lạnh làm anh bực cả mình

-Hai nhóc muốn gì? – Syaoran nhìn chăm chăm vào hai đứa.

-Muốn tắm! – Đồng thanh.

-Thế thì tắm – Syaoran bắt lực thờ dài. Với lấy lọ sữa tắm trẻ em, mở nắp và sát lên người hai đứa liên tục.

Thấy đau đau, hai đứa vuốt sữa trên người mình bôi đầy lên người Syaoran, Syaoran nhồm người lên bôi lên mặt ba mình.

-Trời ơi! – Syaoran né người về phía sau để tránh cái tay nhỏ tí thoăn thoắt của hai đứa.

-Haha. Ba Syaoran đẹp trai thật đó! – Suki cười khanh khách. Cả hai đứa vùng vẫy không chịu để anh tắm cho, xong liên tục té nước lên người anh làm anh thê thảm càng thê thảm hơn.

-Cho hai nhóc tự tắm với nhau đấy! – Syaoran cầm cái khăn tắm vớt vào bồn tắm rồi đi ra ngoài

Phía bên trong. Hai cái miệng nhỏ xinh liên tục kêu gào

-Mẹ ơi...! Mẹ ơi...!

Nghe tiếng con gọi, Sakura và Tomoyo đang loay hoay trong bếp đi lên phòng tắm xem chuyện gì xảy ra với bố con nhà nó. Lên đến nơi, Sakura muốn lăn ra đất vì nhìn bãi chiến trường, còn Tomoyo thì lắc đầu chịu thua nhìn hai đứa nhóc nghịch ngợm này.

Hai đứa đã leo ra khỏi bồn tắm. Nước trong bồn kèm theo sữa tắm tràn ra lênh láng khắp sàn, trong nhà tắm có gì là chúng lôi ra bằng sạch để nghịch, những chai sữa tắm baby bị chúng mở nắp và phun đầy lên tường, lên sàn.

- Hai đứa này!

Tomoyo cảm thán và đi vào tắt vòi nước đi. Bé hai nhóc siêu quậy ra ngoài, Tomoyo và Sakura quyết định tắm luôn cho chúng ở ngoài sân.

Đến bữa ăn.

Hai đứa nhóc ba tuổi cứ đòi đòi hắt lên bàn ăn, không chịu ngồi dưới ghế vì lý do...không nhìn thấy thức ăn trên bàn.-Mẹ ơi đây là món gì? – Suki chỉ vào một món cạnh Tomoyo hỏi.

-Thịt nạc hấp, thích không? Để mẹ lấy cho con! – Tomoyo dịu dàng

- Vâng!

- Mẹ Tomoyo, con cũng muốn ăn! – Syaoron cầm đĩa đưa về phía Tomoyo. Tomoyo khẽ cười vì hành động trẻ con của chúng rồi lấy cho mỗi đứa một phần.

Bỗng... Cánh cửa mở ra, Eriol bước vào nhà, vừa cất giày vào tủ vừa vui vẻ

- Ba về rồi đây!

Nghe thấy tiếng của Eriol, cả hai từ trên bàn ăn vọt nhanh xuống rồi phóng về phía phòng khách

-A... Ba về rồi! – Suki chạy tới nhào vào lòng Eriol đang giang tay đón cô bé, Syaoron cũng ôm chầm lấy Eriol cười khanh khách

- Ba Eriol về rồi! Có mua đồ chơi cho tụi con không?

Eriol xoa đầu Syaoron rồi đưa túi đồ chơi mà anh đang cầm trên tay đưa cho hai nhóc

- Của hai đứa đây!

- Yeah! Ba Eriol luôn là nhất! – Cả hai reo lên vui mừng, cầm túi quà chạy về phía bếp khoe

- Mẹ... Mẹ ơi... Tụi con có đồ chơi mới nè...

Syaoran khoanh tay trước ngực, dựa vào tường nhìn đáng hai đứa nhóc vui mừng mà khẽ cười rồi quay sang Eriol.

- Tụi nó mà hư là do cậu chiều đấy!

- Dù sao tụi nó cũng là con nít, cậu không cần nghiêm khắc với chúng quá! – Eriol nhún vai đáp lại rồi tiến về phía bếp lôi theo Syaoran.

Cả hai gia đình cùng nhau dùng bữa, hai đứa nhóc cứ chỉ chớe nói hết cái này đến cái khác, hầu hết đều khiến Syaoran phát bực khi hai đứa cứ nhắm vào anh mà chọc, không khí bữa ăn nhờ thế có phần vui vẻ hơn.

- Ngày mai cho hai nhóc đi học, ba tuổi đầu rồi cứ mãi ở nhà là ngu người đấy! – Syaoran dừng lại việc ăn, nhếch môi nói, khoe môi nở một nụ cười cực đẹp.

-Huhu con không đi...con không đi, con thông minh sẵn rồi! – Syaoron vùng vẩy kịch liệt sau câu nói của Syaoran, những miếng thịt trên bàn ăn bị chúng văng tứ tung, Suki thấy thế cũng bắt chước theo Syaoron.

-Không đi cũng phải đi. Lớn rồi! – Syaoran nói lời dứt khoát.

-Huhu không chịu đâu, sao ba không đi? – Syaoron trung trung bộ mặt mít ướt hỏi.

-Ba lớn rồi! – Syaoran nhếch mép cười.

- Thế ba cũng vừa bảo tụi con lớn rồi kia!

- Nhưng ba lớn nhất! – Syaoran cãi cùn, từ bao giờ anh phải chết đứng với lũ trẻ con như thế này nhỉ?

- Ba bé nhất chứ? – Syaoran vãn vùng vẫy nói khiến mọi người không khỏi bật cười

- Sao ba lại bé nhất? – Syaoran nghếch mặt, đặt đôi đũa xuống, khoanh tay nhìn Syaoron xem đũa nhóc này muốn giờ trò gì.

- Tại ba nói tụi con lớn rồi không được ngủ chung với mẹ nữa trong khi đó ba vẫn ngủ chung với mẹ thế thì ba chẳng bé nhất còn gì? – Lời nói ngây thơ vừa buông ra, Sakura đang nhâm nhi ly nước cam suýt chút nữa phun thẳng vào mặt Syaoran, Tomoyo và Eriol thì bật cười lắc đầu với suy nghĩ trẻ con ấy, còn đối với Syaoran, anh cũng đờ người chẳng kém Sakura, độ ngây thơ nhưng bên trong là “cáo” của hai đứa con này khiến anh phải hạ nón, nhưng mới hạ được đến nửa đường thì anh lại đội lên bằng câu nói

- Không giải thích nhiều, tóm lại mai đi học. Không đi thì ba thuê vú nuôi!

Anh lại đem hai từ “vú nuôi” ra đe dọa hai đứa. Cuối cùng không còn cách nào khác hai đứa cũng chịu khuất phục người ba vĩ đại này. Còn ba người lớn còn lại thì không có ý kiến gì vì dù sao bọn nhỏ cũng đã đến tuổi đi học nên không thể nói gì thêm.

.....

Ngày đầu tiên đến trường. Hiện lên trước mặt họ là ngôi trường mầm non Kids Family thật thần tiên và thú vị, ngay sân trước của trường thôi đã có vô vàn trò chơi lạ mắt và thu hút lũ trẻ con rồi. Đầu tiên là đi nhận lớp nhưng vừa quay trước quay sau chưa đầy 1s thì cả hai đứa đã biến mất trong tích tắc. Sakura và Tomoyo thờ dài khi thấy chúng đang đẩy móng nhau treo lên cầu trượt, tiếng cười giòn tan phát ra khiến cả hai cảm thấy yêu chúng thật nhiều. Để cho chơi một lát thì Tomoyo và Sakura đưa hai đứa vào bên trong để nhận lớp.

Cô giáo chủ nhiệm của hai đứa là một người đã ngoài 30 tuổi nhưng vẫn còn rất trẻ, khi thấy Sakura và Tomoyo đến, bên cạnh còn có hai đứa nhóc tinh nghịch đang đùa với nhau, cô giáo vui mừng ra tiếp.

Nói chuyện được một lúc, cô có đưa cho Sakura và Tomoyo hai tờ giấy ghi sơ yếu lý lịch của tụi nhỏ.

- Mẹ, để tụi con tự viết – Syaoron lên tiếng, cô giáo chúng nhìn Syaoron với vẻ mặt ngạc nhiên và bật cười nghĩ trẻ con thật ngây thơ

- Con cũng muốn tự viết nữa! – giọng nói non nớt của Suki cất lên.

- Con để mẹ viết chứ? Con đã biết viết đâu nào? – Cô giáo nói.

- Chị để chúng nó tự viết cũng được. Cả hai đứa đều biết viết và đọc rồi. – Sakura cười cười xoa đầu hai đứa.

- Sao cơ? Cả hai mới chỉ ba tuổi thôi mà? – Cô giáo ngạc nhiên nhìn Sakura.

- Ba nó dạy từ hồi gần hai tuổi. Chị thông cảm! – Sakura cười.

Sơ yếu lý lịch hoàn thành.

• Họ tên: Li Syaoran

Sinh ngày:...

Nơi ở:...

Yêu thích: Mẹ Sakura, mẹ Tomoyo và ba Eriol

Kẻ thù: Ba Syaoran

• Họ tên: Hiragizawa Suki

Sinh ngày:...

Nơi ở:...

Yêu thích: Hai mẹ và ba Eriol

Kẻ thù: Ba Syaoran

.....

Sặc..

Sakura và Tomoyo đọc xong mà cười nắc nẻ.

- Trong đây làm gì có mục kẻ thù mà hai đứa viết vào? – Tomoyo nhìn tụi nhóc hỏi.

- Có yêu thích thì phải có ghét chứ! Mà ghét thì chính là kẻ thù...- Syaoron giải thích.

- Tụi con thấy thiếu nên mới thêm vào! – Suki bổ sung thêm.

- Vậy lẽ như ba Syaoran của tụi con đọc được thì sao? Hai đứa không sợ à?

- Thế mẹ định cho ba đọc hả? – Suki nhảy cẫng lên.

- Để tụi con sửa lại cái đã...- Syaoron cũng nhảy lên.

- Haha... Được rồi. Mẹ sẽ không đưa cho ba Syaoran tụi con xem đâu. Yên tâm! – Sakura bật cười – Thôi hai đứa vào lớp đi, chiều mẹ rước. Học ở đây nhớ quây ít thôi, không là cô giáo sẽ mắng đó, nghe không?

- Vâng ạ! – Cả hai đồng thanh.

Bạn đang đọc truyện *Lời Hứa Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Ngoại truyện 2

Tại một lớp học của trường..., cô giáo đang dạy các học sinh nặn đất sét, nhưng ở cuối lớp, bóng dáng một cậu nhóc ba tuổi đang chơi trò lắp ráp, chẳng thèm quan tâm đến những gì cô giáo đang nói. Nói là chơi chứ thật ra cậu đang chìm vào suy nghĩ của mình, gương mặt trẻ con thỉnh thoảng chợt sáng lên nhưng rồi lại ỉu xiu cảm món đồ chơi quăng ra chỗ khác. Hành động đó lặp đi lặp lại cả chục lần từ khi cậu được mẹ đưa đến lớp cho tới tận bây giờ. Nhìn khuôn mặt đáng yêu của Syaoron thỉnh thoảng chau mày lại như đang suy nghĩ cái gì đó rất quan trọng, nếu không phải với hình dáng của cậu, người ta sẽ nghĩ cậu là một người lớn thực sự.

Chuyện là sáng nay khi được đưa đến lớp, cậu mới biết là Suki hôm nay bị bệnh nên không thể tới lớp. Ngày nào cũng cùng Suki quậy phá, thế mà hôm nay lại bị bệnh mà nghỉ học khiến cậu vừa lo cho Suki, vừa bực mình vì không ai cùng cậu “quậy” cả. Thật là khó chịu mà!

“Rầm”

Một món đồ chơi nữa lại bị cậu quăng ra, nhưng có lẽ lần này hơi mạnh tay nên món đồ chơi va vào tủ gây sự chú ý của mọi người trong lớp.

- Syaoron! Con không nên làm ồn khi các bạn đang học chứ! - Cô giáo tỏ vẻ khó chịu nhìn Syaoron nhưng không làm gì khác. Vì thường ngày đứa bé này sẽ làm náo loạn cái lớp này lên, nhưng hôm nay nó chịu ngồi yên một chỗ đã là chuyện đáng mừng.

- Vâng! - Syaoron ỉu xiu đáp lại, giọng nói có phần nhảm chán. Bỗng một suy nghĩ lóe lên trong đầu cậu, mỉm cười gian tà đắc ý với cái suy nghĩ của mình rồi ai oán la lên

- A, cô ơi... Con đau bụng quá!

Thấy Syaoron ôm bụng đau khổ, cô giáo vội chạy xuống đỡ cậu bé lên

- Đề cô đưa con xuống phòng y tế!

- Không cô ơi, cô đang dạy các bạn mà, con không muốn phiền cô đâu. Con tự mình đi cũng được!

- Nhưng..

- A... Cô chăm các bạn đi, con sẽ tự đi được. - Syaoron ôm bụng rồi lập tức nhanh chóng ra ngoài. Cánh cửa mở ra, Syaoron mỉm cười khoái trí vì kế hoạch của cậu đã thành công một nửa.

Nhân lúc bác bảo vệ không có ngoài cổng, Syaoron “chuồn” ra một cách dễ dàng mà không cần bày trò.

Một lát sau...

Tại nhà Eriol,

Tiếng cười ồm của trẻ con vang lên khắp cả khu vườn.

- Này, hai con đang làm gì thế? - Tomoyo từ trong nhà đi ra nhìn bãi chiến trường của hai đứa mà lắc đầu. Tụi nhóc này đúng là hết nói nôi! Không biết là Syaoran và Sakura có biết là Syaoron trốn tới đây không nữa!

- Mẹ Tomoyo! Tụi con đang chơi bowling, vui lắm ạ! - Syaoron cười.

- Suki! Con đang bệnh sao không ở trong phòng chơi?! - Tomoyo quay sang Suki đang hăng say chơi.- Con khỏe rồi ạ!

- Được rồi! Vậy các con tiếp tục chơi đi, nhưng không cho phép ‘tàn phá’ cả khu vườn của mẹ nha!

- Dạ! - Cả hai cùng trả lời.

Từng cơn gió thổi vào mát lạnh, những chiếc lá khô cuốn theo chiều gió, hàng cây rì rào xen lẫn những khóm hoa thì nhau tỏa hương.

Tomoyo men theo con đường quen thuộc ra đến khuôn viên, trên tay mang theo hai phần bánh ngọt cùng với hai ly nước cam.

- Syaoron! Suki! Hai con lại đây ăn bánh đi rồi chơi tiếp.

Nghe tiếng Tomoyo, hai đứa vội chạy về phía cô nhưng vừa định lấy bánh ăn thì lại bị Tomoyo cản lại.

- Hai con đã rửa tay chưa?

Hai đứa nhóc xòe tay ra nhìn rồi vội dẩu ra sau lưng.

- Hìhì... Tụi con quên mất!

Rồi hai đứa quay lưng chạy vút vào nhà một lúc lại quay trở lại chỗ của Tomoyo.

- Mẹ ơi! Tay con sạch rồi! - Suki đưa hai bàn tay nhỏ nhắn ra khoe.

- Con cũng vậy! - Syaoron cũng bắt chước theo.

- Bánh của hai con đây! Mẹ mới học thêm vài cách làm bánh mới, hai đứa ăn thử xem! - Tomoyo đưa cho mỗi đứa một phần.

- Wow! Ngon thật nha! - Suki vừa ăn vừa khen.

- Syaoron, con thấy sao? - Tomoyo nhìn Syaoron đang ăn cô mỉm cười, có vẻ nãy giờ hoạt động nhiều nên Syaoron ăn trông rất ngon.

- Nếu biết trốn học đến đây vừa được chơi, lại được ăn bánh ngon như vậy thì con đã làm từ lâu rồi! - Syaoron đáp lại.

Tomoyo hết nói nôi đứa bé này! Tính cách Syaoron thật giống với Sakura, chắc hẳn Syaoran sẽ rất mệt với nó đây!

Gió thổi, tiếng ai đó vang lại.

- Tomoyo! Eriol!

Những tiếng gọi cứ liên tục lặp đi lặp lại.

Ngoài khuôn viên, Tomoyo nghe tiếng gọi liền đứng dậy bước vào nhà. Trong khi đó, Syaoron tái xanh mặt khi phát hiện ra giọng nói quen thuộc đó. Cậu nhóc nhanh chóng rời khỏi ghế của mình rồi kéo theo Suki không biết gì trốn đi cùng mình.

Ở một góc vườn, tiếng cười khúc khích kèm theo những tiếng thở đều đều vang lên trong những khóm hoa ngập đến đầu.

- Tomoyo?! Syaoron có đến đây không? - Syaoran vừa hỏi vừa đảo mắt xung quanh tìm kiếm.

Aizz! Trường mầm non đã tan học gần hết rồi mà anh vẫn chưa thấy Syaoron. Hỏi giáo viên thì được biết Syaoron đã ra khỏi lớp từ lâu vì đau bụng. Theo như anh nhớ lúc sáng Sakura có nói là hôm nay Suki nghỉ học vì sốt nhẹ, nếu vậy thì Syaoron chỉ có thể trốn học để tới nhà con bé.

- À... Nãy giờ tụi nhóc chơi chắc cũng mệt rồi, đang ăn bánh ngọt ở trong khuôn viên.

Tomoyo, Syaoran đi ra khuôn viên, trước mắt anh là một đồng hồ chơi được bày bừa, kế bên còn có bánh ngọt và trà đang ăn đang dở nhưng lại chẳng thấy cái thứ quan trọng mà anh muốn tìm đâu cả. Anh biết chắc rằng hai đứa này lại muốn chơi trò trốn tìm với anh rồi đây. Đảo mắt quan sát khắp cả khuôn viên một lần, mắt dừng lại tại những khóm hoa đang động đậy, anh cất giọng bá đạo, mắt chăm chú nhìn những khóm hoa đó...

- Syaoran à?! Suki à?! Ba mẹ định ra bên chơi mà hai đứa không đi, chán thật đấy! Nếu vậy hai đứa ở đây chơi đi nhé! Ba đi đây... - Syaoran cười gian, khoanh tay trước ngực dựa vào thân cây gần đó, chờ đợi...

Anh mới vừa dứt câu thì Syaoron và Suki đã vọt ra xuất hiện trước mắt anh, anh nghĩ tốc độ nghe ngóng và suy nghĩ của hai đứa nhóc này còn nhanh

hơn cả tốc độ ánh sáng đấy chứ!

- Ba à, chừng nào đi vậy? - Syaoron chớp chớp mắt, kéo kéo tay áo Syaoran hỏi, vì anh quá cao nên khi nói chuyện Syaoron luôn phải ngẩng cao đầu khiến nhóc có thể ngã ngửa ra phía sau bất cứ lúc nào.

- Con cũng muốn đi! Ba Syaoran cho con đi nữa! - Suki chu mỏ nói, giọng nói non nớt khiến cô bé càng thêm đáng yêu.

- Đi đâu cơ con?! - Syaoran giả vờ ngu ngơ hỏi.

- Dạ đi biển chơi! Ba vừa nói xong đã quên rồi à? - Syaoran nói.

- Ba không quên nhưng tại hai đứa hư quá, dám trốn ba nên... không cho. - Syaoran nói tỏ ý muốn bãi bỏ câu nói đùa vừa rồi.

- Con... Con không hư... tại Syaoran... đúng rồi tại Syaoran kéo con vào trốn cùng, con có khuyên nhưng cậu ấy không nghe... - Suki kể nể.

- Ồ... Khuyên bao giờ?! Ai bảo Suki đi theo làm gì. - Syaoran cãi lại.

- Tại Syaoran kéo Suki.

Thế là một tràng “cãi nhau chí chóe” của hai đứa vang lên. Chốt một câu cả hai cùng hòa

- Ba nói không biết giữ lời, xấu tính!

- Hai nhóc nói ai xấu tính? - Syaoran nhìn cả hai.

- Ba! - cả hai đồng thanh đáp.

- Được rồi! Không cần phải cãi nhau nữa! - Tomoyo lắc đầu mỉm cười đi tới.

- Mẹ! Ba Syaoran nói không giữ lời! Ba Syaoran thật xấu! - Suki chạy tới ôm chân Tomoyo nói, đầu quay lại nhìn Syaoran lè lưỡi trêu.

- Ba nói đi biển, sau đó lại nuốt lời. - Syaoran hùa theo.

- Hai nhóc dám... - Syaoran thật tức chết với hai đứa nhỏ này.

- Vậy hai đứa có muốn đi biển không? - Tomoyo hỏi.

- Dạ có!

- Tomoyo, cậu không nên chiều tụi nó quá, sẽ dạy hư tụi nó đấy! - Syaoran không đồng ý lên tiếng.

- Tụi con không hư! Ba mới hư, ba nói không giữ lời. - Syaoran nói.

Syaoran nhú mày nhìn đứa con trai của mình. Thật hết nói nổi khi mà lúc nào nó cũng đối đầu với anh.

- Dù sao thì cũng đã lâu rồi chúng ta chưa ra biển chơi. Nếu được thì cuối tuần này chúng ta sẽ đi được chứ? Sakura chắc cũng sẽ rất thích đấy! - Tomoyo nói và cô biết rằng Syaoran sẽ đồng ý vì chỉ cần Sakura vui thì Syaoran sẽ làm - Tùy cậu! - Syaoran hờ hững đáp, vừa lúc đó điện thoại anh đổ chuông.

- Yeah! Mẹ Tomoyo muôn năm! Suki, chúng ta đi chuẩn bị đồ thôi. Còn phải báo cho mẹ tớ biết nữa. - Syaoron nhảy cẫng lên sung sướng sau khi Syaoran nghe điện thoại.

- Chắc hẳn mẹ Sakura sẽ rất vui giống chúng ta! - Suki ngây thơ nói.

Hai đứa nhóc vừa “bàn bạc”, vừa rủ nhau nhanh chóng kéo vào nhà để chuẩn bị đồ đạc.

Tomoyo nhìn theo dáng vẻ lon ton chạy trông rất đáng yêu của hai đứa trẻ mà mỉm cười hạnh phúc.

Sau khi nghe điện thoại xong, Syaoran hướng về phía Tomoyo

- Nhờ cậu lát nữa đưa nhóc Syaoron về giúp tớ nhé! Eriol vừa mới gọi tớ trở về công ti gấp.

- Được rồi! Cậu cứ đi đi!

- À... Còn nữa... Sakura sáng giờ có vẻ mệt mỏi, tớ có hỏi nhưng cô ấy bảo là không sao. Tớ thấy hơi lo nên phiền cậu hỏi và chú ý tới cô ấy giúp tớ. Tớ sẽ cố gắng về sớm!

Không đợi Tomoyo trả lời, Syaoran đã vội ra xe rồi chạy đến công ti. Tomoyo sau khi nghe Syaoran nói, cô cũng cảm thấy có phần lo lắng. Rồi khỏi

khuôn viên, cô kêu hai đứa nhóc kia đang mãi chơi đùa trong nhà nhanh chóng chuẩn bị để sang nhà Sakura.

- Mẹ ơi! Con về rồi! - Syaoron chạy ủa vào phòng khách khi quản gia vừa mở cửa, theo sau là Tomoyo đang dắt tay Suki.

- Chào ông! Ông khỏe chứ ạ?! - Suki lễ phép cúi đầu chào khi thấy ông quản gia đang đứng ở cửa chờ.

- Chào tiểu thư Suki! Tôi vẫn khỏe! - ông Kim-quản gia mỉm cười thân thiện.

- Ông Kim! Sakura có ở nhà chứ? - Tomoyo hỏi.

- Sakura đang ở trong bếp! Tomoyo, cháu vào phòng khách ngồi đề ta kêu Sakura giúp cháu.

- Vâng! Vậy phiền ông ạ! - Tomoyo mỉm cười bước vào.

- Cháu đừng khách sáo!

Sau khi Tomoyo cùng Suki dùng trà, quản gia Kim xuống bếp tìm Sakura.

- Mẹ ơi! - Syaoron chạy xuống bếp. Nghe tiếng con trai gọi mình, Sakura ngừng công việc mà mình đang làm dở lại, rửa tay nhưng khi xoay lưng định tiến về phòng khách thì cô lại thấy bóng dáng bé nhỏ đang chạy về phía mình. Mỉm cười, cô ngồi xuống đề con trai sà vào lòng

- Chào mẹ con mới về!

- Ủ, ba con đâu, sao có mình con vậy?

- Dạ ba đến công ty rồi ạ. Mẹ Tomoyo chở con về đây! Có Suki đến chơi nữa mẹ ạ! - Syaoron hớn hờ nói.

- Vậy sao? Nói mẹ nghe xem hôm nay có chuyện gì mà con lại vui đến thế? - Sakura nhéo mũi Syaoron.

- Hi... Mẹ đúng là mẹ của con. Mẹ Tomoyo nói là cuối tuần này chúng ta sẽ đi biển, ba cũng đã đồng ý rồi! - Syaoron kể lại cho Sakura nghe mọi chuyện. Nhìn con trai mình vui vẻ nói chuyện, Sakura khẽ cười. Vừa lúc đó, quản gia Kim vừa đi tới

- Sakura! Tomoyo đang chờ cháu ở phòng khách. Cháu cứ lên phòng khách đi, việc ở đây để người giúp việc làm được rồi!

- Mẹ! Đi nhanh thôi! Mẹ Tomoyo với Suki đang chờ chúng ta đó! - Syaoron nắm tay Sakura kéo kéo cô.

- Nếu vậy bác nhờ bác dặn người giúp việc trông giúp cháu nôi lâu nha!

Sakura định đứng lên theo Syaoron tới phòng khách, nhưng bởi vì vừa mới ngồi xỏm xuống nên khi đứng dậy đầu cô hơi choáng váng. Từ sáng đến giờ, cô rất không bình thường!

- Sakura! Cháu không sao chứ? - ông Kim sau khi dặn người giúp việc những việc cần làm xong vừa hay nhìn thấy Sakura dáng vẻ chao đảo, chỉ chực chờ té xỉu, sắc mặt tái nhợt.

- Cháu không sao! - Sakura vịn một tay vào bàn để chống đỡ thân thể mình trả lời.

- Mẹ! Mẹ không sao thật chứ? Mẹ ngồi đây nghỉ ngơi đi, con gọi ba về cho! - Syaoron lo lắng nhìn mẹ mình, cậu kéo ghế ở bàn ăn ra rồi đỡ mẹ mình ngồi xuống.

- Mẹ ồ mà! Con không cần phiền ba con đâu. Ba con còn nhiều việc phải làm ở công ty lắm, biết không? - Sakura mỉm cười xoa đầu con trai dặn dò. Cô thật sự không muốn làm Syaoran lo lắng, anh đã ở nhà với cô suốt cả buổi sáng trong khi công ty vẫn còn cả đồng công việc đang chờ anh giải quyết.

- Vâng!

- Được rồi! Giờ mẹ phải lên phòng khách, không thể để Tomoyo đợi mẹ lâu như vậy.

- Đề con dắt mẹ đi! - Syaoron nắm tay mẹ mình dìu đi.

- Sakura, hay để ông dìu cháu lên nhé? - ông Kim nhìn sắc mặt tái nhợt của Sakura rất không yên tâm. Lúc này thiếu gia không có nhà, nếu Sakura mà có chuyện gì ông sẽ rất khó ăn nói.

Nhưng vừa mới đứng lên đi được vài bước, Sakura cảm giác đầu càng lúc càng choáng, cuối cùng cả người không còn sức lực ngã về phía sau.

- Cần thận! Sakura, cháu không sao chứ? - ông Kim đang đi phía sau thấy vậy hoảng hốt đỡ lấy thân thể cô.

- Mẹ!

Đột khi Sakura tỉnh dậy đã phát hiện mình nằm trên giường. Mà xung quanh giường lại có rất nhiều người nhìn cô, chỉ có duy nhất đứa con trai của cô nhìn chăm chăm bụng cô.

- Tớ sao vậy? - Sakura đưa mắt về phía Tomoyo.

- Sakura, cậu phải thật bình tĩnh nghe tớ nói. - Tomoyo ngồi xuống cạnh cô, giọng căng thẳng nói.

Sakura khó hiểu gật đầu nhìn Tomoyo. Sao nay Tomoyo lại lạ thế? Không lẽ... cô mắc bệnh nan y sao?

- Sakura, cậu...

Tomoyo chưa kịp nói thì tiếng bước chân chạy dồn dập ngoài phòng vang lên ngày một rõ.

“Rầm”

Syaoran mở cửa ra, mồ hôi nhễ nhại đứng tại cửa thở gấp như đã phải chạy cả một quãng đường dài để tới đây. Phía sau là Eriol cũng vội vàng - Sakura... Em... Em không sao chứ? Em có thấy chỗ nào không thoải mái không? - Syaoran đi nhanh đến cạnh giường ngồi xuống nhìn cô lo lắng. Có trời mới biết khi nhận được tin cô ngất xỉu anh đã sốt ruột đến nhường nào. Lẽ ra anh không nên để cô ở nhà một mình khi sáng giờ trông cô có vẻ bất ổn.

- Em bây giờ rất ổn. Không sao cả! Tomoyo, cậu nói tiếp chuyện lúc nãy đi. Tớ rớt cuộc làm sao? - Sakura hướng Tomoyo nói, cô thật sự muốn biết có chuyện gì. Syaoran nghe vậy cũng nhìn Tomoyo mong chờ câu trả lời từ cô. Anh cũng muốn biết sức khỏe của Sakura hiện giờ như thế nào.

- À... Thật ra thì... Bác sĩ nói... - Tomoyo cảm thấy lúng túng không biết nói gì khi mọi ánh mắt trong phòng đều hướng về cô. Vừa lúc định nói thì một âm thanh non nớt vang lên

- Mẹ, bụng mẹ nhỏ vậy sao bên trong lại có em bé được? Vậy con từ đâu mà ra? - Vẫn là con trai trực tiếp cho cô một đáp án.

Lần này Sakura và Syaoran, người thì tròn mắt, người thì nháu mày nhìn về phía Syaoran không khỏi dấu được vẻ ngạc nhiên và vui mừng trên khuôn mặt mình.

Sakura như không tin những gì mình vừa nghe. Con trai cô nói gì? Cô có thai sao? Trời ạ! Tại sao lần này cô mang thai một chút phản ứng lúc đầu cũng không có, trước kia mang thai Syaoran luôn muốn nôn, cho nên bây giờ cô không phát hiện nguyên nhân thân thể cô đột nhiên thay đổi, cô chỉ nghĩ mình chẳng qua là do mệt mỏi thôi chứ, không ngờ lại...

- Thật chứ, Tomoyo? - Syaoran vui mừng hỏi Tomoyo như muốn xác nhận lại điều mình mới nghe trong khi Sakura vẫn ngây ngơ ngồi đó.

- Ủ! - Tomoyo gật đầu đáp - Có điều, sức khỏe Sakura hơi yếu, có lẽ do suy nghĩ nhiều, nghỉ ngơi không đủ nên mới dẫn đến việc ngất xỉu như hôm nay.

- Là do em bất cẩn không chú ý. - Sakura đặt tay lên phần bụng tự trách mình.

- Không đâu! Em đừng tự trách mình chứ! Anh phải cảm ơn em vì đã cho anh thêm một đứa con. Anh rất vui! - Syaoran để Sakura tựa vào người mình ôm lấy cô.

- Em cũng vậy! - Sakura hôn nhẹ vào má anh.

- Ba mẹ có em bé nên không cần Syaoran nữa sao? Con cũng muốn được ôm nữa. - Syaoran khó chịu lên tiếng khi nãy giờ không ai chú ý đến mình. Cậu nhóc trèo lên giường rồi sà vào lòng Sakura ôm cô. Sakura bật cười vì hành động trẻ con của con trai mình.

Eriol thì bế Suki trên tay hôn vào má con gái mình một cái rồi nhìn con mỉm cười âu yếm, tay còn lại vòng qua eo Tomoyo ôm lấy cô.

- Suki! Xem ra con ra rìa rồi!

- Không có mà! - Suki chu mỏ nói - Ba Syaoran và mẹ Sakura vẫn thương con, nếu không thì vẫn còn ba và mẹ. Sắp tới con lại có thêm em bé chơi, sao lại không ai thương. Ba nói dối!

- Được rồi, công chúa nhỏ của ba! Là ba nói sai. Ba lúc nào cũng thương con! - Eriol dỗ dành khi thấy đôi mắt ngấn nước của con gái.

Cả căn phòng lúc đó tràn ngập tiếng cười và sự hạnh phúc.

Từng tia nắng chiếu rọi trên bãi biển.

Trên bờ cát trắng, Sakura đang ngồi lẳng lặng ngắm nhìn hai đứa nhóc được Tomoyo trông đang đùa giỡn cùng nhau, trước mặt cô là một cái lâu đài cát vừa mới cùng Syaoron và Suki xây xong. Chơi với cát xong, Syaoran và Suki chạy ra ngoài xa chơi đùa với sóng biển, tiếng cười trong trẻo không ngừng vang vọng trong gió.

- Sakura, trái cây và nước ép của em đây! – Syaoran mang giỏ trái cây đi về phía Sakura ngồi xuống cạnh cô – Tomoyo, cậu dẫn hai đứa nhóc đó vào đây luôn đi.

Cắn một miếng xoài giòn tan vào trong miệng, Suki ngược lên nhìn mẹ mình

- Mẹ ơi! Bây giờ ba luôn nhìn mẹ kìa!

- Ba con đang nhìn con đấy, con xem nè, chơi đến mặt mũi lem luốc như con mèo nhỏ luôn rồi nè... - Tomoyo ngồi xổm người xuống, lấy tay lau đi vài hạt cát nhỏ nơi khóe miệng Suki, yêu thương nói.

- Mẹ có muốn ăn không? Con đút chon mẹ nhá! – Suki đưa miếng xoài trong tay tới gần miệng Tomoyo – Ngon không, mẹ?

- Ủ! Sao con không cho ba ăn nữa? – Tomoyo vén vài sợi tóc lên cho con mình nói.

- Vậy mẹ đợi con chút, con kêu ba ra đây chơi chung với chúng ta. – Suki dứt lời rồi đứng dậy lon ton chạy về phía Eriol đang đứng.

- Chờ tớ với! – Syaoron thấy Suki chạy đi cũng nhanh chóng chạy theo cô bé.

Syaoran âu yếm nhìn Sakura đang mỉm cười.

Với họ, hạnh phúc như vậy là đủ!

~ End ~

Bạn đang đọc truyện *Lời Hứa Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.